

THE DARK M
TWO MONTHS



Οι διεργασίες για τη δημιουργία αυτού του εντύπου ξεκίνησαν λίγο πριν το νοέμβρη του '22, όταν ήρθαμε συλλογικά σε επαφή με τη μπροσούρα «από τους τους προβοκάτορες στους γνωστούς- άγνωστους» που ήταν αναρτημένα στο σάιτ των διαρρηκτριών¹. Υπήρξε μια συλλογική επιθυμία -ίσως και ανάγκη- να υπάρξουμε με τους όρους και τους προβληματισμούς μας στις μέρες του νοέμβρη και συγκεκριμένα μέσα στη δυναμική που έχει δημιουργηθεί στις προσπάθειες επανακατάληψης του γκίνη και επανοικειοποίησης των πανεπιστημιακών χώρων εν γένει. Ένας τρόπος που σκεφτήκαμε ήταν η επανέκδοση και το μοίρασμα της προαναφερθείσας μπροσούρας, κάτι το οποίο δυστυχώς δεν πραγματοποιήθηκε. Κι η αιτία, με λίγα λόγια, ήταν ότι εκείνες τις μέρες δεν μπορούσαμε να σταυρώσουμε συνέλευση, αφού καλούμασταν να επιλέξουμε που θέλουμε να βρεθούμε ατομικά: στις κεντρικές διαδικασίες, σε συνδυασμό με τον ερχομό του τριημέρου, ή στη συνέλευση της ομάδας; Αυτό το πρακτικό ζήτημα κορυφώθηκε και πολιτικοποιήθηκε ως πλέον δύο διακριτές κατευθύνσεις αφού στις 16 νοέμβρη η συνέλευσή μας συνέπεσε χρονικά με την τότε καλεσμένη συγκέντρωση μνήμης για τη δολοφονία καλτεζά. Τότε είδαμε ότι οι επιθυμίες μας, ακολουθώντας τις διαθεσιμότητές μας, βρίσκονταν ανάμεσα σε δύο αντικρουόμενες επιλογές.

Η συνέλευση της 16ης νοέμβρη τελικά πραγματοποιήθηκε, με κάποια από μας να πηγαίνουν και στην πορεία. Μεταξύ άλλων, συζητήσαμε το περιεχόμενο της μπροσούρας των βανδάλων και τη δημιουργία μιας αφίσας για τα λок άουτ των σχολών του κέντρου. Το δεύτερο ήταν θέμα που μας είχε απασχολήσει κι εξοργίσει, αφού για άλλη μια χρονιά η νομική κλειδώθηκε με ανακοίνωση της πρυτανείας και σφραγίστηκε με τη τοποθέτηση διαφόρων ειδών μπάτσων τριγύρω, κι όλα αυτά, με την ευλογία της οργανωμένης αριστεράς (ναι κνίτες και για σας λέμε). Παράλληλα είχαμε ξεκινήσει ένα κύκλο αυτομόρφωσης για τη καπιταλιστική, χωρική (ανα)διάταξη του κέντρου και την κατασταλτική λειτουργία της μοντέρνας πολεοδομίας. Έτσι, η συζήτησή μας κινήθηκε γύρω από τα λок άουτ, την ανάγκη διεκδίκησης της εξεγερτικής μνήμης, τους προβληματισμούς μας για το πώς παρεμβαίνουμε στους εορτασμούς του τριημέρου, τις επετείους, τα κεντρικά γεγονότα και τις συγκρούσεις. Εκείνη η συνέλευση έληξε με την απόφαση να βγει η αφίσα «Πώς λέγεται η κατάληψη που οι καταληψίες δεν έχουν πρόσβαση σε αυτό που έχουν καταλάβει...» η οποία τυπώθηκε και κολλήθηκε τις επόμενες εβδομάδες σε διάφορες σχολές.

Οι συζητήσεις μας γύρω από το θέμα ήταν ακόμα σε πρώιμο στάδιο, όταν οι διάδες που έχουν στρατοπεδεύσει γύρω από τα λιόσια για την κατασταλτική διαχείριση των ρομά δολοφόνησαν τον Φραγκούλη. Τη μέρα της ανακοίνωσης της δολοφονίας άρχισε να εξελίσσεται σιγά σιγά από το μεσημέρι το επόμενο λок άουτ στη νομική (είχε προηγηθεί το λок άουτ της 6ης Δεκέμβρη και της 17ης Νοέμβρη) στο οποίο αντανάκλαστικά επιλέξαμε να αντιδράσουμε και με διάφορο κόσμο απαιτήσαμε να ανοίξουν τις πόρτες που είχαν ήδη κλείσει. Η συνέχεια λίγο πολύ γνωστή. Η νομική κρατήθηκε ανοιχτή και πραγματοποιήθηκε η καλεσμένη συνέλευση, η οποία αποφάσισε κατάληψη της σχολής. Εκεί είδαμε την άλλη όψη του πώς «μια κατάληψη γίνεται λок-άουτ».

¹Οι «διαρρηκτρι(ρι)ες της φοιτητικής κουλτούρας» ήταν συλλογικότητα που στεγαζόταν κι εκείνη πρόσφατα στο ασν, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι νομικής, και μαζί με το «γραφείο ανόμων υποθέσεων» αποτελούσαν 2 ξεχωριστούς κατειλημμένους χώρους στο ισόγειο αυτής της καταραμένης της νομικής. Τώρα, έχουν συμπυχθεί σε έναν ενιαίο χώρο, με το όνομα «στέκι καλιαρντά».

Με βάση αυτά τα δύο «κεντρικά» γεγονότα που μας κινητοποίησαν και μας απογοήτευσαν, προχωρήσαμε τις συζητήσεις μας το επόμενο διάστημα ανοίγοντας ένα δεύτερο βιωματικό κύκλο γύρω από την κατάληψη της νομικής. Σε αυτές, διαπιστώσαμε ένα κοινό μοτίβο στα α/α πολιτικά αντανάκλαστικά και μαζί με άλλα σύντροφα τυπώσαμε τις δυο αφίσες για την κατάληψη και την αντι-εξέγερση. Σε εκείνο το πλαίσιο τυχαία έπεσε στα χέρια μας το κείμενο των βανδάλων «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί είχαν δίκιο», στο οποίο και βρήκαμε πολλά κοινά σημεία με αυτά που είχαμε νιώσει και εμείς τα ίδια στην κατάληψη της νομικής.

Κλείνοντας, θεωρούμε ότι τα 4+1 κείμενα των απογόνων των βανδάλων διαμορφώνουν μια συνολικότερη εικόνα για τις μέρες του νοέμβρη, την ιστορικοποιούν και την γειώνουν στα διακυβεύματα του σήμερα. Θεωρούμε ότι όλα μαζί αποκόβουν την (επετειακή και μη) ανταγωνιστική δράση από το πεδίο του συμβολικού και του «κεντρικού», αναδεικνύοντας (τουλάχιστον για εμάς) το ρόλο του παρελθόντος στο παρόν, τη σύνδεση και τις συνέχειές του.

ΥΓ: Καθόλη αυτή τη περίοδο οι διαφωνίες, οι αλλαγές και οι μετατοπίσεις στο εσωτερικό της συλλογικότητάς μας δεν ήταν λίγες. Μαλώσαμε και συμφωνήσαμε, ενώ όσο συναντιόμασταν για να δράσουμε τόσο συναντιόντουσαν και οι αποκλίσεις μας. Αυτή η μπροσούρα είναι η αποκρυστάλλωση μιας πολιτικής διεργασίας, αλλά η ευθύνη βαραίνει αυτά που έμειναν στη συλλογικότητα και όχι όλα όσα πέρασαν, ασχολήθηκαν και έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο αποτέλεσμα. Εμείς νιώθουμε παρόλα αυτά ότι κάπου, κάπως, έστω και για λίγο, εμπεριέχει όλα αυτά που μαζί βρεθήκαμε στις διαδικασίες και στο δρόμο. Ακόμα και αν οι πολιτικοί μας δρόμοι χώρισαν, η σκέψη μας είναι στραμμένη στις σχέσεις που δομήσαμε σε αυτή τη δύσκολη διαδρομή. Εις το επανιδείν...



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

06 Από τους προβοκάτορες στους γνωστούς άγνωστους

- εκείνον τον νοέμβρη (του '73)
- 23 ιούλη '75, 25 μάη '76
- 16/11/80, η άνοδος και η πτώση 10000 προβοκατόρων
- 1984-1986, η εξέγερση των μητροπολιτώνων

Απόγονοι των βανδάλων

32 η μνήμη δεν είναι σκουπίδι

ΑΚόΝιτο

34 Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος, δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δίκιο

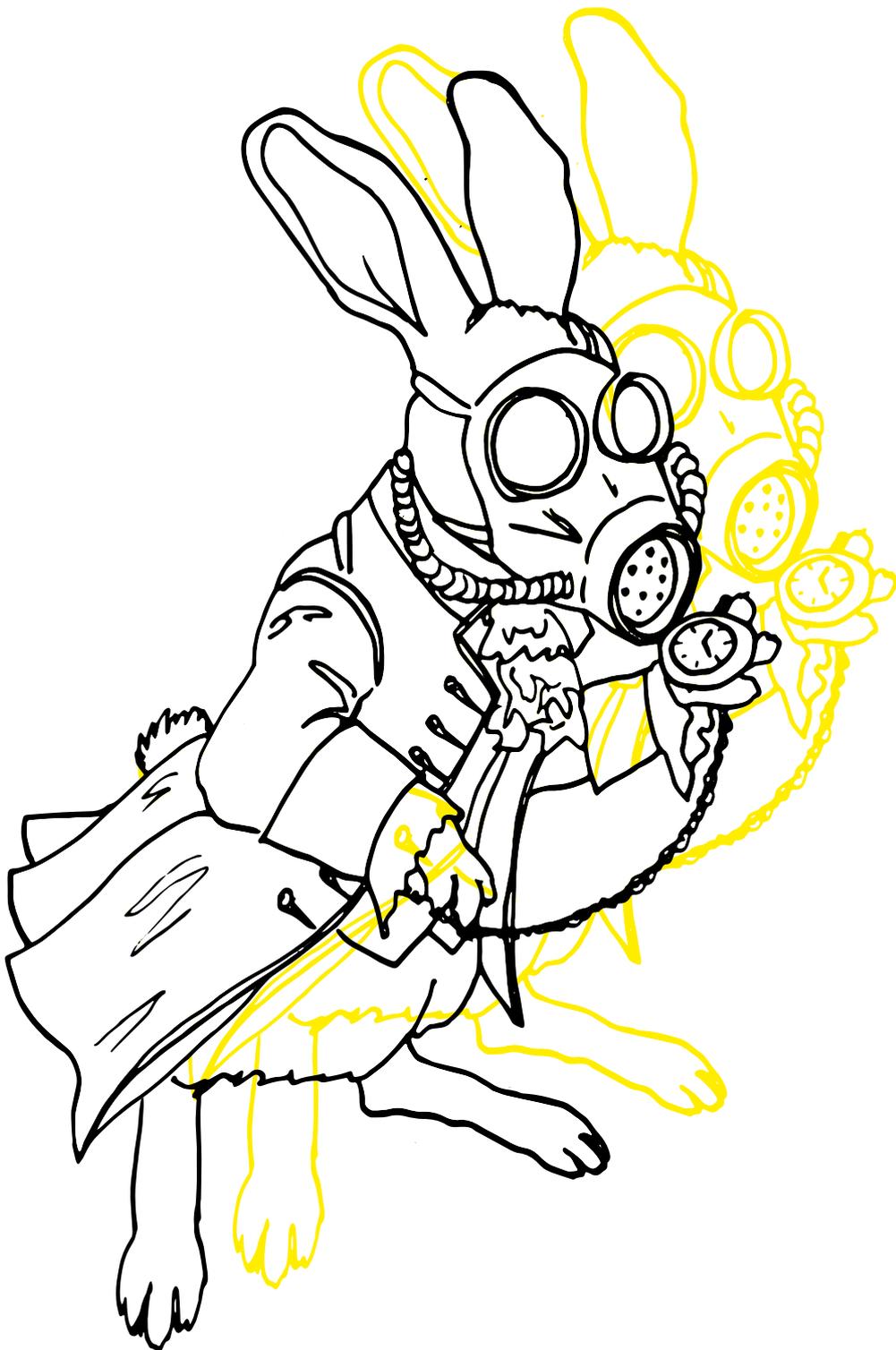
Απόγονοι των βανδάλων

44 Από το πολυτεχνείο του '95, στη νομική του '22, το Α κάνει ακόμα κύκλους

ΑΚόΝιτο



από τους προβοκάτορες στους γνωστούς άγνωστους





από τους προβοκάτορες στους γνωστούς άγνωστους

 εκείνον τον νοέμβρη (του '73)

 23 ιούλη '75, 25 μάρτ '76

 16/11/80, η άνοδος και η πτώση 10000 προβοκατόρων

 1984 - 1986, η εξέγερση των μητροπολιτώνων

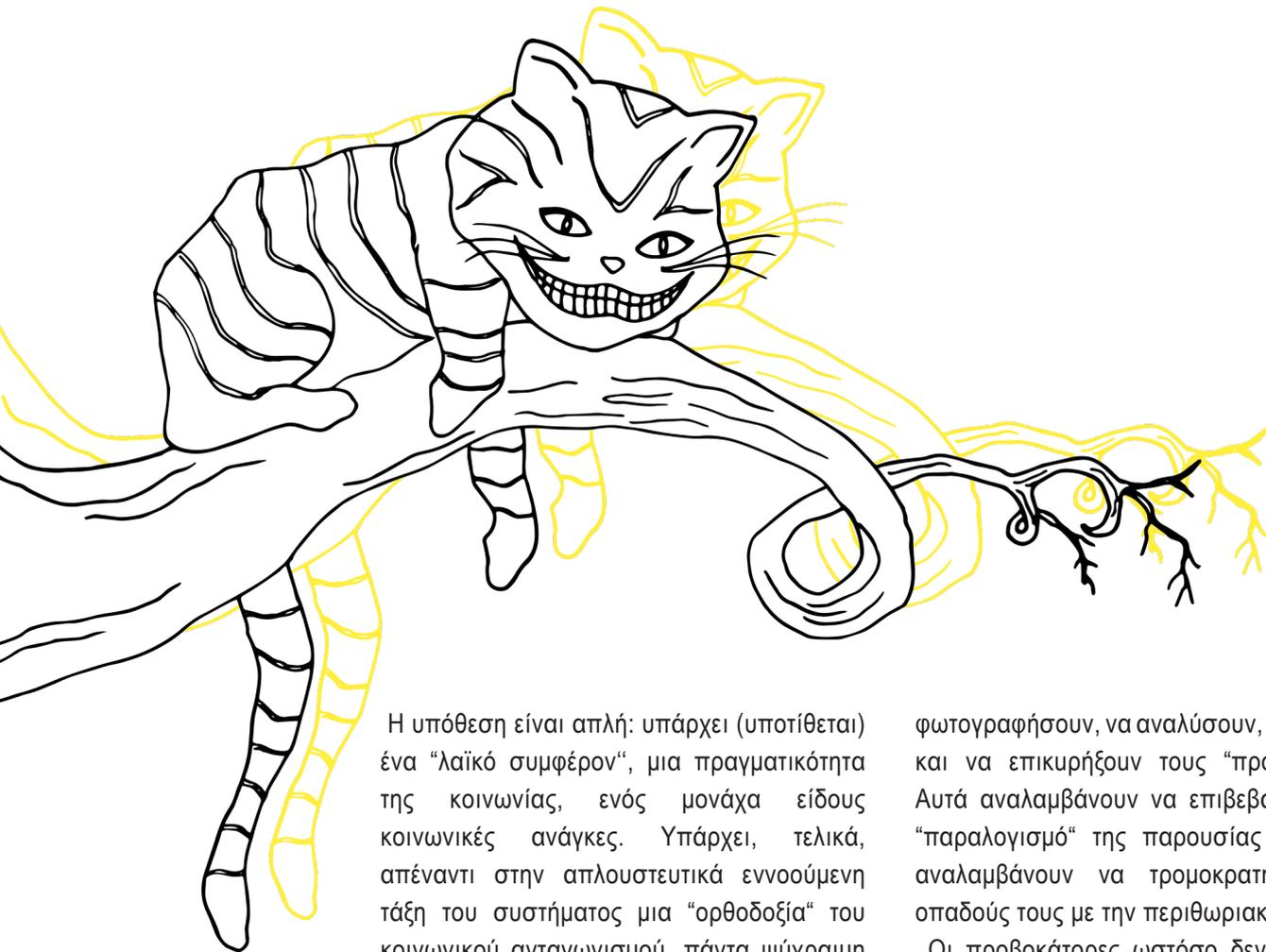
4 κείμενα από τους απόγονους των βανδάλων

κρηπική οκέψη οειρό: κίνημα/μνήμη

για την έκρηξη των κοινωνικών αρνήσεων



αλιευμένο απο:



Η υπόθεση είναι απλή: υπάρχει (υποτίθεται) ένα “λαϊκό συμφέρον”, μια πραγματικότητα της κοινωνίας, ενός μονάχα είδους κοινωνικές ανάγκες. Υπάρχει, τελικά, απέναντι στην απλουστευτικά εννοούμενη τάξη του συστήματος μια “ορθοδοξία” του κοινωνικού ανταγωνισμού, πάντα ψυχραιμη και ορθολογική, μια μονάχα υπόσχεση “αντιρρήσεων”, πάντα νομιμόφρων. Ό,τι άλλο, δυναμικό και ανταγωνιστικό, καθώς θίγει και την “ορθοδοξία”, δεν είναι παρά ξυπόλητες μειοψηφίες, μυστηριώδεις αιρέσεις, διαβρωμένες και χειραγωγημένες από μυστικές υπηρεσίες και ύπουλους, καταχθόνιους συνομώτες.

Αυτή η υπόθεση, γέννημα και θρέμμα της κάθε είδους καθεστωτικής “αριστεράς” διατρέχει την παγκόσμια ιστορία των κοινωνικών ανταγωνισμών πνίγωντας τα ίχνη των “εξτρεμιστών” στο αίμα και το ψέμα. Και όπου η παρουσία τους είναι επίκαιρη, πλαστογραφεί την ταυτότητα τους, φτιάχνοντας τα “περιθώρια”... πρόκειται για ένα τεράστιο έργο, από τα πιο “γόνιμα”: εκατοντάδες δολοφονίες “πρακτόρων” και “προδοτών”, χιλιάδες διασυρμοί και εκατομμύρια δηλητηριασμένες συνειδήσεις. Και μια χωρίς προηγούμενο παραχάραξη της ιστορίας...

Στους καιρούς μας τη δουλειά συνεχίζουν άξια τα καινούρια κόμματα της κυριαρχίας, τα ΜΜΕ. Αυτά αναλαμβάνουν να εντοπίσουν, να

φωτογραφήσουν, να αναλύσουν, στην ανάγκη και να επικυρήξουν τους “προβοκάτορες”. Αυτά αναλαμβάνουν να επιβεβαιώσουν τον “παραλογισμό” της παρουσίας τους. Αυτά αναλαμβάνουν να τρομοκρατήσουν τους οπαδούς τους με την περιθωριακότητα.

Οι προβοκάτορες ωστόσο δεν παύουν να υπάρχουν. Γεννιούνται πάντα από την βία της “κοινωνικής ειρήνης”, σε όλες τις εκφάνσεις της. Μεγαλώνουν από την αδιαλλαξία της κανονικότητας - κάθε κανονικότητας. Και πεθαίνουν ... α! εδώ το σύστημα έχει πετύχει μια αξιόλογη πρόοδο, μια σημαντική νίκη: πεθαίνουν, αιμάτηρα ή και αναίμακτα έχοντας εσωτερικεύσει την (δήθεν) περιθωριακότητά τους, έχοντας εσωτερικεύσει τον αποκλεισμό τους. Και υπάρχουν εκατό τέτοιοι θάνατοι...

Θα ξεκινήσουμε από αυτό το τεύχος μια ιστορική αναδρομή της δράσης των (κατά καιρούς) προβοκατόρων. Όχι για να διεκδικήσουμε “κομμάτια” και “δάφνες” από το παρελθόν για δράστες που είναι νεκροί. Αλλά για να πολεμήσουμε την αισθητικοποίηση της οργής, της κοινωνικής οργής, που με ή χωρίς σχέδια επανάστασης έρχεται από πολύ μακριά και θα πάει ακόμα πολύ μακριά. Και για να σπάσουμε τον διανοητικό, συναισθηματικό, εν τέλει πολιτικό αποκλεισμό των προβοκατόρων του μέλλοντος από την ταξική τους μνήμη. Τον αποκλεισμό, δηλαδή, από τη συνείδηση.



Εκείνον τον νοέμβρη, πριν είκοσι χρόνια

Η εξέγερση του νοέμβρη δεν ήταν ούτε τυχαία ούτε ξαφνική όπως η ιστορία της κυριαρχίας παρουσιάζει... και δεν είχε καμμία σχέση με “ήρωες”. Από την αρχή του ‘73 είχαν αρχίσει να ξεσπάνε απεργίες και διαδηλώσεις, παρά την χουντική τρομοκρατία. Στους φοιτητικούς κύκλους αφορμή της αναταραχής ήταν η κατάργηση της αναβολής στράτευσης λόγω σπουδών, χάρη στην οποία η χούντα μπουζούριαζε τους πιο μαχητικούς φοιτητές, στέλνοντας τους στο στρατό. Άλλη αφορμή ήταν οι παρεμβάσεις της χούντας, μέσω της ασφάλειας, στην συνδικαλιστική δράση των φοιτητών.

Αλλά πολύ περισσότερο έξω από τα πανεπιστήμια η κοινωνική ένταση, αποτέλεσμα της γρήγορης καπιταλιστικής “ανάπτυξης”, ανάβλυζε αυτήν την εποχή από δεκάδες διαφορετικά κοινωνικά υποκείμενα: εργάτες-εργάτριες, μαθητές, άνεργους νεολαίους. Αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό αναβρασμό που πολιτικά είχε αρχίσει να εκφράζεται όχι απλά κόντρα στην χούντα αλλά επίσης κόντρα σε κάθε κρατικό - καπιταλιστική εξουσία προσπαθούσε να ελέγξει το καθεστώς με καταστολή, και κυρίως με “πολιτικά” μέτρα: είχε αρχίσει ήδη η διαδικασία “ομαλών πολιτικών εξελίξεων” με την υποστήριξη διάφορων πολιτικών κομμάτων...

Έτσι η χούντα παρουσιάζει ένα πρόσωπο “φιλελευθεροποίησης”. Στις αρχές του νοέμβρη μερικά από τα φοιτητικά “αιτήματα” γίνονται δεκτά από την χουντοκυβέρνηση του μαρκεζίνη. Αλλά η κοινωνική ένταση ξεσπάει αλλού: σκληρές συγκρούσεις “αναρχικών στοιχείων” με την αστυνομία γίνονται σε διαδήλωση 20000 ατόμων μετά από μηνύσοιο για τον γ.παπανδρέου στις 4/11. Μια βδομάδα αργότερα, στις 12/11, μια διαδήλωση 5000 προσπαθεί να καταθέσει στεφάνι στο σύνταγμα (στη μνήμη του παπανδρέου) για να εξελιχθεί σε οδομαχίες με την αστυνομία σε όλο το κέντρο της αθήνας.

14 νοέμβρη

Το μεσημέρι η αστυνομία προκαλεί συγκεντρωμένους στο πολυτεχνείο και αρχίζουν μικροσυμπλοκές. Στο άκουσμα αυτών των προσδοκιών μια διαδήλωση 1500 φοιτητών (ακροαριστερών και πέρα...) ξεκινάει αυθόρμητα από την νομική για το πολυτεχνείο - αλλά χτυπιέται από την αστυνομία. Οι μισοί περίπου από τους διαδηλωτές κυνηγημένοι από τους μπάτσους καταφεύγουν στο πολυτεχνείο και ενώνονται με τους εκεί συγκεντρωμένους... πρακτικά από αυτό το σημείο αρχίζει η κατάληψη του πολυτεχνείου. Να όμως τι γνώμη είχε για αυτούς τους καταληψίες η τότε ΚΝΕ:

Σάν υπεύθυνη Συντονιστ. Έπιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κίνημα, τη γελοία και τό λαό τίς άγηνιασμένες προπαθείες της χουντικής ΚΥΠ και τών πληρωμένων προμηθών της να διασπείρουν, άπ' την αρχή της με γαλιωδίκη εκδήλωση, μες του Πολυτεχνείου, τη πορεία και τό περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε τη προσηδριασμένη εισβολή στό χώρο του Πολυτεχνείου τη 14 τήρη, 14 του Νοέμβρη, 560 περίπου οργανωμένων προμηθών της ΚΥΠ, σύμφωνα μέ τό προβοκατόρικο σχέδιο τών Ροιφουγάλη-Καραγιαννόπουλου, μέ βάση τίς έντολές του λαμερτωμένου τώρα τέως πρωτοδιτάτορα Παπαδόπουλου και της, αμερικανικής CIA, μέ σκοπό να προβάλλουν μέ κάθε μέσο τρομπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και άπορρητικά συνθήματα και συνθήματα που δέν εκφράζανε τη στιγμή και τίς σιγ κεκρινένες δυνάμεις. Για να μπορέσουν έτσι ν' απομωώσουν τό κίνημά μας και την εκδήλωσή μας του Πολυτεχνείου άπ' τό σύνολο του λαού και τίς γελοίας. Για να μπορέσουν ταμπέρι, κατασκευάζοντας (και μέ τη βοήθεια τών χουντικών μισών εμπρηστών) την εικόνα μιας μεμονωμένης εξεγερσιατικής ελατιστατικοπροχικής εξέγερσης που δέν έχει τη συμπάρσταση του λαού, να ξαναχρησιμοποιήσουν τό χι λαιτωμένο πρόσημα του «επιχειλούμενου κοινωνικού καθεστώτος» για να δικαιολογήσουν την επαναφορά του στασιαστικού κινήτου και τό δυνάμωμα της άμμητης τρομοκρατίας. Ένέγγιες που οι αμερικάνοι, ή CIA και ή χούντα είχαν άπό καιρό πάρει την Τό σχέδιο όμω, τών Ροιφουγάλη, Καραγιαννόπουλου, Παπαδόπουλου, CIA άπ' την καταγωγή. Τό όργανωμένο φοιτητικό μας κίνημα δίνοντας τη πιο άπορρητική μάχη του, απομόνωμα και συνέντριψ τους προβοκάτορες. Η επίθεση του συρφετού τών χυρξέδων και τών ψευτοεπαναστατιών που σάν τό κοράκια πολιορκούν χόνια τώρα να καταβώσουν τίς αντίδικτα τριακές, φοιτητικές ιδιαιτερά, δυνάμεις (δχι χωρίς έπιτυχία πρέπει να δηλολογήσουμε εκεί όποι ή άπειρία, ό άνυπόμονος υπερενθουσιασμός και ό κάλπικος υπερενθουσιασμός του; ανοίγουν διόπλιτα τίς πόρτες) βήκε αντιμετώπιση τό σπουδαστικό κίνημα που κράτησε σταθερά τη συνεπή χαραγμένη πορεία του. Έτσι τό συνθήματά μας: Ψωμί—Παιδεία—Έλευθερία, 20% για τη Παιδεία, κάτω ή χούντα Έξω οι άμφοι κάνοι, Έργάτες Άγροτες και Φοιτητές, Όλοι Ένωμένοι Αντί της κυριαρχίας, Έθνική Άνεξαρτησία έπαιξαν τίς ψευτοεπαναστατικές κραυγές της ΚΥΠ και τών χυρξέδων της που αλφινιδιαστικά είχαν προβάσει μέ κανώ και μέ τη τρομπουκική κατάληψη δυό μεγαφώνων, συνθήματα όπως: Κάτω τό Κράτος, Κάτω ή εξουσία, Μάης του '68 και είχαν πρωτοστατήσει στό κάποιες άνεδοφικές έκκλήσεις για άμηση λαϊκή επανάσταση και έμηση γενική άπεργία.

«Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σε όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέψουν, απ'την αρχή της μεγαλειωδικής εκδήλωσής μας του Πολ/χνείου, τη πορεία και το περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου, τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 360 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελωτία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις. Για να μπορέσουν έτσι να απομονώσουν το κίνημά μας και την εκδήλωσή μας του Πολυτεχνείου απ'το σύνολο του λαού και της νεολαίας. Για να μπορέσουν παραπέρα, κατασκευάζοντας (και με τη βοήθεια των χουντικών μέσων ενημέρωσης) την εικόνα μιας μεμονωμένης εξτρεμιστικής επαναστατικοαναρχικής εξέγερσης που δεν έχει τη συμπαράσταση του λαού, να ξαναχρησιμοποιήσουν το χιλιοτριμμένο πρόσχημα του «επαπειλούμενου κοινωνικού καθεστώτος» για να δικαιολογήσουν την επαναφορά του στρατιωτικού νόμου και το δυνάμωμα της αιματηρής τρομοκρατίας. Ενέργειες που οι αμερικάνοι... η CIA και η χούντα είχαν από καιρό πάρει την.

Το σχέδιο όμως των Ρουφογάλη, Καραγιαννόπουλου, Παπαδόπουλου, CIA απέτυχε παταγωδώς. Το οργανωμένο φοιτητικό μας κίνημα δίνοντας τη πιο αποφασιστική μάχη του, απομόνωσε και συνέτριψε τους προβοκάτορες. Η επίθεση του συρφετού των χαφιέδων και των ψευτοεπαναστατών που σαν τα κοράκια πολιορκούν χρόνια τώρα να διαβρώσουν τις αντιδικτατορικές, φοιτητικές ιδιαίτερα, δυνάμεις (όχι χωρίς επιτυχία πρέπει να ομολογήσουμε εκεί όπου η απειρία, ο ανυπόμονος υπερενθουσιασμός και ο κάλπικος υπερεπαναστατισμός τους ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες) βρήκε αντιμέτωπο το σπουδαστικό κόσμο που κράτησε σταθερά τη συνεπή χαραγμένη πορεία του. Έτσι τα συνθήματά μας: Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, 20% για τη Παιδεία, Κάτω η χούντα Έξω οι Αμερικάνοι, Εργάτες Αγρότες και Φοιτητές, Όλοι Ενωμένοι, Λαϊκή κυριαρχία, Εθνική ανεξαρτησία έπνιξαν τις ψευτοεπαναστατικές φωνές της ΚΥΠ και των χαφιέδων της που αιφνιδιαστικά είχαν προβάλει με πανό και με τη τραμπούκικη κατάληψη δύο μεγαφώνων συνθήματα όπως: Κάτω το κράτος, Κάτω η εξουσία, Μάης του '68 και είχαν πρωτοστατήσει σε κάποιες ανεδαφικές εκκλήσεις για άμεση λαϊκή επανάσταση και έμμεση γενική απεργία.»

Την ίδια μέρα, 14/11, μέχρι το απόγευμα η αστυνομία προσπαθεί με εφόδους να διαλύσει τους προβοκάτορες, αλλά δεν τα καταφέρνει. Αργότερα αποσύρεται για να εκτονωθεί η κατάσταση. Αλλά στις οκτώ το βράδυ 10000 κόσμος είναι συγκεντρωμένος γύρω και μέσα στο πολυτεχνείο, όπου γίνονται συνελεύσεις φοιτητικές. Μπαίνει επίσημα το θέμα της κατάληψης - στην οποία αντιτίθεται η "ορθόδοξη" αριστερά. Μια ώρα αργότερα οι συγκεντρωμένοι ξεπερνούν τις 20000 - η αστυνομία με θωρακισμένο παρακολουθεί "διακριτικά" από την κάνιγγος και την κοτζιά. Γύρω στις 12 τη νύχτα κλείνουν οι πόρτες του πολυτεχνείου και αρχίζει η οργάνωση της κατάληψης. Οι συγκεντρωμένοι μέσα είναι περίπου 3000. Οι εργάτες/εργάτριες κάνουν χωριστή συνέλευση, που θα αποτελέσει την βάση των εργατικών επιτροπών και συνελεύσεων της εξέγερσης. Αλλά η "ορθόδοξη αριστερά" έχει άλλη γνώμη, και οι λεβέντες της προσπαθούν να διαλύσουν αυτή τη συνέλευση: "εμείς δεν κρατάμε φυτάρι και κασμά αλλά μολύβι. Αν θέλετε κατάληψη να πάτε στην εργατική εστία". Υποστηρίζουν πως οι εργαζόμενοι δεν έχουν θέση στο πολυτεχνείο γιατί ο χώρος ανήκει στους φοιτητές. Ζητούν να μην προβάλλονται εργατικά συνθήματα όπως "κάτω το κεφάλαιο"...

15 νοέμβρη

Το πρωί της ημέρας, αν και η αστυνομία βρίσκεται πάντα στην περίμετρο της περιοχής, δεν επεμβαίνει. Η χουντοκυβέρνηση έχει βάσιμες ελπίδες πως η κατάσταση θα εκτονωθεί: πράγματι είναι η ώρα των "πολιτικών".

Όπως επιβεβαιώθηκε δημόσια από τον Αλαβάνο (νυν ευρωβουλευτή του συνασπισμού) δύο χρόνια αργότερα, την νύχτα της 15ης νοέμβρη έγινε σύσκεψη στελεχών της αριστεράς με θέμα την διάλυση της κατάληψης του πολυτεχνείου. Σ' αυτήν συμμετείχαν εκπρόσωποι του ΚΚΕ και του ΠΑΚ (μετέπειτα ΠΑΣΟΚ), και ανάμεσα σε άλλους οι Μαντζουράνης (γνωστός από το σκάνδαλο Κοσκωτά)

Λαλιώτης και Τσούρας (προϊστάμενος της ΚΥΠ επί ΠΑΣΟΚ). Οι σημερινοί “εκπρόσωποι” της “γενιάς του πολυτεχνείου” ήταν αρκετά τυχοδιώκτες από μικροί: το μόνο που έκαναν σε εκείνη την εξέγερση ήταν προσπάθειες να την διαλύσουν. Πράγματι λοιπόν αντιπροσωπεύουν κάτι, αλλά όχι βέβαια την εξέγερση. Αντιπροσωπεύουν το νταβατζηλίκι...

Αλλά ήδη, ενόσω αυτό το συνάφι συνεδριάζει, η κατάσταση έχει ξεφύγει από τον έλεγχό τους. Το βράδυ της πέμπτης 15 νοέμβρη η κατάληψη του πολυτεχνείου δεν είναι καν φοιτητική. Εκατοντάδες νέοι εργάτες συμμετέχουν σ’ αυτήν, παρά τις προστριβές και τα εμπόδια που τους βάζουν διάφοροι σπεσιλίστες των κομματικών νεολαιών. Επιπλέον εκατοντάδες μαθητές παίρνουν μέρος ενεργά, βοηθώντας την κατάληψη με διάφορους τρόπους. Οι προβοκάτορες έχουν πληθύνει επικίνδυνα...

Παρασκευή 16 νοέμβρη

Στις 10 το πρωί πεντακόσιοι οικοδόμοι και εκατοντάδες μαθητές μπαίνουν με διαδήλωση στο πολυτεχνείο. Η οργάνωση της κατάληψης έχει προχωρήσει αρκετά: π.χ. κόσμος με καθρέφτες, εμποδίζει τους μπάτσους που είναι στις γύρω ταράτσες να πάρουν φωτογραφίες. Μια ακόμα προσπάθεια της αριστεράς να διαλύσει την κατάληψη αποτυχαίνει, καθώς οι εκπρόσωποι της μειοψηφούν στην συντονιστική επιτροπή της κατάληψης. Απορρίπτεται επίσης μια πρόταση των ίδιων να αποτελέσει αίτημα της κατάληψης η συγκρότηση Κυβέρνησης εθνικής ενότητας (!!!)

Το απόγευμα γίνεται η πρώτη μαθητική συνέλευση που αποφασίζει το κατέβασμα όλων των γυμνασίων σε γενική απεργία την επόμενη μέρα (τότε τα σχολεία δούλευαν και το σάββατο). Πρόταση που έγινε να παραμείνει ο αγώνας των μαθητών σε μαθητικά πλαίσια απορρίπτεται.

Εν τω μεταξύ διαδηλώσεις γίνονται από το μεσημέρι σε μεγάλη ακτίνα στο κέντρο της αθήνας. Στις 6.30 αρχίζουν οι πρώτες συγκρούσεις, καθώς διαδηλωτές που

κατευθύνονταν στο σύνταγμα βρίσκονται αντιμέτωποι με την αστυνομία στην κλαυθμώνος. Οι συγκρούσεις γενικεύονται στην συνέχεια καθώς περισσότεροι από 150000 προβοκάτορες έχουν καταλάβει το κέντρο της πόλης. Εργάτες αλλά και μικροί μαθητές στήνουν οδοφράγματα σε εκατοντάδες δρόμους, και όσοι διαλύονται σε ένα μέτωπο ξανασυγκεντρώνονται σε άλλα σημεία.

Γύρω στις 8.30 το βράδυ, οι μπάτσοι αδυνατώντας να ελέγξουν την κατάσταση με δακρυγόνα αρχίζουν να πυροβολούν τους διαδηλωτές. Οι δύο πρώτοι προβοκάτορες δολοφονούνται...

Στις 9 το βράδυ έχουν στηθεί δεκάδες οδοφράγματα γύρω από το πολυτεχνείο με αυτοκίνητα, λεωφορεία και τρόλλεϋ. Διαδηλωτές επιτίθεται και καταλαμβάνουν την νομαρχία στην αιόλου, ενώ χιλιάδες άλλοι πολιορκούν τα υπουργεία παιδείας, γεωργίας, δικαιοσύνης, κοινωνικών υπηρεσιών, δημοσίων έργων. Λίγο αργότερα 1500 εργάτες ανεβαίνουν την πειραιώς με συνθήματα “κάτω η χούντα”, “κάτω το κεφάλαιο”, “λαέ, λαέ ή τώρα ή ποτέ”, επιτίθενται σε υποκατάστημα της τράπεζας πίστωσης (γωνία πεφαιώς και θερμοπυλών), και στην συνέχεια συγκρούονται με την αστυνομία. Από την άλλη μεριά 2000 εξεγερμένοι φτιάχνουν οδοφράγματα στην πατησίων, στο ύψος της πλατείας αμερικής.

Λίγο πριν τις 10 οι μπάτσοι καταφέρνουν να ελέγξουν τα χαυτεία - αλλά στην αλεξάνδρας, από σ.τρικούπη και κάτω υπάρχουν δεκάδες οδοφράγματα και χιλιάδες διαδηλωτές. Οι μπάτσοι διαλύουν τον κόσμο με δακρυγόνα και πυροβολισμούς, αλλά παρά τους νεκρούς και τους τραυματίες οι χιλιάδες προβοκάτορες ανασυντάσσουν τις δυνάμεις τους και ξαναεπιτίθενται με περισσότερη λύσσα. Εκατοντάδες εξεγερμένοι πολιορκούν το υπουργείο δημόσιας τάξης, και στην 3η έφοδό τους καταφέρνουν να φτάσουν στις εσωτερικές σκάλες του κτιρίου. Πυροβολούμενοι όμως από τους πάνω ορόφους υποχωρούν με πολλούς νεκρούς και τραυματίες. Αρχίζει σποραδικά η χρήση κοκτέιλ μολότωφ. Στις 11 το βράδυ

οι πυροβολισμοί από την αστυνομία έχουν γενικευτεί - το ίδιο και η αντίσταση. Στις 11.30 οι εξεγερμένοι ελέγχουν όλο το κέντρο, από την αλεξάνδρας (στο ύψος της χ.τρ,κούπη) ως την πειραιώς και την αριστοτέλους. Στις 12 τη νύχτα, πάνω από 15000 προβοκάτορες ξεκινούν διαδήλωση από την αλεξάνδρας και συγκρούονται λυσσασμένα με την αστυνομία που υποχωρεί έχοντας χάσει κάθε έλεγχο της εξέγερσης.

Σάββατο 17 νοέμβρη

Πέντε λεπτά μετά τα μεσάνυχτα ξεκινούν από τους στρατώνες στο γουδί και στον δiónυσο οι πρώτες φάλλαγες τανκς. Ένα τέταρτο αργότερα βρίσκονται στους αμπελόκηπους, στην αρχή της αλεξάνδρας, όπου όμως ακινητοποιούνται από τα ισχυρά οδοφράγματα. Αρχίζουν να κατεβαίνουν αργά.

Άλλα τανκς κατεβαίνουν από την πανεπιστημίου. Διαδηλωτές στα χαυτεία χρησιμοποιούν ήδη κυνηγετικά όπλα ενάντια στους μπάτσους.

Στις 1.15 τα τανκς έχουν φτάσει στην πατησίων και από τις δύο μεριές: αλεξάνδρας και ομόνοια. Καθυστερούν αφού πρέπει πρώτα να καταστρέφονται τα οδοφράγματα. Παρόλα αυτά χιλιάδες εξεγερμένοι υπάρχουν μέσα και γύρω από το πολυτεχνείο.

Λίγο πριν τις 2 τη νύχτα ο στρατός έχει κυκλώσει το πολυτεχνείο. Μερικοί προβοκάτορες φτιάχνουν ισχυρά κοκτέιλ μολότωφ για την αντιμετώπιση των τανκς - αλλά τα μεγάφωνα μεταδίδουν "παιδιά μη ρίχνετε τίποτα εναντίον τους. Να τους υποδεχτείτε με την φράση Αδέλφια μας φαντάροι!!!"

Όμως μακρύτερα οι συγκρούσεις συνεχίζονται. Χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία στην πατησίων (στο ύψος της ιθάκης) και στην αλεξάνδρας (στο ύψος της μουστοξύδη) καθώς προσπαθούν να πλησιάσουν στο πολυτεχνείο.

Στις 2.30 το πολυτεχνείο πολιορκείται κανονικά από στρατό και ελεύθερους σκοπευτές που βρίσκονται στα γύρω κτίρια.

Στις 3 τη νύχτα ένα τανκ κατεβάζει την

κεντρική πύλη, στην πατησίων. Μπάτσοι και λοκατζήδες μπαίνουν στο πολυτεχνείο όπου γίνονται μάχες σώμα με σώμα. Οι μπάτσοι πυροβολούν συνέχεια και δεκάδες προβοκάτορες πέφτουν άλλοι νεκροί, άλλοι τραυματισμένοι. Σκληρές συγκρούσεις γίνονται και στην πύλη της στουρνάρα.

Οι μάχες συνεχίζονται από κτίριο σε κτίριο. Όσοι διαφεύγουν τη σύλληψη ή τον τραυματισμό συγκροτούν διαδηλώσεις προς την πλατεία βικτώριας.

Στις 5 το χάραμα τα τανκς φεύγουν από το πολυτεχνείο που έχει εκκενωθεί και κατευθύνονται προς το πεδίο του άρεως.

Στις 7.30 αρχίζουν καινούριες διαδηλώσεις, κυρίως από οικοδόμους. Συγκρούσεις στην ομόνοια,. Η αστυνομία υποχωρεί, αλλά επανέρχεται με δακρυγόνα και πυροβολισμούς.

Στις 9 το πρωί οι συγκρούσεις έχουν γενικευτεί πάλι στο κέντρο. Οικοδόμοι αλλά και φοιτητές με μαθητές στήνουν καινούργια οδοφράγματα στην πατησίων, και χτυπούν αιφνιδιαστικά τους μπάτσους. Έξω από τον ΟΤΕ, στην πατησίων, 4000 προβοκάτορες προσπαθούν να καταλάβουν το κτίριο, μέσα στο οποίο είναι οχυρωμένη η αστυνομία. Άλλοι εξεγερμένοι προσπαθούν να καταλάβουν το υπουργείο κοινωνικών υπηρεσιών στην αριστοτέλους. Οδοφράγματα ξαναστήνονται στην αλεξάνδρας (από τα παναθήναια) μέχρι το σύνταγμα.

Στις 11 κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος. Παρ' όλα αυτά ομάδες προβοκατόρων εξακολουθούν να επιτίθενται σε τανκς και αστυνομία. Στο σύνταγμα γίνεται μεγάλη συγκέντρωση μαθητών και μαθητριών που διαλύεται από τον στρατό.

Οι διαδηλώσεις και οι οδομαχίες συνεχίζονται μέχρι το βράδυ, αλλά με μειωμένη ένταση...

Κάπως έτσι έχουν τα γεγονότα εκείνης της εξέγερσης - ή, για να το πούμε πιο σωστά, κάπως έτσι είναι μια πολεμική ανταπόκριση από εκείνη την εξέγερση. Δεν αναφερθήκαμε καθόλου στην πολιτική και κοινωνική της ουσία, ούτε στις ιδεολογικές συνιστώσες της, πράγματα που είναι σε τέτοιες στιγμές ακόμα σοβαρότερα από τα οδοφράγματα.

Αλλά και ο πιο ανόητος μπορεί να καταλάβει, πιστεύουμε, πως τέτοιες εξεγέρσεις δεν γίνονται από ανία, από μόδα, ή λατρεία της “φάσης”. Δεν ξέρουμε κανέναν που να είναι σε θέση να πολεμάει με τέτοια λύσσα εναντίον εχθρού πολύ καλύτερα εξοπλισμένου, για την πλάκα του. Εκτός από την μέθη και την τρέλα χρειάζεται αυθεντική οργή και μια πολύ βαθιά πεποίθηση για το δίκαιο ενός τέτοιου αγώνα για να πάει κόντρα σε μπάτσους και στρατό που πυροβολούν στο ψαχνό...

Δε νομίζουμε επίσης πως χρειάζεται να πούμε ότι αυτή η εξέγερση έγινε βέβαια ενάντια στην χούντα, αλλά όχι και υπέρ της “δημοκρατίας” που την διαδέχτηκε μερικούς μήνες αργότερα. Άσχετα με το αν υπήρχε ένα “κοινό όραμα” για τους εξεγερμένους (και πράγματι κάτι τέτοιο δεν υπήρχε) κανείς δεν παίζει το κεφάλι του για να επιταχύνει μια “πολιτική αλλαγή” που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη - και η χούντα ήταν όντως στα τελευταία της. Εξάλλου δεν ήταν καθόλου η πλειοψηφία του “λαού” που έκανε αυτήν την εξέγερση - ήταν μια προβοκατόρική μειοψηφία εργατών και νεολαίας.

Επιμείναμε σκόπιμα στην πολεμική διάσταση της εξέγερσης και στην αναφορά των συγκρούσεων, γιατί είναι η πιο οφθαλμοφανής απόδειξη της δράσης των “προβοκατόρων”. Μιας δράσης που η καθεστωτική ιστορία έχει διαγράψει, παρουσιάζοντας το μυθικό πολυτεχνείο του '73 περίπου σαν καθιστική διαμαρτυρία - για να μπορεί να το κάνει καθεστωτική επέτειο και γιορτή.

Οι λόγοι αυτής της παραχάραξης είναι ευκολονόητοι, και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς από μια εξουσία που σέβεται τον εαυτό της. Οι συνέπειες όμως δεν είναι και τόσο ευκολονόητες. Γιατί το μυθικό-ηρωικό πολυτεχνείο εξαφάνισε την ιστορική πραγματικότητα της εξέγερσης (και άρα την ιστορική πραγματικότητα κάθε εξέγερσης) και από τα μυαλά των προβοκατόρων του παρόντος...

Αυτό είναι ένα τεράστιο κέρδος για την κυριαρχία. Ο συμβολισμός ενός γεγονότος, είτε είναι “καλός” συμβολισμός είτε “κακός”, είναι τεράστιο όπλο εξουσίας. Ο μύθος, είτε είναι μύθος που θα στεφανωθεί είτε είναι

μύθος που θα “αμαυρωθεί”, παραμένει πάντα μύθος, δηλαδή γλώσσα της εξουσίας. Και όταν οι πράξεις “απαλλάσσονται” από το ιστορικό τους νόημα, τότε η μεν κυριαρχία παρουσιάζεται αιώνια, οι δε αντίπαλοί της πάντα προσωρινοί και ευάλωτοι. Και ελάχιστα πια προβοκάτορες.

Η αλήθεια είναι πως η συνείδηση δεν αντέχει να είναι άθροισμα από χάππενινγκ, από “φάσεις”, όσο λαμπρές κι αν είναι. Παρασύρεται από τις ευκολίες του αναθέματος ακόμα και των ίδιων μας των πράξεων. Και τότε οι “πρώην” προβοκάτορες, χαμογελώντας μας κτυπάνε φιλικά στην πλάτη: “και εγώ στην ηλικία σου να ήξερες τι έκανα...”

-μήπως κανά πολυτεχνείο αφεντικό;





23 Ιούλη '75, 25 Μάη '76: πάντως οι εργάτες είναι προβοκάτορες

Αμέσως μετά την μεταπολίτευση, και για αρκετά χρόνια, ο κοινωνικό/ταξικός ανταγωνισμός ήταν στην Ελλάδα ιδιαίτερα οξύς. Εκατοντάδες αγώνες, σε πολλά μέτωπα, πολύ συχνά ξεφεύγοντας από την “γραμμή” των καθεστωτικών οργανώσεων και συνδικάτων, θα καταλήξουν σε σκληρές συγκρούσεις μέχρι το '80.

Τα πρώτα χρόνια ('75, '76, '77) οι εργατικοί αγώνες, μέσα από σκληρές και μακρόχρονες απεργίες, δυναμικές διαδηλώσεις, κάποτε και καταλήψεις, απετέλεσαν την σημαντικότερη αιχμή του ταξικού ανταγωνισμού. Ήταν, στην ουσία, η εξέγερση του εργατή-μάζα, που εξελίχτηκε σε διάφορους τόπους και χρόνους, και που οδήγησε αργότερα στην “πολιτική λύση” της σοσιαλδημοκρατίας, αλλά και στην “παραγωγική αναδιάρθρωση” της δεκαετίας του '80, τα αποτελέσματα της οποίας ζούμε από το τέλος της δεκαετίας και μετά...

23 Ιούλη '75:

Πανελλαδική απεργία των οικοδόμων

Η απεργία αυτή γίνεται κόντρα στη θέληση της ομοσπονδίας των οικοδόμων -δηλαδή των "επίσημων" συνδικαλιστικών εκπροσώπων.

Οι απεργοί συγκεντρώνονται στις 9 το πρωί στο θέατρο Περοκέ. Μετά το τέλος της συγκέντρωσης πρόκειται να γίνει πορεία, προς το υπουργείο εργασίας.

Δύο τετράγωνα πιο πέρα, και ενώ οι διαδηλωτές απεργοί έχουν φτάσει στο κάτω μέρος της Αγ.Κωνσταντίνου, η αστυνομία απαγορεύει την πορεία. Οι συνδικαλιστές του ΚΚΕ "εξασφαλίζουν" άδεια να συνεχιστεί η πορεία μέσα από τα γύρω στενά - αλλά οι διαδηλωτές αποφασίζουν να συνεχίσουν στην Αγ. Κωνσταντίνου. Ο εισαγγελέας και ο διευθυντής της αστυνομίας διατάζουν να σταματήσει αμέσως η πορεία - η απάντηση είναι πέτρες και τούβλα στους μπάτσους που είναι παραταγμένοι κλείνοντας τον δρόμο.

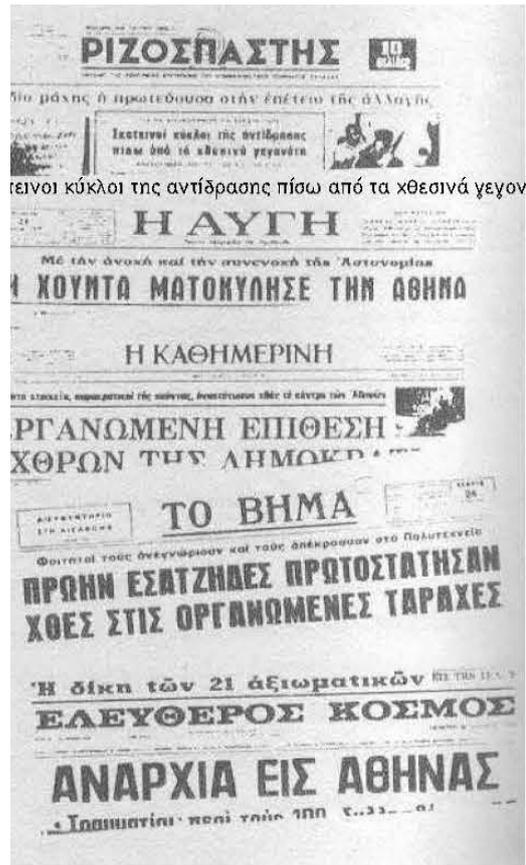
Η ώρα είναι περασμένες 10, και εμφανίζονται αύρες και κλούβες. Αρχίζουν τα δακρυγόνα. Οι διαδηλωτές απεργοί οικοδόμοι (αλλά και νεολαίοι που συμμετέχουν στην πορεία ειδοποιημένοι από φράξεις των κομματικών νεολαίων που επιθυμούν τη σύγκρουση με την αστυνομία κόντρα στις καθοδηγήσεις) χωρίζονται σε ομάδες, ανάβουν φωτιές, στήνουν οδοφράγματα. Τα συνθήματα που ακούγονται είναι "λαού γροθιά θα φέρει λευτεριά", "κάτω η νέα τρομοκρατία" κλπ.

Οι συγκρούσεις γενικεύονται γρήγορα σε όλο το κέντρο της αθήνας. Από την Πατησίων μέχρι το Μεταξουργείο και από την Κάνιγγος μέχρι τη Σταδίου τα δακρυγόνα πέφτουν βροχή. Ο κόσμος απαντά με πετροπόλεμο, ενώ από διάφορα μπαλκόνια πέφτουν γλάστρες στους μπάτσους. Γίνονται προσπάθειες να καταληφθεί ο σταθμός Α βορειών στην 3η Σεπτεμβρίου. Σπάζονται αυτοκίνητα της αστυνομίας, πυρπολείται μια πυροσβεστική.

Οι κνίτες φοιτητές κλείνουν τις πόρτες του πολυτεχνείου για να μην μπουκ μέσα οι "προβοκάτορες" (ένα περίεργο πράγμα: οι πρωταγωνιστές μπορεί να αλλάζουν αλλάτο έργο παίζεται πάντα...). Αλλά αυτοί οι "προβοκάτορες" έχουν

πολλαπλασιαστεί, καθώς πολλοί ακόμα κατεβαίνουν στο κέντρο για να συγκρουστούν με τα ματ και τις αύρες. Πολλές φορές οι διαδηλωτές απεργοί τρέπουν σε φυγή τους μπάτσους (παρ' ότι πέφτουν και πυροβολισμοί στον αέρα) με αποτέλεσμα οι συγκρούσεις να κρατήσουν μέχρι αργά τη νύχτα.

Την επόμενη μέρα όλες οι εφημερίδες μιλούν για προβοκάτορες:



«Συνεχώς οι ταραχές αυτοί, προέβαιναν και σε πιο εξτρεμιστικές πράξεις και επιθέσεις κατά αστυνομικών καταστημάτων. Δεν δίστασαν να επιτεθούν κατά της Υποδιευθύνσεως της Τροχαίας Κινήσεως δια να την καταλάβουν, ως και κατά της Νομαρχίας. • Απεκρούσθησαν βεβαίως και δεν επέτυχον του σκοπού των. Άλλοι επιχειρήσαν να καταλάβουν το κέντρον Αλλοδαπών και αργότερα τα γραφεία της ΚΥΠ.»

«Άλλη ομάδα, γύρω στον χώρο των συγκρούσεων επετέθη κατ' αστυνομικών με ξύλα και ρόπαλα και αφώπλισε ένα εξ αυτών. Συνάδελφοι των προστρέξαντες κατάφεραν να πιάσουν έναν από τους επιτιθέντας, το περιστροφον όμως του αστυνομικού χάθηκε. Εκείνος που το πήρε χάθηκε. Δεν μπορούσαν να τον πιάσουν οι αστυνομικοί. Συνεχίζοντας έβαλαν φωτιά σε αυτοκίνητα Ι.Χ και κρατικά και σε δύο περιπολικά της αστυνομίας και αργότερα, άλλη ομάδα πήγε να καταλάβει την ΚΥΠ, τα γραφεία της οποίας βρίσκονται στην οδό Μπουμπουλίνας πίσω από το Μουσείο. Εκεί υπήρχε αστυνομική δύναμις προς φρούρησιν των γραφείων και τούτο διότι υπήρχε πληροφορία ότι θα επιχειρήσουν και αυτό και η δύναμις αυτή ενεκλωβίσθη. Πήγαν αμέσως επί τόπου «αύρες» και με τα δακρυγόνα τους απελευθέρωσαν και έτρεψαν εις φυγήν τους επιτιθέντας εκ των οποίων και συνέλαβαν τρεις. Η διαταγή της ενεργείας συλλήψεων γενικά είχε δοθή λίγο πριν από τις τρεις το απόγευμα και οι αστυνομικοί με κάθε μέσο άρχισαν να συλλαμβάνουν τους εξτρεμιστάς και να τους οδηγούν στα πλησιέστερα τμήματα. Αργά πια το απόγευμα, ύστερα από τις 3.30 και γύρω ίσως στις 4 άρχισαν να υποχωρούν και η τάξις να αποκαθίσταται στον πιο νευραλγικό χώρο της Αθήνας.»

«Συνεχώς οι ταραχές αυτοί προέβαιναν και σε πιο εξτρεμιστικές πράξεις και επιθέσεις κατά αστυνομικών καταστημάτων. Δεν δίστασαν να επιτεθούν κατά της Υποδιευθύνσεως της Τροχαίας Κινήσεως δια να την καταλάβουν, ως και κατά της Νομαρχίας. • Απεκρούσθησαν βεβαίως και δεν επέτυχον του σκοπού των. Άλλοι επιχειρήσαν να καταλάβουν το κέντρον Αλλοδαπών και αργότερα τα γραφεία της ΚΥΠ.»

«Άλλη ομάδα, γύρω στον χώρο των συγκρούσεων επετέθη κατ' αστυνομικών με ξύλα και ρόπαλα και αφώπλισε ένα εξ αυτών. Συνάδελφοι των προστρέξαντες κατάφεραν να πιάσουν ένα από τους επιτιθέντας, το περιστροφον όμως του αστυνομικού χάθηκε. Εκείνος που το πήρε χάθηκε. Δεν μπορούσαν να τον πιάσουν οι αστυνομικοί. Συνεχίζοντας έβαλαν φωτιά σε αυτοκίνητα Ι. Χ. και κρατικά και σε δύο περιπολικά της αστυνομίας και αργότερα άλλη ομάδα πήγε να καταλάβει την ΚΥΠ, τα γραφεία της οποίας βρίσκονται στην οδό Μπουμπουλίνας πίσω από το Μουσείο. Εκεί υπήρχεν αστυνομική δύναμις προς φρούρησιν των γραφείων και τούτο διότι υπήρχε πληροφορία ότι θα επιχειρήσουν και αυτό και η δύναμις αυτή ενεκλωβίσθη. Πήγαν αμέσως επί τόπου «αύρες» και με τα δακρυγόνα τους απελευθέρωσαν και έτρεψαν εις φυγήν του επιτιθέντας εκ των οποίων και συνέλαβον τρεις. Η διαταγή της ενεργείας συλλήψεων γενικά είχε δοθή λίγο πριν από τις τρεις το απόγευμα και οι αστυνομικοί με κάθε μέσον άρχισαν να συλλαμβάνουν τους εξτρεμιστάς και να τους οδηγούν στα πλησιέστερα τμήματα. Αργά πια το απόγευμα ύστερα από τις 3.30 και γύρω ίσως στις 4 άρχισαν να υποχωρούν και η τάξις ν' αποκαθίσταται στον πιο νευραλγικό χώρο της Αθήνας.»

Χαρ. Φλωράκης

‘Ο σ. Χαρίλαος Φλωράκης, Α΄ Γραμματέας τής Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., δήλωσε:

«Κατά τη γνώμη τη δική μας, τὰ γεγονότα αὐτὰ μαρτυροῦν τὸν βαθμὸ ἀποχουνοποίησης καὶ ἐκδημοκρατισμοῦ, καθὼς καὶ τὸν βαθμὸ ἀποκατάστασης τῆς Δημοκρατίας στὸν τόπο μας. Εἶναι ἀπόρροια τῆς ὅλης κυβερνητικῆς πολιτικῆς στὰ ἐθνικὰ θέματα ἀποχουνοποίησης καὶ σεβασμοῦ τῶν ἀναφαίρετων δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων.

» Ἡ τρομοκρατικὴ δράση ὑποπτῶν, προβοκατόρικων καὶ νεοφασιστικῶν στοιχείων, μετὰ τὴν ἀνοχή ἢ καὶ τὴν ἐνθάρρυνση ἀκόμη ἀστυνομικῶν ὀργάνων, φανερώνει γενικότερες προσπάθειες τῶν ἀντιδραστικῶν καὶ σκοτεινῶν κύκλων γιὰ δημιουργία κατάστασης ποὺ θὰ τοὺς διευκολύνει γιὰ τὴν ἐκπλήρωση γενικότερων ἀντιλαϊκῶν σχεδίων. Ἡ κυβέρνησις ἔχει ἐπισημώσει τεράστιες εὐθύνες καὶ καλεῖται νὰ ἐκκαθαρίσει τὸν κρατικὸ μηχανισμό, νὰ παρᾶξει τὶς νεοφασιστικὰς ὀργανώσεις καὶ νὰ σεβασθεῖ τὰ δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων καὶ ὁλόκληρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.»

‘Ο κ. Α. Παπανδρέου

‘Ο πρόεδρος τοῦ ΠΑΣΟΚ ἔκανε τὶς παρακάτω δηλώσεις:

«Τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῶν Ἀθηνῶν ἀποτελοῦν βαρύτερη ἱστορικὴ εὐθύνη τῆς κυβερνήσεως. Εἶναι ἤδη διαπιστωμένο ὅτι ἡ ἐκδήλωση τῶν οἰκοδόμων γιὰ τὴ διεκδίκηση τῶν δικαιωμάτων τοὺς μετὰ πρόθεση σαφῶς καὶ ὑπεύθυνα εἰρηκτικῶς, προβοκαρίστηκε ἀπὸ πράκτορες ἀγνωστῆς προελεύσεως σὲ γιγάντια κλίμακα. Κι εἶναι ἐπίσης ἤδη διαπιστωμένο πὼς ἡ ἐπέμβαση τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐνορχηστρώθηκε μετὰ τὶς προβοκατόρικες πράξεις καὶ πῆρε ἔκταση ἀσχετὴ μετὰ τὶς διαστάσεις τῆς ἐκδηλώσεως καὶ στράφηκε ἐναντίον σὲ ἀθώους διαβάτες καὶ θεατῆς. Εἶναι σαφές πὼς ἡ κυβέρνησις δὲν ἐλέγχει τὴν κατάσταση καὶ πὼς πρέπει νὰ πάρη ἀμέσως μέτρα, τόσο γιὰ τὴν ἐπισημάνση τῶν προβοκατόρων, ὅσο καὶ γιὰ τὴν πειθάρχηση τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Ἀλλιῶτικα θὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποδώσουμε σ’ αὐτὴν καὶ τὴν πρόθεση.»



Χαρ. Φλωράκης

‘Ο σ. Χαρίλαος Φλωράκης, Α΄ γραμματέας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. δήλωσε:

«Κατὰ τὴ γνώμη τῆ δικῆ μας, τὰ γεγονότα αὐτὰ μαρτυροῦν τὸν βαθμὸ ἀποχουνοποίησης καὶ ἐκδημοκρατισμοῦ, καθὼς καὶ τὸν βαθμὸ ἀποκατάστασης τῆς Δημοκρατίας στὴ χώρα μας. Εἶναι ἀπόρροια τῆς ὅλης κυβερνητικῆς πολιτικῆς στὰ ἐθνικὰ θέματα ἀποχουνοποίησης καὶ σεβασμοῦ τῶν ἀναφαίρετων δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων.

Ἡ τρομοκρατικὴ δράση ὑποπτῶν, προβοκατόρικων καὶ νεοφασιστικῶν στοιχείων, μετὰ τὴν ἀνοχή ἢ καὶ τὴν ἐνθάρρυνση ἀκόμη ἀστυνομικῶν ὀργάνων, φανερώνει γενικότερες προσπάθειες τῶν ἀντιδραστικῶν καὶ σκοτεινῶν κύκλων γιὰ δημιουργία κατάστασης ποὺ θὰ τοὺς διευκολύνει γιὰ τὴν ἐκπλήρωση γενικότερων ἀντιλαϊκῶν σχεδίων. Ἡ κυβέρνησις ἔχει ἐπισημώσει τεράστιες εὐθύνες καὶ καλεῖται νὰ ἐκκαθαρίσει τὸν κρατικὸ μηχανισμό, νὰ παρᾶξει τὶς νεοφασιστικὰς ὀργανώσεις καὶ νὰ σεβασθεῖ τὰ δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων καὶ ὁλόκληρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.»

‘Ο κ. Α. Παπανδρέου

Ο πρόεδρος τοῦ ΠΑΣΟΚ ἔκανε τὶς παρακάτω δηλώσεις:

«Τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῶν Ἀθηνῶν ἀποτελοῦν βαρύτερη ἱστορικὴ εὐθύνη τῆς κυβερνήσεως. Εἶναι ἤδη διαπιστωμένο ὅτι ἡ ἐκδήλωση τῶν οἰκοδόμων γιὰ τὴ διεκδίκηση τῶν δικαιωμάτων μετὰ πρόθεση σαφῶς καὶ ὑπεύθυνα εἰρηκτικῶς, προβοκαρίστηκε ἀπὸ πράκτορες ἀγνωστῆς προελεύσεως σὲ γιγάντια κλίμακα. Κι εἶναι ἐπίσης ἤδη διαπιστωμένο πὼς ἡ ἐπέμβαση τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐνορχηστρώθηκε μετὰ τὶς προβοκατόρικες πράξεις καὶ πῆρε ἔκταση ἀσχετὴ μετὰ τὶς διαστάσεις τῆς ἐκδηλώσεως καὶ στράφηκε ἐναντίον σὲ ἀθώους διαβάτες καὶ θεατῆς. Εἶναι σαφές πὼς ἡ κυβέρνησις δὲν ἐλέγχει τὴν κατάσταση καὶ πὼς πρέπει νὰ πάρη ἀμέσως μέτρα, τόσο γιὰ τὴν ἐπισημάνση τῶν προβοκατόρων, ὅσο καὶ γιὰ τὴν πειθάρχηση τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Ἀλλιῶτικα θὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποδώσουμε σ’ αὐτὴν καὶ τὴν πρόθεση.»

(μια βδομάδα μετὰ, 12 ἀπὸ τοὺς συλληφθέντες στὶς 23 ἰούλι καταδικάστηκαν σὲ ποινὲς ἀπὸ 2 μέχρι 2,5 χρόνια)



25 μάη '76: πανεργατική απεργία

Η απεργία έχει ξεκινήσει από την προηγούμενη μέρα, ενάντια στον νόμο 330. Περίπου 100.000 εργαζόμενοι παίρνουν μέρος στις 24 μάη σε απεργιακή συγκέντρωση.

Στις 25 μάη το πρωί γίνεται συγκέντρωση οικοδόμων στο "Γκλόρια". Μετά τη συγκέντρωση αρχίζει πορεία προς το υπουργείο εργασίας. Ο υπουργός αρνείται να αποσύρει το νόμο. Τότε οι διαδηλωτές αποφασίζουν "όλοι πορεία στην βουλή". Ανεβαίνουν την Πειραιώς και μπαίνουν στην Σταδίου. Στο ύψος της Πεσμαζόγλου τα ματ κλείνουν το δρόμο. Πίσω υπάρχουν αύρες. Μετά από πολλές διαπραγματεύσεις οι διαδηλωτές εργάτες αποφασίζουν να προχωρήσουν. Σπάνε τις αλυσίδες των μπάτσων αλλά τότε ξεκινάνε οι αύρες. Οι διαδηλωτές διαλύονται από τα δακρυγόνα στα γύρω στενά, και λίγο αργότερα στήνουν τα πρώτα πρόχειρα οδοφράγματα στην πλ. Αγ. Θεοδώρων, στην Αιόλου, στην Αριστείδου, στην Κοντζιά, στην Αθηνάς. Στην Ομόνοια γίνονται οδοφράγματα με αυτοκίνητα. Παρότι τα δακρυγόνα πέφτουν βροχή οι προβοκάτορες ελέγχουν την περιοχή γύρω από την Κοντζιά και την Ομόνοια. Στη Λυκούργου κυριεύουν περιπολικό που γίνεται οδόφραγμα. Στην Αιόλου αύρα κτυπάει και σκοτώνει την Α. Τσιβίκα, μικροπωλήτρια, ενώ βρισκόταν στο πεζοδρόμιο.

Λίγο αργότερα τα ματ ελέγχουν την Σταδίου και τους δρόμους προς το Σύνταγμα, και επιτίθενται στην Ομόνοια όπου είναι και ο κύριος όγκος των διαδηλωτών, οι οποίοι υποχωρούν. Οι συγκρούσεις επεκτείνονται από το πολυτεχνείο μέχρι την Κων/πόλεως. Μεγάλα ρολλά χαρτιού που ήταν έξω από την "Βραδυνή" γίνονται πύρινα οδοφράγματα στην Πειραιώς. στήνονται καινούρια οδοφράγματα με λεωφορεία και τρόλλευ.

Νωρίς το απόγευμα, και ενώ οι συγκρούσεις συνεχίζονται αμείωτες, οι συνδικαλιστές των οικοδόμων πηγαίνουν στον διευθυντή της αστυνομίας για να του δηλώσουν πως δεν έχουν σχέση με τα επεισόδια...

Αργότερα, η αστυνομία αποφασίζει να

αποσύρει τις αύρες, αλλά οι προβοκάτορες αυξάνονται σε αρκετές χιλιάδες. Καθώς νυχτώνει απωθούν τους μπάτσους στην Πατησίων, και παίρνουν τον έλεγχο της περιοχής γύρω από τα εξάρχεια και το πολυτεχνείο -ενώ οδοφράγματα στην Αχιλλέως και την Λένορμαν πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές ακινητοποιούν δύο τραίνα.

Οι συγκρούσεις θα συνεχιστούν μέχρι αργά τη νύχτα, με συλλήψεις αλλά και δεκάδες τραυματίες - πολλοί απ' αυτούς μπάτσοι.

Την άλλη μέρα θα ανακοινωθούν τα ονόματα (και οι διευθύνσεις!!) 190 συλληφθέντων... Πρόκειται ολοφάνερα για προβοκάτορες: καμιά ογδονταριά εργάτες και υπάλληλοι, σαράντα σχεδόν φοιτητές και σπουδαστές, τριάντα μαθητές, οι περισσότεροι/ες μεταξύ 17 και 30 χρονών, από το Αιγάλεω, τον Κολωνό, το Περιστέρι, τη Καλλιθέα, τους Αγ. Αναργύρους, τη Πετρούπολη, τον Πειραιά, τα Πετράλωνα, τα Εξάρχεια, τη Κυψέλη... η πραγματική σύνθεση της προβοκατόρικης τάξης.

(θα δικαστούν 37 από αυτούς, και θα καταδικαστούν στις αρχές του Ιούνη οι 30 σε ποινές από 5 μήνες μέχρι 2 χρόνια)



16/11/80 η άνοδος και η πτώση των 10000 προβοκατόρων

Τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '70 είναι χρόνια έντονων αγώνων αλλά και πολιτικών ανακατατάξεων. Πέντε - έξι χρόνια κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (μετά την χούντα) γεμάτα με εκατοντάδες εκρήξεις του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού έδειξαν πολλά. Το κράτος των κομμάτων είχε αρχίσει να αποκτάει το δικό του βάρος στην ελληνική κοινωνία - σαν ρυθμιστής και χειραγωγός των κοινωνικών διεκδικήσεων. Στο τέλος της δεκαετίας, παρόλα αυτά, εκείνο που παραμένει σαν μείζων πολιτικός στόχος είναι το "κράτος της δεξιάς", η "τρομοκρατία της δεξιάς", κλπ. Ένας τέτοιος στόχος (που σημαίνει ουσιαστικά την εναλλαγή στην πολιτική διαχείριση) δημιουργεί τριβές και εντάσεις στην βάση των κομμάτων της αντιπολίτευσης, και έντονες διεργασίες. Τα πιο ριζοσπαστικά μέλη των κομμάτων αυτών αποχωρούν, διασπώνται, ή διαγράφονται - αποκορύφωμα είναι η διαγραφή της πλειοψηφίας των νεολαιίστικων (κύρια φοιτητικών και σπουδαστικών) οργανώσεων, από το τότε ΚΚΕ εσ., το 1978, και η δημιουργία της "Β Πανελλαδικής"... μιλάμε για διαγραφή σχεδόν 8.000 ατόμων...

Αλλά και στις παραδοσιακές οργανώσεις της άκρας αριστεράς γίνονται "ιστορικές αλλαγές", κάτω από την πίεση, κυρίως, μιας καινούργιας κοινωνικής φιγούρας, νεολαιίστικης και εργατικής, που έχει περισσότερο "ελευθεριακή" κουλτούρα από την συντηρητική, "στρατευμένη" των οργανώσεων αυτών. Τέλος, την ίδια εποχή, κάνει την πρώτη του εμφάνιση το ιδεολογικό ρεύμα της αναρχίας, που θα επενδύσει μερικές από τις νεολαιίστικες, μητροπολιτικές, εντάσεις.

Το '80 είναι λοιπόν μια χρονιά ιδιαίτερα θερμή. Μετά την πετυχημένη καπιταλιστική ανάπτυξη των χρόνων της χούντας και της μεταπολίτευσης, έχει τεθεί δυναμικά το ζήτημα της (προς όφελος των εργατών και των μικροαστών) αναδιανομής. Όπως και

τα προηγούμενα χρόνια, ξεσπούν το '80 αγώνες, συχνά βίαιοι σε εργατικούς χώρους, σε γειτονιές (π.χ. χαβούζα στο Μαρούσι) αλλά και στην επαρχία (συγκρούσεις στην Ρόδο ενάντια στον ελλιμενισμό αμερικάνικων πολεμικών πλοίων).

Την ίδια χρονιά επικρατεί ένταση στα πανεπιστήμια όλης της Ελλάδας. Μια συμμαχία ανάμεσα σε ακροαριστερές κατά κύριο λόγο οργανώσεις, με κεντρικό κορμό την Β. Πανελλαδική, και ένα ισχυρό ρεύμα (αντιφατικής) αμφισβήτησης της δημοκρατίας των κομμάτων, του (πολιτικού και κοινωνικού) συντηρητισμού της "αριστεράς", και του "πειθαρχημένου" πανεπιστήμιου έχει πάρει την ηγεμονία στους φοιτητικούς χώρους, προς μεγάλη αγανάκτηση της ΚΝΕ. Σχεδόν όλα τα πανεπιστήμια βρίσκονται υπό πολύμηνες καταλήψεις, ενώ δεν είναι σπάνιοι οι ενδοπανεπιστημιακοί ξυλοδαρμοί των "αναρχοαυτόνομων" με την ΚΝΕ. Τις παραμονές της επετειακής πορείας της 17ης Νοέμβρη του '80 η κυβέρνηση Ράλλη απαγορεύει να φτάσει η πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία. Η κνιτοκρατούμενη ΕΦΕΕ συναινεί. Στον αντίποδα, οι εξωκοινοβουλευτικές πλειοψηφίες των κατελιημένων πανεπιστημίων αποφασίζουν πως το σπάσιμο αυτής της απαγόρευσης μπορεί να είναι η πολιτική κορύφωση των "αντιδεξιών" και των "αντιιμπεριαλιστικών" αγώνων των τελευταίων χρόνων. Έτσι η "μειοψηφία" της ΕΦΕΕ αποφασίζει "πορεία στη πρεσβεία".

Το απόγευμα της 16/11 Νοέμβρη, ένας εντυπωσιακός αριθμός διαδηλωτών, διατεθειμένων να σπάσουν την απαγόρευση, συγκεντρώνεται έξω από το Πολυτεχνείο. Αριστεριστές, αναρχικοί και αυτόνομοι σχηματίζουν ένα μεγάλο και δυναμικό μπλοκ: είναι οι δέκα χιλιάδες προβοκάτορες. Ωστόσο, αν εξαιρέσουμε τους περίπου 2000 αναρχικούς, οι υπόλοιποι δεν έχουν

κάποιον ιδιαίτερο εξοπλισμό για σύγκρουση με την αστυνομία. Αυτό που κυριαρχεί είναι η εκτίμηση πως ο Ράλλης θα διστάσει τελικά να κτυπήσει τόσο πολύ κόσμο, και πως θα υποχωρήσει κάτω από την πίεση του πολιτικού κόστους. Αν υπάρχει μια τέτοια εκτίμηση είναι γιατί τελικά, αυτό το μπλοκ της εξωκοινοβουλευτικής (και άκρας) αριστεράς δεν έχει συνειδητοποιήσει το βάθος των συμφωνιών που βρίσκονται, ήδη δεδομένες, σαν πυρήνας του κράτους των κομμάτων.

Η ΔΗΛΩΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Αργά χθες τη νύχτα ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ έκανε την ακόλουθη δήλωση:

«Τα ελληνικά νιάτα μαζί με τον λαό της Αθήνας, σε μία μεγαλειώδη, πρωτοφανή σε όγκο, αγωνιστικότητα και παλμό πορεία, τίμησε - στην έβδομη επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου - τους ηρωικούς του νεκρούς.

»Εκατοντάδες χιλιάδες λαού - πειθαρχημένοι και με απόλυτη τάξη - για τέσσερις ολόκληρες ώρες διαδήλωσαν την πίστη τους στη δημοκρατία και την εθνική ανεξαρτησία.

»Δυστυχώς, μετά το τέλος της μεγάλης ειρηνικής πορείας του λαού της Αθήνας, μικρές ομάδες ανεύθυνων στοιχείων και προδοκτόρων, άγνωστης και ύποπτης προέλευσης, δημιούργησαν θλιβερά έκτροπα, με προφανή σκοπό να αμαυρώσουν και να δυσφημήσουν την μεγάλη λαϊκή επέτειο του Πολυτεχνείου.

»Εκφράζουμε την αγανάκτησή μας και καταγγέλλουμε στον ελληνικό λαό τους υποκινητές και τα όργανα των θλιβερών γεγονότων.

»Καλούμε την κυβέρνηση να περιφρουρήσει τους δημοκρατικούς θεσμούς και εκφράζουμε την πεποίθηση ότι η Δικαιοσύνη στη χώρα μας θα τιμωρήσει παραδειγματικά και τους υποκινητές και τα όργανα των εκτρόπων».

Αργότερα το βράδυ, ύστερα από τις συνηθισμένες μικροσυγκρούσεις με το μπλοκ του ΚΚΕ, οι δέκα χιλιάδες προβοκάτορες φτάνουν στο σύνταγμα, στην αρχή της Βασ. Σοφίας. Πίσω τους αλλά και σε ολόκληρη την πλατεία έχουν παρκάρει οι νομοταγείς διαδηλωτές των κομμάτων.

Στο κεφάλι της πορείας υπάρχουν καμιά εικοσαριά "αλυσίδες" - απέναντι μερικές "αλυσίδες" καπελλάκηδων, που διαλύονται μετά το πρώτο σπρώξιμο. Η πορεία ανεβαίνει την Β. Σοφίας, μέχρι το υπ. εξωτερικών, όπου



Η δήλωση Παπανδρέου

Αργά χθες τη νύχτα ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ έκανε την ακόλουθη δήλωση:

«Τα ελληνικά νιάτα μαζί με τον λαό της Αθήνας, σε μια μεγαλειώδη, πρωτοφανή σε όγκο, αγωνιστικότητα και παλμό πορεία, τίμησε - στην έβδομη επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου - τους ηρωικούς του νεκρούς. Εκατοντάδες χιλιάδες λαού - πειθαρχημένοι και με απόλυτη τάξη - για τέσσερις ολόκληρες ώρες διαδήλωσαν την πίστη τους στην δημοκρατία και την εθνική ανεξαρτησία.

Δυστυχώς μετά το τέλος της μεγάλης ειρηνικής πορείας του λαού της Αθήνας, μικρές ομάδες ανεύθυνων στοιχείων και προδοκτόρων, άγνωστης και ύποπτης προέλευσης, δημιούργησαν θλιβερά έκτροπα με προφανή σκοπό να αμαυρώσουν και να δυσφημήσουν τη μεγάλη λαϊκή επέτειο του Πολυτεχνείου.

Εκφράζουμε την αγανάκτησή μας και καταγγέλλουμε στον ελληνικό λαό τους υποκινητές και τα όργανα των θλιβερών γεγονότων.

Καλούμε την κυβέρνηση να περιφρουρήσει τους δημοκρατικούς θεσμούς και εκφράζουμε την πεποίθηση ότι η Δικαιοσύνη στη χώρα μας θα τιμωρήσει παραδειγματικά του υποκινητές και τα όργανα των εκτρόπων.»

είναι παραταγμένη η κύρια δύναμη των ΜΑΤ, έχοντας κλείσει τον δρόμο. Η απόσταση ανάμεσα στην πρώτη αλυσίδα της πορείας και τους μπάτσους είναι μικρότερη από ένα μέτρο. Πίσω από τα εκατοντάδες άσπρα κράνη διακρίνονται δεκάδες αύρες με αναμμένες τις μηχανές. Ο εισαγγελέας επαναλαμβάνει την απαγόρευση και απαιτεί να διαλυθεί η πορεία. Η απάντηση των επικεφαλής της διαδήλωσης είναι “διώχτε την αστυνομία γιατί θα την διαλύσουμε εμείς”. Το σύνθημα “όλοι πορεία στην πρεσβεία” ακούγεται σε όλο το σύνταγμα...

Δευτερόλεπτα μετά αρχίζει η επίθεση των ΜΑΤ, με κλομπ. Οι πρώτες αλυσίδες της πορείας, κάτω από συνεχές ξύλο παραμένουν στην θέση τους, σπρώχνοντας σώμα με σώμα τους μπάτσους. Αντίθετα πίσω επικρατεί αναίτιος πανικός. Η μέση της πορείας σπάει και διαλύεται – ίσως επειδή το κοινό σπρώξιμο τόσων εκατοντάδων ανθρώπων προς τα εμπρός δημιουργεί ασφυξία σε πολλούς. Οι πρώτες αλυσίδες βρίσκονται μόνες τους, χωρίς υποστήριξη από πίσω, και αρχίζουν να υποχωρούν. Με συνεχείς μάχες σώμα με σώμα οι μπάτσοι προχωρούν σιγά-σιγά προς την Μ. Βρετανία. Βλέποντας ωστόσο πως δεν μπορούν να ανοίξουν τον δρόμο, τραβιούνται στην άκρη και εμφανίζονται οι αύρες μαρσάροτας και ουρλιάζοντας.

Πρόχειρα οδοφράγματα στήνονται στην αρχή της πανεπιστημίου, καθώς αρχίζουν να πέφτουν τα πρώτα δακρυγόνα. Οι δέκα χιλιάδες προβοκάτορες υποχωρούν άτακτα, καθώς οι μπάτσοι και οι αύρες εξαπολύουν δεύτερη επίθεση. Πολλοί τρέχουν να κρυφτούν στο μπλοκ του ΚΚΕ που είναι παρκαρισμένο στη Σταδίου, ελπίζοντας ίσως πως οι κουκουέδες θα τους λυπηθούν- αλλά η “κομμουνιστική” περιφρούρηση κάνει καλά τη δουλειά της δέρνοντας όσους κυνηγημένους πλησιάζουν.

Με δακρυγόνα και άγριο ξύλο τα ΜΑΤ προχωρούν. Έξω από του Φλόκα θα κτυπήσουν μέχρι θανάτου την νεαρή εργάτρια Σταματίνα Κανελλοπούλου, ενώ λίγο πιο κάτω θα δολοφονήσουν με τον ίδιο τρόπο τον φοιτητή Ιάκωβο Κουμή.

Οι διαδηλωτές συνεχίζουν να υποχωρούν άτακτα, κακήν κακώς. Καταστρέφονται βιτρίνες, γίνονται λεηλασίες (δευτερεύουσες ευχάριστες ασχολίες στα “επεισόδια”, που τα επόμενα χρόνια θα γίνουν κύριο “καθήκον”) αλλά δεν φτιάχνεται ούτε ένα οδοφράγμα της προκοπής, που να μπορεί να σταματήσει τις αύρες, επιτρέποντας την ανασύνταξη της διαδήλωσης. Έτσι η αστυνομία προελαύνει. Οι προβοκάτορες υποχωρούν προς το πολυτεχνείο και τα Εξάρχεια. Ήδη πολλοί μπάτσοι έχουν βγάλει όπλα και πυροβολούν. Τραυματίζονται από σφαίρες οι πρώτοι διαδηλωτές.

Οι αύρες έχουν αναπυχθεί στην Πατησίων. Όσοι δεν προλαβαίνουν να μπουν στο πολυτεχνείο κυνηγιούνται κάτω από ένα καταιγισμό δακρυγόνων μέχρι τις αρχές της Ν. Φιλαδέλφειας. Τις ίδιες ώρες γύρω από το πολυτεχνείο γίνονται επιθέσεις και αντεπιθέσεις, με τους μπάτσους να πυροβολούν άλλοτε στον αέρα και άλλοτε στο φαχνό. Δύο προβοκάτορες τραυματίζονται πολύ σοβαρά από σφαίρες, άλλοι λιγότερο. Τελικά οι διαδηλωτές κλείνονται στο πολυτεχνείο.

Επικρατεί σύγχυση και φόβος, από τα νέα για τους νεκρούς και τους εκατοντάδες τραυματίες. Αποδεικνύεται η δραματική αλήθεια πως τέτοιας έντασης και έκτασης βία ήταν εντελώς απρόβλεπτη, τόσο από τους οργανωτές όσο και από τον κόσμο της πορείας. Κάποιοι ελπίζουν στην “πολιτική” Μάταια: στις 10 το βράδυ ο αντιπολιτευόμενος παπανδρέου κατηγορεί την κυβέρνηση πως δεν εφάρμοσε σωστό σχέδιο στην αντιμετώπιση των προβοκατόρων, με αποτέλεσμα να κτυπηθούν και αθώοι πολίτες. Τα ίδια δηλώνουν και τα υπόλοιπα κόμματα: είναι φανερό (αλλά πληρωμένο πολύ ακριβά) πως το κράτος των κομμάτων είναι συμπαγές απέναντι στους προβοκάτορες, και έχει φυσικά το λόγο του...

Αντίθετα στο πολυτεχνείο δεν υπάρχουν λόγοι για μια απάντηση αντάξια των γεγονότων. Αν και αργά τη νύχτα η αστυνομία χαλαρώνει την περικύκλωση και αρκετοί προστίθενται στους μέσα, όμως επικρατεί παγωμάρα. Οι αριστεριστές είναι μουδιασμένοι, ή και πανικόβλητοι. Οι αναρχικοί που συμμετείχαν



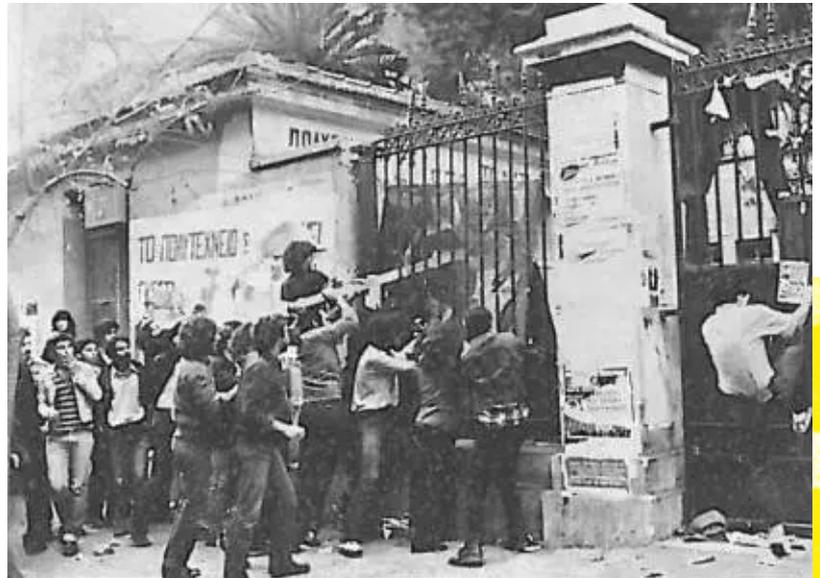
στην πορεία έχουν εξαφανιστεί... Η μόνη λογική και αποφασισμένη στάση είναι της ΟΠΑ που προτείνει συγκέντρωση στο πολυτεχνείο, την άλλη μέρα το πρωί. Όμως η αβεβαιότητα και η ηττοπάθεια κυριαρχούν.

Το πρωί της 17/11 βρίσκει το πολυτεχνείο μισοάδειο. Μια πρωινή ανακοίνωση της κυβέρνησης που θεωρεί "ηθικούς αυτουργούς των επεισοδίων" μερικές οργανώσεις της άκρας αριστεράς, και μια φήμη πως θα τεθούν εκτός νόμου, κάνει τους περισσότερους από τους οργανωτές της πορείας στην πρεσβεία να εξαφανιστούν από πρόσωπου γης!! Σιγά σιγά η ΚΝΕ αποκτάει τον έλεγχο των χώρων του πολυτεχνείου, πετάει έξω όσους (ελάχιστους) προβοκάτορες έχουν μείνει μέσα, και κλειδαμπαρώνει τις πόρτες. Απ' έξω, αντίθετα, έχει αρχίσει να συγκεντρώνεται κόσμος. Μιας και τα κρατικά ΜΜΕ δεν έχουν αναφέρει στις νυχτερινές ειδήσεις κουβέντα για νεκρούς, πολλοί μαθαίνουν τα γεγονότα από τις πρωινές εφημερίδες, και από ελάχιστες εφημερίδες τοίχου και προκηρύξεις που έχει προλάβει να μοιράσει η ΟΠΑ και άλλες μικρές ομάδες. Προς το μεσημέρι ο κόσμος είναι αρκετός και αγανακτισμένος, περιμένοντας κάποιο κάλεσμα. Υπάρχει η φήμη για συγκέντρωση στις 5 το απόγευμα, αλλά καμιά οργάνωση δεν εμφανίζεται.

Νωρίς το απόγευμα έχουν μαζευτεί μερικές δεκάδες αναρχικοί και αυτόνομοι. Αποφασίζουν να κάνουν μια προσπάθεια ανακατάληψης του πολυτεχνείου από τα ΚΝΑΤ. Γίνεται μια επίθεση στην πύλη της στουρνάρα - και ενώ η πόρτα έχει σχεδόν καταρρεύσει, εμφανίζονται ενισχύσεις κνιτών και εσακιτών, με ρόπαλα και κράνη, από την μπουμπουλίνας. Επιτίθενται στους προβοκάτορες, τους απωθούν, και παίρνουν τον έλεγχο του δρόμου.

Την ίδια περίπου ώρα η πλειοψηφία των αναρχικών συζητάει στο Χημείο. Και εκεί επικρατεί χάος και σύγχυση. Πραγματοποιείται τελικά, αργότερα, πορεία χιλίων ατόμων στην πανεπιστημίου, που καταλήγει έξω από το πολυτεχνείο για μια αντιπαράθεση συνθημάτων με τους πολυάριθμους κνίτες...

Από τη μεριά των "κοινωνικών υποκειμένων" η νύχτα της 16ης Νοέμβρη του '80 καταγράφηκε (αν καταγράφηκε) σαν ένα, ακόμα, από τα εγκλήματα της δεξιάς. Αλλά μιας και καμμία από τις καθεστωτικές „αριστερές“ πολιτικές δυνάμεις δεν υιοθέτησε τους νεκρούς προβοκάτορες (πώς αλλιώς θα μπορούσε να γίνει;) η Κανελλοπούλου και ο Κουμής έμειναν στα αζήτητα της ιστορίας - το ίδιο όπως και ολόκληρη η "πορεία στην πρεσβεία". Φαίνεται πως κάθε στροφή και κάθε καμπή του κοινωνικού ανταγωνισμού - μια τέτοια ήταν το '80 - δεν προσφέρεται για κανενός είδους μνήμη. Ακόμα και αν είναι βουτηγμένη στο αίμα.



1984 - 1986: η ανταρσία των μητροπολιτών

Βρισκόμαστε στην πρώτη τετραετία “σοσιαλιστικής” διαχείρισης του κράτους, από το ΠΑΣΟΚ. Μέσα από θριαμβευτικές μεταρρυθμίσεις, μεγαλόστομες υποσχέσεις, ικανοποιήσεις “παγίων αιτημάτων” της κοινωνίας, αποκαταστάσεις ενός πλήθους θεσμικών καθυστερήσεων της αστικής δημοκρατίας, μέσα από την διάχυση του κράτους στην κοινωνία, η μορφή κράτος των κομμάτων της κυριαρχίας συντίθεται (με αιχμή τα “αριστερά” κόμματα) σαν ο συλλογικός διαχειριστής της ανάπτυξης και της ασφάλειας του ντόπιου καπιταλισμού. Οι χρονιές ‘82, ‘83, ‘84, θα είναι χρονιές ευδαιμονίας, κοινωνικής ειρήνης, “εθνικής συμφιλίωσης”, καταναλωτισμού, μικρομεσαίας ανάπτυξης και δημοκρατίας.

Μέσα στην γενική ευωχία η εξω-κοινοβουλευτική (και η αντικοινοβουλευτική) αντιπολίτευση, τα κουρέλια εν πάσει περιπτώσει πολιτικών και ιδεολογικών ρευμάτων της προηγούμενης δεκαετίας, ψάχνουν να βρουν ένα λόγο ύπαρξης, ιδεολογώντας και πολιτικολογώντας, κατά τις συνθήειές τους. Η μόνη αξιόλογη δράση στα πρώτα χρόνια της σοσιαλδημοκρατίας είναι οι παρεμβάσεις και η δράση για τα ζητήματα του στρατού: οι κυριότερες τάσεις και ομάδες της άκρας αριστεράς θα συναντηθούν γύρω από την επιτροπή για τον στρατό, αναπτύσσοντας ένα κίνημα μεταρρυθμιστικό κατ’ ουσίαν, το οποίο όμως η σοσιαλδημοκρατία δεν θα αντέξει. Αιτήματα όπως η δωδεκάμηνη θητεία, η αναγνώριση της άρνησης στράτευσης για ιδεολογικούς λόγους και η καθιέρωση εναλλακτικής θητείας, η απόδοση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στους φαντάρους, θα συσπειρώσουν για ένα μεγάλο διάστημα αρκετό κόσμο, αρκετή δράση, αλλά και αρκετά αδιέξοδα. Όπως και να έχει είναι εναντίον αυτού ακριβώς του κινήματος που η σοσιαλιστική κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει βία, στα 1983, παραβαίνοντας ηχηρά τις αντικατασταλτικές και δημοκρατικές της υποσχέσεις.

Όμως σε μια άλλη κοινωνική περιοχή,

πολύ μακριά από τον ορίζοντα της πολιτικής επίσημης ή “περιθωριακής” οι αλλαγές είναι ραγδαίες και ανεξέλεγκτες. Η νεολαία, σαν κοινωνική κατηγορία του κεφαλαίου, μπαίνει μαζικά στην κατανάλωση - δεν μπαίνει όμως καθόλου πειθαρχημένα. Ο αέρας της “ελευθερίας της αγοράς” γίνεται θύελλα καθώς η οικογένεια, το σχολείο, αλλά και η μέση κοινωνική κουλτούρα εξακολουθούν να αντιπαραθέτουν (ή να συμπληρώνουν) την θερμότητα της νεολαιίστικης κατανάλωσης την ψυχρότητα μιας πειθαρχίας παραδοσιακής. Στις γειτονιές οι πιτσιρικάδες ζητάνε το μερίδιο τους από την περιπέτεια αυτής της “νέας”, “σοσιαλιστικής” ελευθερίας, αλλά το κάνουν με τους δικούς τους τρόπους, με την δική τους αντικανονικότητα. “Φτιάχνονται” με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και ορμάνε να καβαλήσουν τις άγριες πλευρές του καθημερινού χρόνου, έξω από την οικογένεια, έξω από το σχολείο, έξω από τις κομματικές νεολαίες. Ροκ, ντραγκς, νεολαιίστικα στυλ, όλα στην ημερήσια διάταξη. Πολλά τους φταίνει, αλλά είναι όλα θολά και ακαθόριστα. Όλα, εκτός από αυτές τις σκιές της τάξης, που περιπολούν στους ίδιους μ’ αυτούς νυχτερινούς δρόμους, στις ίδιες μ’ αυτούς πλατείες: τους μπάτσους. Οι μπάτσοι θα γίνουν η αφηρημένη ενσάρκωση του κράτους, και ο υπ’ αριθμόν ένα εχθρός. Και οι τζαμαρίες των τραπεζών θα γίνουν η υπ’ αριθμόν ένα συμβολική έκφραση μιας εύθραυστης ισορροπίας: ανάμεσα στην πρόκληση ενός ξαφνικού πλούτου, και στους κοινωνικούς καταναγκασμούς. Το καζάνι βράζει.

Πολλά μικρά, διάσπαρτα επεισόδια εδώ κι εκεί δείχνουν τον αναβρασμό - και μια αόριστη διάθεση ανυπακοής διατρέχει τις πόλεις, και όχι μόνο την Αθήνα ή την Θεσσαλονίκη. Μικροαστοί και προλετάριοι σε κοιτάνε, με ένα στυλ “άντε γαμήσου νεαρέ” τραγουδάνε οι δημοφιλείς μουσικές ταξιαρχίες, και η σοσιαλδημοκρατία αντιπαραθέτει ένα υφυπουργείο νέας γενιάς για να προλάβει το κακό - αλλά μετά το καλοκαίρι του ‘84 την υπόθεση αναλαμβάνει η αστυνομία, προς

ανακούφιση των φιλήσυχων οικογενειάρχων και καταστηματαρχών, με επιχειρήσεις αρετής στις πλατείες. Η νύχτα των runks στις 25 Οκτώβρη της ίδιας χρονιάς είναι όμως μια προκαταβολή του τι θα ακολουθήσει...

Τα επίσημα εγκαίνια της ανταρσίας θα γίνουν ενάμισι μήνα αργότερα, στις 4 Δεκέμβρη του '84, έξω από το ξενοδοχείο Κάραβελ. 2000 διαδηλωτές ακροαριστεροί, αναρχικοί, αλλά και "άλλοι" (μητροπολιτικοί) εξοπλισμένοι για σύγκρουση επιτίθενται στο ξενοδοχείο όπου συνεδριάζουν αντιπρόσωποι της φασιστικής διεθνούς: Λεπέν, Αλμιράντε, ΕΠΕΝ. Οι μπάτσοι αιφνιδιάζονται, αφήνουν χώρο για τα "επεισόδια" και επιτίθενται στην διαδήλωση κατά την επιστροφή της. Αλλά είναι και ένα μεγάλο μέρος των διαδηλωτών που δεν έχει χορτάσει και έχει κέφι για μια τέτοια σύγκρουση. Έτσι η Νομική καταλαμβάνεται για μερικές ώρες και το παιχνίδι των οδομαχιών απλώνεται στην (δια περιοχή. Απολογισμός της ημέρας: 16 συλλήψεις, εκ των οποίων οι 4 παραπέμπονται με τις πιο βαριές κατηγορίες που έχουν ποτέ απαγγελθεί για συγκρούσεις στο δρόμο: εσχάτη προδοσία, διασάλευση πολιτεύματος, πρόκληση σε στάση ενάντια στο πολίτευμα!! ... Αλαζονική προσπάθεια επίδειξης δύναμης; Ή σημάδι έκπληξης και ταραχής από την μεριά του κράτους; Την επόμενη μέρα, 5/12/84, η αστυνομία (δηλαδή η κυβέρνηση) θορυβημένη ή υποψιασμένη απαγορεύει κάθε δημόσια συγκέντρωση, και το μεσημέρι τα σοσιαλιστικά MAT πιάνουν θέσεις με πλήρη εξοπλισμό πολέμου σε διάφορα σημεία του τριγώνου Νομική - Χημείο - Πολυτεχνείο. Όλα τα πανεπιστήμια της Αθήνας κλείνουν. Όμως η αστυνομοκρατία δεν φοβίζεται. Αντίθετα ερεθίζει και προκαλεί. Κόσμος συγκεντρώνεται στη Θεμιστοκλέους, μεταξύ Σόλωνος και Κωλέττη, όπου είναι τα γραφεία δύο εκ των βασικών (ακροαριστερών) οργανωτών της επίθεσης στο Κάραβελ: των εργατικών συσπειρώσεων και της ρήξης. Μεατζήδες και "αγανακτισμένοι" πασόκοι προσπαθούν να διαλύσουν την συγκέντρωση δίκην λαϊκής δράσης - για να αρχίσουν συγκρούσεις με τα MAT. Εκατόν πενήντα άτομα οχυρώνονται στα γραφεία της ρήξης και άλλα εβδομήντα σε

εκείνα των ερ. συσπειρώσεων. Οι υπόλοιποι απωθούνται σε διάφορους δρόμους γύρω από τα εξάρχεια. Η αστυνομική επιχείρηση έχει ανατεθεί στον συνταξιοδοτημένο αρχηγό της άμεσης δράσης, δημιουργό και εκπαιδευτή των ειδικών αντιτρομοκρατικών δυνάμεων της αστυνομίας και δολοφόνο του Τσιρώνη Μ. Γεωργακάκη - ο οποίος επιτίθεται με το "τρομερό" επιχείρημα παραδοθείτε, έτσι κι αλλιώς είσαστε όλοι κρατούμενοι!! Οι πιο μετριοπαθείς από τους οχυρωμένους στη ρήξη αναγκάζουν το πιο δυναμικό κομμάτι, εκείνους δηλαδή που ήταν διατεθειμένοι να αντιμετωπίσουν πιθανή είσοδο των μπάτσων στο κτήριο με βία, να αποχωρήσουν, από ταράτσα σε ταράτσα - κι αυτό θα είναι μια ρήξη που θα αφήσει ανεξίτηλα σημάδια στις ενδο"χωρικές" σχέσεις. Και ύστερα παραδίνονται στην αστυνομία, προς τέρψιν της. Οι οχυρωμένοι στις ερ. συσπειρώσεις αρνούνται να παραδοθούν, ρισκάροντας την παθητική αντίσταση. Αλλά οι μπάτσοι είναι υπερευχαριστημένοι με τους 170 συλληφθέντες - παραδοθέντες, και έτσι αργά το βράδυ, μετά από διάφορους λεονταρισμούς λύνουν την πολιορκία.

Την επόμενη ημέρα, 6/12 οι εφημερίδες πανηγυρίζουν για την εξάρθρωση της τρομοκρατίας, ενώ τα MAT διαλύουν συγκέντρωση στα προπύλαια συλλαμβάνοντας για χαρτογράφηση 60 άτομα.

Και ενώ οι "αριστερές" νεολαίες ή ότι έχει μείνει απ' αυτές νοιώθουν με ανατριχίλα, ακόμα και μέσα στους κόλπους των μελών τους, την ανταρσία που ήδη έχει ξεκινήσει, μερικές μέρες αργότερα γίνεται η τελευταία μαζική διαδήλωση του "χώρου": 10000 άτομα, μια πυκνή και δυναμική πορεία που έφτανε από τα προπύλαια μέχρι τα χαυτεία, κατά το μεγαλύτερο μέρος ακροαριστεροί και "ευαίσθητοι" πριν την απόσυρσή τους, διαδηλώνουν ενάντια στο πασόκ και την αστυνομία, αναγκάζοντας τους έκπληκτους "αγανακτισμένους" που περίμεναν κάτι του χεριού τους να μείνουν αποσβολωμένοι στα πεζοδρόμια της Σταδίου και της Πανεπιστημίου με την απορία: μα είναι τόσοι πολλοί;!!! Ήταν η τελευταία

φορά που “ήταν τόσο πολλοί” στο δρόμο...

Ο χειμώνας θα συνεχιστεί με κλεφτοπόλεμο, hit n' run πεσίματα σε μπάτσους, νυχτερινές επιθέσεις σε τράπεζες, εμπρησμούς φασιστικών γραφείων, ξυλοδαρμούς skeanheads.

Την άνοιξη οι διαθέσεις ανεβαίνουν. Η αστυνομία, παρ' όλη την κινητοποίηση και την λύσσα της δεν μπορεί να ελέγξει την κατάσταση. Γιατί δεν έχει να αντιμετωπίσει εκατό ή διακόσια άτομα απομονωμένα. Έχει να αντιμετωπίσει πολύ περισσότερους, και πολύ ακμιαότερους αντάρτες - που επιπλέον κινούνται σαν το ψάρι στο νερό ενός μεγαλύτερου πλήθους που, αν μη τι άλλο,

ισοπεδωθείτε“. Οι διακόσιοι συγκεντρωμένοι υποχωρούν προς Χ. Τρικούπη, συγκρούονται στο δρόμο με μεατζηδες, και φτάνουν στο Χημείο. Το καταλαμβάνουν σαν διαμαρτυρία για την απαγόρευση της συγκέντρωσης και ετοιμάζονται για σύγκρουση.

Αργότερα τα MAT αποκλείουν την περιοχή, αλλά δυστυχώς γι' αυτούς δημιουργούν δύο ομόκεντρα μέτωπα: ένα προς το κατειλημμένο Χημείο, και ένα προς τους γύρω δρόμους όπου άλλοι νεολαίοι, “περίεργοι“, ασφαλίτες και φασιστοπασόκοι μπλέκονται εδώ κι εκεί. Η αστυνομία προσπαθεί όλη την νύχτα να πλησιάσει στο Χημείο αλλά δέχεται δεκάδες μολότωφ. Απολογισμός ημέρας: 14 συλλήψεις.



δεν γουστάρει καθόλου τους μπάτσους. Έτσι δεν είναι καθόλου σπάνιο το φαινόμενο εκεί που μια διμοιρία κυνηγάει μερικούς ταραξίες να δέχεται επίθεση από άλλη μεριά, έστω με συνθήματα. Τέτοιες συνθήκες θα δημιουργήσουν ακόμα και για τους μπάτσους ένα μύθο ζούγκλας των εξαρχείων...

Στις 9 Μάη του '84 το απόγευμα, ομάδες μητροπολιτώνων καλούν συγκέντρωση στα εξάρχεια ενάντια στην αστυνομοκρατία. Ο αστυνομικός διευθυντής Χοχτούλας, επικεφαλής κάμποσων διμοιριών ανακοινώνει αλαζονικά “διαλυθείτε γιατί θα

10 Μάη

Την επόμενη μέρα το πρωί η αστυνομία χαλαρώνει τον αποκλεισμό χωρίς να εγκαταλείπει την περιοχή, ελπίζοντας σε εκτόνωση. Οι καταληψίες του Χημείου προσθέτουν σαν αίτημα τους την άμεση αποφυλάκιση των 14 συλληφθέντων, και σε μια ανακοίνωσή τους “προς όλους τους ανθρώπους“ αναφέρουν:

“Καλούμε τον καθένα να πάρει θέση. Τα MAT δεν δέρνουν μόνο αναρχικούς, αντιεξουσιαστές, αλλά και τους απεργούς της MOBIL, τους οικοδόμους και κάθε άνθρωπο που έχει συνειδητοποιήσει τουλάχιστον μια

διάσταση της σαπίλας που χαρακτηρίζει τον κρατικό μηχανισμό και εκφράζει έμπρακτα την αντίθεσή του σ' αυτό. Απαντάμε ακόμη στους φασίστες της ΕΠΕΝ και της ΕΝΕΚ ότι ο λαός δεν ξεχνά τι είναι φασισμός κι ότι οι προκλήσεις και οι απειλές τους που στράφηκαν εναντίον μας όλη την νύχτα είναι αξιογέλαστες και δεν μας τρομάζουν. Σας καλούμε να εμποδίσετε τον φασισμό που φάνηκε πια ότι αποτελεί βασικό συστατικό του κράτους“

Οι οχυρωμένοι του Χημείου οργανώνουν εν τω μεταξύ τέλεια την άμυνα τους όταν ανακαλύπτουν τον πλούτο χημικών, καυστικών, οξέων και διαλυτικών που υπήρχαν στα εργαστήρια της σχολής. Επιπλέον προστίθενται καινούργιοι καταληψίες.

Οι ακροαριστεροί, αποφασίζουν να “φανούν” τουλάχιστον στο ζήτημα της “καταστολής”. Το απόγευμα της 10ης Μάη μια διαδήλωση 500 περίπου ατόμων, με κεντρικό σύνθημα “αλήτες είναι τα ΜΑΤ κι οι ασφαλίτες”, καταλαμβάνει την Νομική, ζητώντας την άμεση απομάκρυνση της αστυνομίας από το Χημείο αλλά και ολόκληρο το κέντρο. Η απάντηση του ΠΑΣΟΚ είναι ανανέωση του ασφυκτικού αποκλεισμού του κέντρου και ειδικά των κατειλημμένων σχολών, η κυριολεκτική κατάληψη της περιοχής από δεκάδες διμοιρίες, εκατοντάδες μεατζήδες και “αγανακτισμένους” κατοίκους. Στην περίμετρο αυτής της ζώνης κατοχής περισσότεροι από 4000 “φιλοκαταληψίες”, διάσπαρτοι σε διάφορους δρόμους έχουν αποκλείσει την αστυνομία. Αλλού παρακολουθούν, αλλού συγκρούονται, εξουθενώνοντας τους μπάτσους που ταυτόχρονα δέχονται τεράστιες ποσότητες μολότοφ, διαλυτικών και οξέων κάθε φορά που προσπαθούν να πλησιάσουν τη Ναυαρίνου.

Στη Θεσσαλονίκη, αργά το βράδυ της 10ης Μάη, καταλαμβάνεται η θεολογική, από 200 άτομα, μετά από πορεία και συγκρούσεις με την αστυνομία.

11 Μάη

Μια μεγάλη περιοχή του κέντρου της Αθήνας κυριαρχείται από ταλαιπωρημένα άσπρα κράνη: είναι φανερό πως το ΠΑΣΟΚ παίζει ένα δύσκολο χαρτί. Πλησιάζουν οι πρώτες

υπό “σοσιαλιστική” διαχείριση βουλευτικές εκλογές (σε ένα μήνα) και οι πασόκοι θέλουν να καθησυχάσουν την θορυβημένη κοινή γνώμη για την ασφάλεια και την τάξη στη χώρα. Όμως η ανταρσία που έχουν να αντιμετωπίσουν όχι μόνο δεν καταστέλλεται αλλά αντίθετα, μέρα με την ημέρα φουντώνει. Η αστυνομία όχι μόνο δεν μπορεί να ελέγξει την κατάσταση, αλλά καθώς είναι συνέχεια ανάμεσα σε δύο πυρά έχει χάσει κάθε ηθικό. Θέλοντας και μη διάφοροι “αριστεροί” πολιτικοί αναλαμβάνουν να μεσολαβήσουν για να “εκτονωθεί” η κατάσταση. Η αστυνομία χαλαρώνει για μια ακόμα φορά την πολιορκία δίνοντας μια ευκαιρία στους πολιτικούς (Μηλιάρáκη, Γλέζο) που προσπαθούν να πείσουν τους οχυρωμένους στο Χημείο να φύγουν. Φεύγουν πράγματι μερικοί, κουρασμένοι ή φοβισμένοι, αλλά προστίθενται καινούργιοι. Από την άλλη μεριά οι καταληψίες της Νομικής αποχωρούν με διαδήλωση 1000 περίπου ατόμων. Αμέσως μετά οι μπάτσοι ξανααποκλείουν το Χημείο. Καινούργιες συγκρούσεις, εξαιρετικά βίαιες, με την αστυνομία να προσπαθεί λυσσασμένα να “τελειώσει το ζήτημα” και να μην μπορεί πρακτικά να πλησιάσει κοντύτερα από εκατό μέτρα - και πάλι μόνο για να μαζεύει τους τραυματίες της. Το μόνο που απομένει στους μπάτσους είναι να προσέχουν τα μετόπισθέν τους - φαύλος κύκλος δηλαδή, αφού πρέπει να αποκρούουν και από κεί επιθέσεις, να κυνηγάνε κόσμο, να προχωρούν και να υποχωρούν.

Αργά το βράδυ υπάρχει φήμη για νεκρό από ξυλοδαρμό. Αυθόρμητη διαδήλωση όσων βρίσκονται πάνω στη πλατεία εξαρχείων μαζεύει σχεδόν 1000 άτομα που πορεύονται προς την πλατεία ομονοίας απειλώντας πως αν η φήμη αποδειχθεί γεγονός “θα γίνει της πουτάνας”. Η πορεία πλησιάζει όσο μπορεί το Χημείο χαιρετώντας τους καταληψίες με συνθήματα και αναμένους αναπτήρες. Η ανταπόδοση των από μέσα είναι πολύχρωμες εμπρηστικές βόμβες από την ταρατσα στο δρόμο... η αστυνομία δεν πλησιάζει για να μην ανοίξει τρίτο μέτωπο.

12 Μάη

Τέταρτη μέρα της κατάληψης του Χημείου,

ο αποκλεισμός συνεχίζεται, το ίδιο και οι λυσσασμένες συγκρούσεις κάθε φορά που η αστυνομία θεωρεί πως “την παίρνει” να κάνει ένα βήμα, ή κάθε φορά που οι καταληψίες έχουν κέφια για ντού. Σκηνές από τις συγκρούσεις αυτές έχουν κάνει ήδη τον γύρο του κόσμου μέσω ειδησεογραφικών πρακτορείων, προκαλώντας “αίσθηση” για την ένταση και την διάρκειά τους.

Το πρωί της ημέρας γίνεται συγκέντρωση αναρχικών και αριστεριστών στα Προπύλαια. Ακολουθεί πορεία προς τα εξάρχεια. Κοντά στην Ζωοδ.Πηγής είκοσι φασίστες επιτίθενται(!!!) με ρόπαλα και αυτοσχέδιες ασπίδες στην διαδήλωση - η αστυνομία τους γλιτώνει την τελευταία στιγμή από κομμάτιασμα. Από το απόγευμα και ύστερα όλη η περιοχή των εξαρχείων γίνεται πεδίο οδομαχιών. Εν τω μεταξύ επιτρέπεται για πρώτη φορά σε γιατρούς και ασθενοφόρα να πλησιάσουν το χημείο και να πάρουν τους τραυματίες των καταληψιών.

13 Μάη

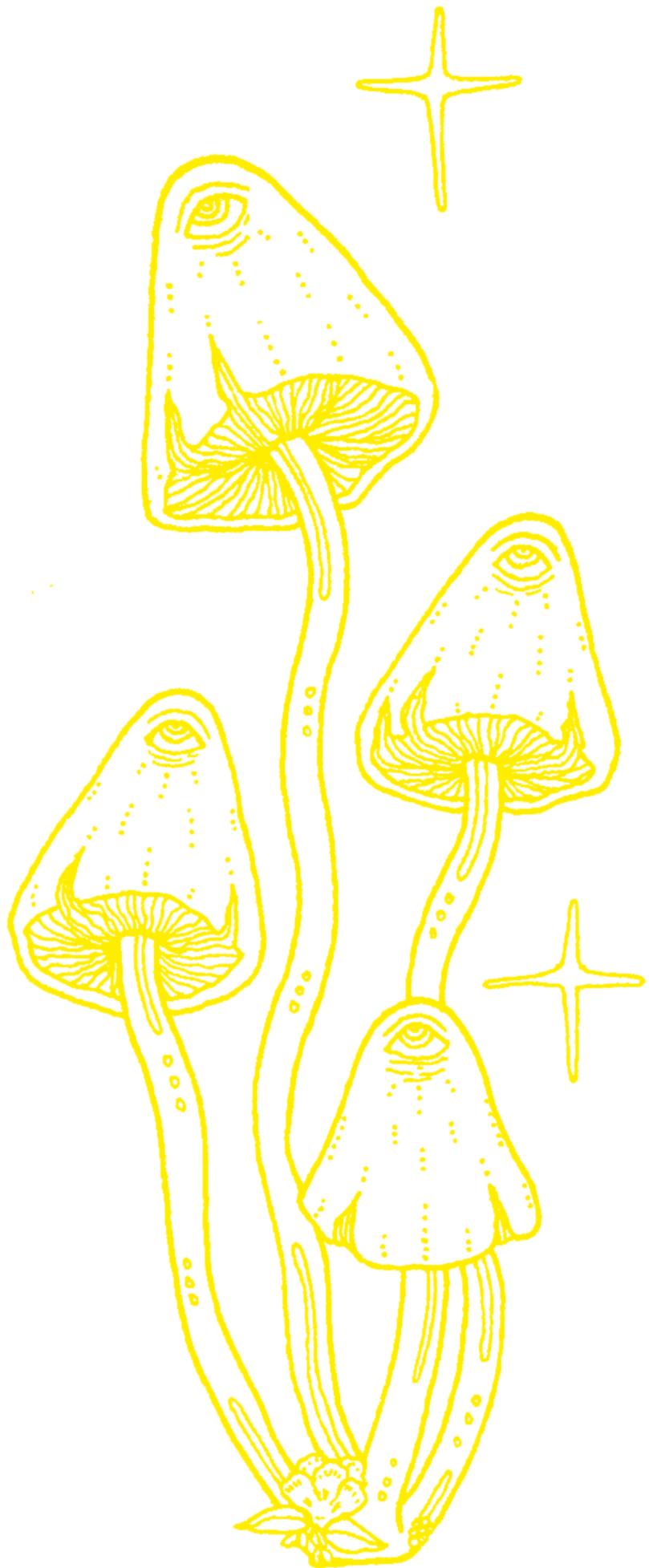
Τα ξημερώματα καταλαμβάνεται το Χημείο στην Θεσσαλονίκη, μετά από φήμες για νεκρό στην Αθήνα. Η κατάληψη θα λήξει αργότερα την ίδια ημέρα. Στα Γιάννενα και στην Πάτρα ομάδες αντιεξουσιαστών φοιτητών καταλαμβάνουν πανεπιστημιακά κτήρια και κάνουν διαδηλώσεις ενάντια στην κρατική καταστολή.

Εν τω μεταξύ οι εφημερίδες αλλά και διάφοροι πολιτικοί, έχοντας χάσει την υπομονή τους από την αδυναμία της αστυνομίας να ξεμπερδεύει με τους προβοκάτορες του ήπιου κλίματος και της δημοκρατικής ομαλότητας, έχουν αρχίσει να γυρνάνε το παραμύθι, και μιλάνε τώρα για “υπερβολές” και “κακούς χειρισμούς” των μπάτσων. Το πρόβλημα τους είναι διπλό: από την μια μεριά οι καταληψίες του Χημείου δείχνουν τρομερή αντοχή - από την άλλη η συνεχιζόμενη πολιορκία τους συσπειρώνει πολύ περισσότερο κόσμο και με άγριες διαθέσεις ενάντια τόσο στηναστυνομία όσο και στο πασοκ. Το μάθημα που έχουν καταλάβει είναι πως σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζονται “κεραυνοβόλες ενέργειες”... και θα προετοιμαστούν έτσι για το μέλλον.

Αλλά τώρα είναι αναγκασμένοι να

υποχωρήσουν. Έτσι αργά το απόγευμα φτάνουν στα γραφεία της ΕΔΑ (που παίζει τον μεσάζοντα) οι 14 προφυλακισμένοι, η απελευθέρωση των οποίων ήταν βασικό αίτημα της κατάληψης του Χημείου. Ο Γλέζος, βουλευτής τότε της ΕΔΑ, μαζί με δικηγόρους και δημοσιογράφους συνοδεύει τους 14 στο Χημείο, έτσι ώστε να βεβαιωθούν οι καταληψίες για την απελευθέρωσή τους. Σαν συνέπεια αποφασίζεται το τέλος της κατάληψης.

3000 διαδηλωτές ξεκινούν από τα εξάρχεια, διαδηλώνοντας μέσω κεντρικών δρόμων, για να φτάσουν στο Χημείο και να παραλάβουν τους καταληψίες. Είναι ένα πανηγύρι: το σύνθημα μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι ηχεί σε όλο το κέντρο της αθήνας, για να συμπληρωθεί από το επινίκιο μέσα στο χημείο μια χούφτα αναρχικοί ξεφτίλισαν το κράτος και την καταστολή. Αλήθεια: ήταν η πρώτη φορά μετά τους σκληρούς εργατικούς αγώνες και τις οδομαχίες της δεκαετίας του '70 που οι μπάτσοι κυριολεκτικά κατέθεσαν τα όπλα. Απέναντι μάλιστα σε έναν όχι οργανωμένο και γενικά ανυπόληπτο εχθρό. Το φάντασμα του Χημείου ταιριαστούσε για πολύ καιρό τον ύπνο αλλά και τις διηγήσεις τους. Χωρίς περιστροφές, και άσχετα με τους τρόπους που οι καταληψίες του Χημείου έδειξαν εκείνη την πρωτοφανή αντοχή... για την αστυνομία η υπόθεση αυτή ήταν μια ξεκάθαρη ήττα. Θα φρόντιζε να πάρει το γρηγορότερο “το αίμα της πίσω”. Και κυρίως, το κουρελιασμένο της ηθικό...





*Για όλα τα επαναστατικά χερουβίμ
επαναλαμβάνουμε: η προλεταριακή και
επαναστατική μνήμη δεν φοβάται τις
αντιθέσεις, δεν ανέχεται την σιωπή,
δεν υποφέρει τις περιχαρακώσεις, δεν
κατασκευάζει αναθέματα, αφορισμούς,
αιρέσεις. Δε φοβάται την πολλαπλότητα
των γλωσσών ούτε την αντιφατική
αναπαραγωγή τους, αλλά την απουσία
των αντιθέσεων, το διωγμό τους.*



η μνήμη δεν είναι σκοπίδι

...είναι οι χρόνοι και οι τόποι της συνείδησης. Ή τουλάχιστον, κάποιοι από αυτούς. Η ελεύθερη πρόσβαση σε αυτούς τους χωροχρόνους σημαίνει και ελεύθερη διακίνηση πρακτικών: τρόπων, σχέσεων, υλικών. Πάντα υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχουν διαδικασίες ανοιχτές που καθιστούν τις πρακτικές αυτές ακόμα αναγκαίες.

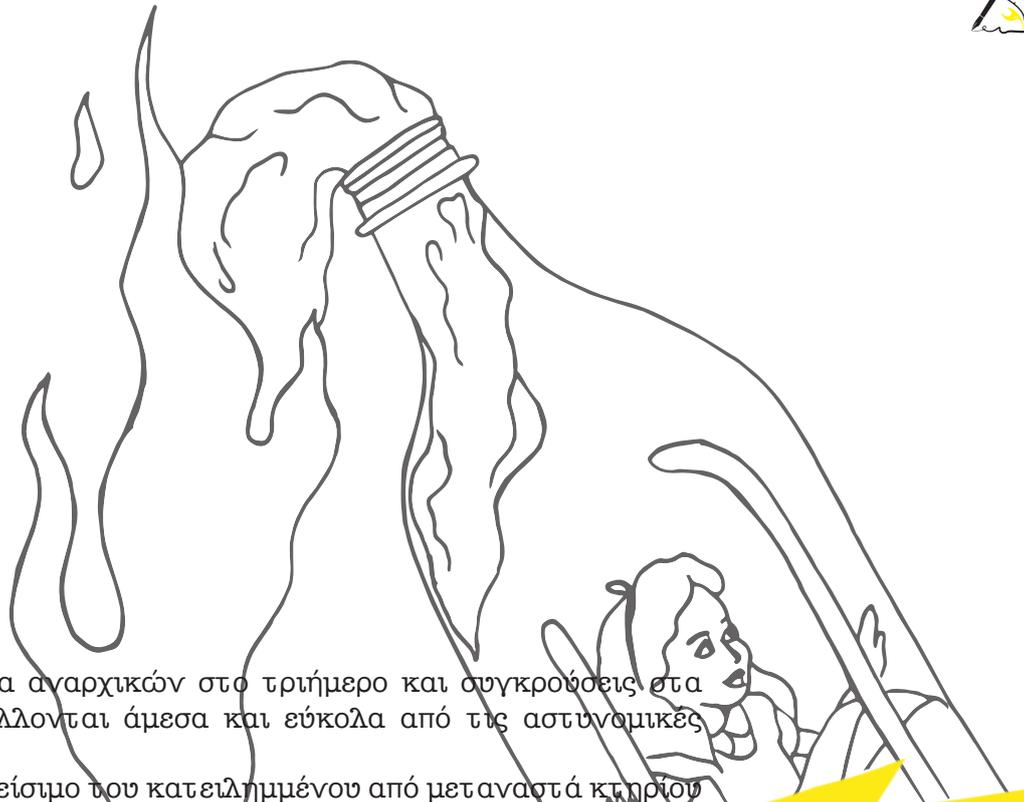
Κάποιοι όμως επιθυμούν να παγώσουν το χρόνο σε ένα αιώνιο „τότε“. Από την άλλη, δεν λείπουν και αυτοί που εγκλωβίζονται στο διαρκές παρόν· στην ψευδαίσθηση ότι το διακύβευμα είναι πάντα στο τώρα που δεν έχει πριν και δεν μας νοιάζει το μετά.

Έτσι και εμείς πήραμε την πρωτοβουλία να ανατυπώσουμε την παραπάνω μπροσούρα. Γιατί αναδεικνύει αυτό που πήγε στο σκοτάδι, στο οποίο και συνέχισε να βυθίζεται, σαν αυτό να ήταν πάντα η προκαθορισμένη του πορεία. Το Πολυτεχνείο ήταν εξέγερση, λοιπόν, αλλά τι εξέγερση; Εκεί είναι που τα χαλάμε, και αυτό βγαίνει προς τα «έξω» και γυρνάει πάλι προς τα «μέσα», σε ένα φαύλο κύκλο που δε σπάει. Γιατί η ελεύθερη πρόσβαση¹ δεν τηρήθηκε ούτε στους τύπους και ο αποκλεισμός της συνείδησης διατήρησε την μεγάλη της πτώση. Το λέμε εμείς, το λένε και τα γεγονότα, οι συλλογικές και ατομικές μας επιλογές.

Αναφέρουμε τα τελευταία Πολυτεχνεία μας και θεωρούμε ότι είναι ενδεικτικά αυτού που επιχειρηματολογούμε: Ότι η εξέγερση είχε τότε τις στιγμές της, συνεχίζει να τις έχει και τώρα. Οι μέρες του Πολυτεχνείου μας το θυμίζουν αυτό, γιατί το κλίμα τους είναι πολεμικό. Και αυτό πάντα, κάτι θα σημά(ι)νει.

ένα μικρό χρονικό:

- 2016 επίσκεψη ομπάμα στις 15 νοέμβρη, εκτεταμένες συγκρούσεις στο πολυτεχνείο στις 17
- 2017 κατάληψη πολυτεχνείου και αποκλεισμός των αριστερών από άτομα και ομάδες του α/α χώρου. Ακολουθεί σπασίμο- εκκένωση της κατάληψης από άλλες ομάδες και άτομα του α/α χώρου. Μετά την πορεία της 17ης νοέμβρη, λαμβάνουν χώρα εκτεταμένες συγκρούσεις στα εξάρχεια
- 2018 κατάληψη αβέρωφ. 17 νοέμβρη, πορεία, εκτεταμένες συγκρούσεις και καγκελάκι στο πολυτεχνείο, από τα οποία τα συντρόφια αποχωρούν συντεταγμένα χωρίς καμία σύλληψη. εισβολή σε πολυκατοικία από τα ματ και επαναχρησιμοποίηση της αύρας μετά από πολλά χρόνια.



- 2019 ασθενής παρουσία αναρχικών στο τριήμερο και συγκρούσεις στα εξάρχεια που καταστέλλονται άμεσα και εύκολα από τις αστυνομικές δυνάμεις
- 2020 εκκένωση και κλείσιμο του κατειλημμένου από μεταναστά κτηρίου γκίνη τον Μάρτιο, στην αρχή της πανδημίας. Το Γκίνη σφραγίζεται, η πορεία απαγορεύεται με πρόσχημα τον covid. Στις 14 Νοεμβρίου το πολυτεχνείο καταλαμβάνεται και μεσημέρι της 15ης πραγματοποιείται αστυνομική εισβολή και σύλληψη όλων των ατόμων της κατάληψης. Ταυτόχρονα, εκκενώνεται η κατελημμένη πρωταναία του εμπ (ζωγράφου). Από εδώ και μπρος το Γκίνη είναι σφραγισμένο μέχρι και σήμερα.
- 2021- 2022 Γίνεται προσπάθεια ανακατάληψης του Γκίνη το οποίο ανοίγει τις μέρες του τριημέρου. Το 2021 με πιο έντονη την διάθεση να μείνει ανοιχτό και το επόμενο διάστημα, κάτι που επιχειρήθηκε αλλά δεν καταφέρθηκε. Το 2022 οι διαθέσεις για τη συνέχιση της κατάληψης μετά το τριήμερο -σίγουρα όχι ενιαίες- ήταν εμφανώς μειωμένες.

Υπάρχει ένα κοινό σημείο σε όλα τα παραπάνω. Η στρατο-αστυνομική διαχείριση του κέντρου με τις μικρότερες ή μεγαλύτερες ασκήσεις αντι-εξέγερσης. Ασκήσεις που κάθε φορά δίνουν πολύτιμες πληροφορίες στους μπάτσους και νέους διαχωρισμούς στο εσωτερικό των προλεταρίων, του “χώρου“, των “ενεργά“ πολιτικοποιημένων. Δεν είναι καινούργιο, τα γεγονότα του Πολυτεχνείου του 95 μπορούν να θεωρηθούν μία απαρχή.

Ο δεσμός με την εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι ακόμα ενεργός. Ακόμα εγκαλεί, ενώ υπάρχουν στοιχεία στο εσωτερικό του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού που κάνουν εκείνες τις μέρες να τείνουν να λειτουργούν συσπειρωτικά. Για αυτό και το κράτος (είτε υπό δεξιά είτε υπό αριστερή διαχείριση) εφαρμόζει σε ευρεία κλίμακα τα αντι-εξεγερτικά εργαλεία. Και φαίνεται αυτά να λειτουργούν, αφού από τόπος συσπείρωσης και σύγκρουσης έχει καταλήξει ουκ ολίγες φορές σε εργαστήριο των μεγάλων διαχωρισμών. Δεν λέμε ότι η αντι-εξέγερση και οι διαχωρισμοί περιορίζονται σε εκείνες τις μέρες. Είναι εμφανώς απλωμένα στο χρόνο, στους τρόπους και στους σκοπούς. Αυτό που λέμε είναι ότι εκείνες τις μέρες επικυρώνονται και ενισχύονται οι διαχωρισμοί. Γιατί εκεί είναι που στοχεύει και χτυπάει η αντι-εξέγερση: στην συνάντηση. Και επικυρώνεται όχι (απαραίτητα) με την ακύρωση αυτής αλλά με την αλλοίωσή της. Μέσα από την „εθρόνιση της ενοχής“ και της παραίτησης.

¹ Είτε είναι η εμπόδιση της πρόσβασης στο χώρο του πολυτεχνείου, είτε είναι η εμπόδιση της πρόσβασης στην εξεγερτική μνήμη των πολυτεχνείων.

**Το γεγονός ότι εκείνοι
έκαναν λάθος, δεν
σημαίνει ότι αυτοί
έχουν δίκιο**

Το κείμενο από απόγονους των
βανδάλων για την κατάληψη του
Πολυτεχνείου το '95

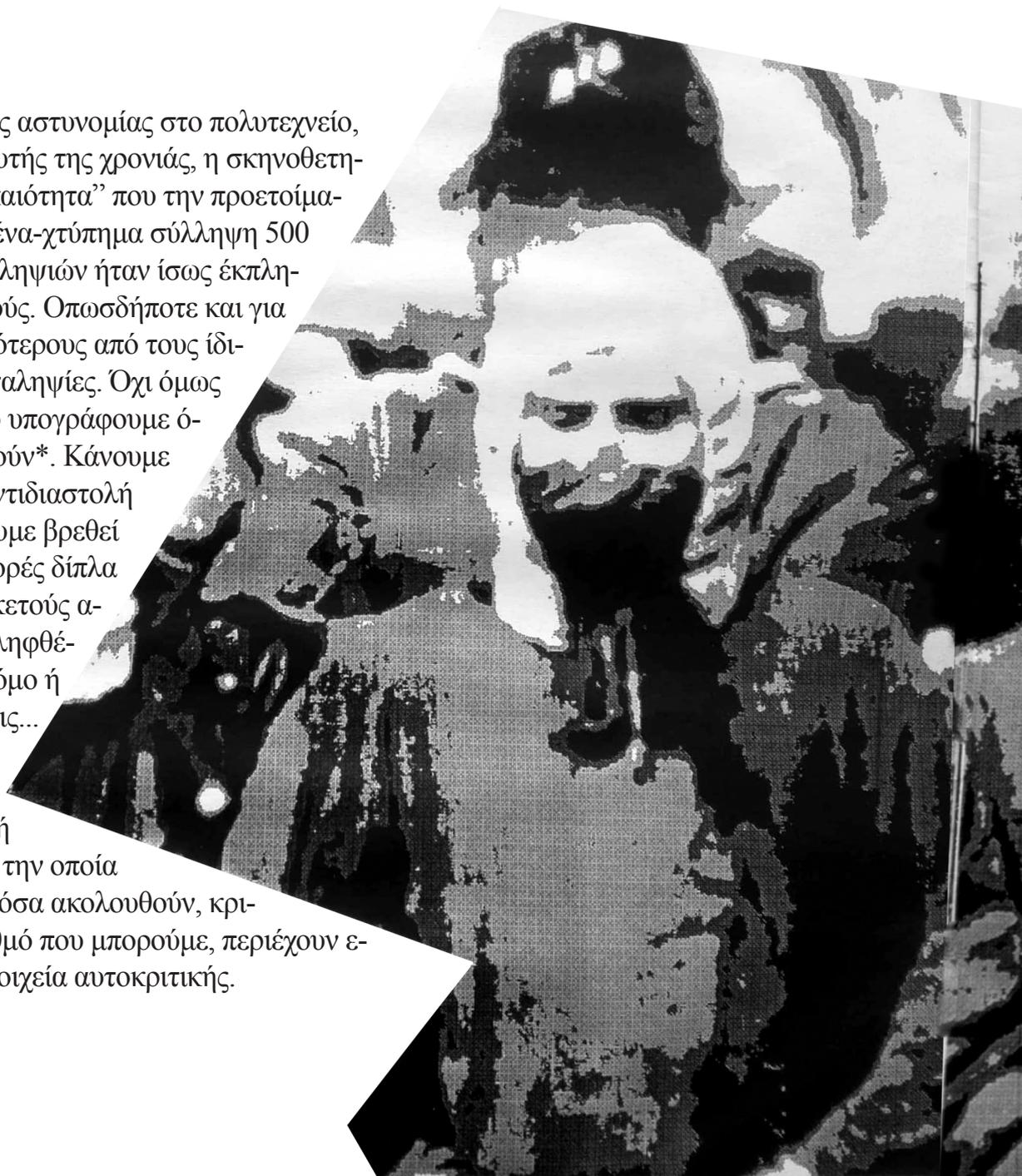
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΙ

σαλταρισμένοι, οργισμένοι, φρικαρισμένοι, γοητευμένοι, τρελλαμμένοι, περίεργοι, απρόσεκτοι, μαγεμένοι, φοβισμένοι, εγκλωβισμένοι, βούτηξαν στο βάλτο του παραμυθιού, το γεγονός ότι εκείνοι τραβήχτηκαν σε ένα στημένο ραντεβού, το γεγονός ότι εκείνοι ενοχοποιούνται σαν “γνωστοί- άγνωστοι” και αθωώνονται σαν “τα παιδιά της διπλανής πόρτας”, το γεγονός ότι εκείνοι παίζουν τις καρδιές τους σε μιά παρτίδα με σημαδεμένα χαρτιά, το γεγονός ότι εκείνοι ασφυκτιούν αλλά και σιγουρεύονται μέσα σε σύμβολα ενός κόσμου που έχει πεθάνει, το γεγονός ότι εκείνοι παρά και πέρα από τις προθέσεις τους καταστρέφουν πολύ λιγότερα από όσα μπορούν, το γεγονός ότι εκείνοι παραμένουν κρατούμενοι των μύθων, το γεγονός ότι εκείνοι

ΕΚΑΝΑΝ ΛΑΘΟΣ



Η έφοδος της αστυνομίας στο πολυτεχνείο, στις 17/11 αυτής της χρονιάς, η σκηνοθετημένη “αναγκαιότητα” που την προετοίμασε και η με-ένα-χτύπημα σύλληψη 500 σχεδόν καταληψιών ήταν ίσως έκπληξη για πολλούς. Οπωσδήποτε και για τους περισσότερους από τους ίδιους τους καταληψίες. Όχι όμως για εμάς που υπογράφουμε όσα ακολουθούν*. Κάνουμε αυτήν την αντιδιαστολή μιάς και έχουμε βρεθεί κάμποσες φορές δίπλα δίπλα με αρκετούς από τους συλληφθέντες, στο δρόμο ή σε συζητήσεις... Ξεκαθαρίζουμε έτσι από την αρχή τη θέση από την οποία μιλάμε. Και όσα ακολουθούν, κριτικά στο βαθμό που μπορούμε, περιέχουν εμπισής και στοιχεία αυτοκριτικής.



πεντακόσιοι είκοσι έξι πολιτικοί κρατούμενοι

Αρχίζουμε από τους συλληφθέντες. Τους θεωρούμε πολιτικούς κρατούμενους. Κι' ας ξέρουμε πως και μόνο η λέξη “πολιτική” θα προκαλούσε αγανάκτηση σε αρκετούς ανάμεσά τους. Και προσθέτουμε αμέσως: τους θεωρούμε πολιτικούς κρατούμενους όχι ενός αγώνα, αλλά ενός μύθου. Ενός πολιτικού μύθου, με την πιο στενή έννοια των λέξεων.

Ο μύθος

Ορισμένες προκαταρκτικές θέσεις είναι απαραίτητες.

Πρώτη: το να είναι ένα γεγονός πολιτικό (ή όχι) δεν συναρτάται μόνο από τη σημασία που δίνει ο καθένας στη λέξη, ούτε από τις προθέσεις των δραστών του. Εξαρτάται από τον βαθμό και την ένταση του “δημοσίου ενδιαφέροντος” γι' αυτό.

Δεύτερη: **το πολυτεχνείο (σαν τόπος) και η 17η νοέμβρη (σαν ημερομηνία) συνθέτουν τον σημαντικότερο πολιτικό μύθο στην Ελλάδα, τα τελευταία 22 χρόνια.**

Ξεκαθαρίζουμε: η εξέγερση μικρού μέρους της νεολαίας τον νοέμβρη του '73 “απολυμάνθηκε” γρήγορα από όλα τα ενοχλητικά χαρακτηριστικά της: τη βία, τις καταστροφές, το πλήθος των πολιτικών μετώπων της, την ετερόκλητη ιδεολογική σύνθεση όσων συμμετείχαν. “Απολυμάνθηκε” ακόμα και από το γεγονός πως άμεση συνέχεια εκείνης της εξέγερσης (*εξαιτίας των συγκεκριμένων πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών και αντιθέσεων στην Ελλάδα όπως και αλλού*) δεν ήταν ο “ερχομός” της δημοκρατίας αλλά η ανάπτυξη του αντάρτικου πόλης.

Ο μύθος, κάθε μύθος, φτιάχνεται πάντα μέσα από διαστρεβλώσεις, αποσιωπήσεις, ψέμματα...

Και κυρίως μέσα από την έλλειψη ιστορικής συνείδησης. Ότι “απέμεινε” από εκείνη την εξέγερση στις συνθήκες της μεταπολίτευσης, βγαίνοντας χρόνο με το χρόνο σα φάντασμα, παρελαύνοντας ή διαδηλώνοντας επετειακά, άρα αναμνηστικά, ήταν μιά λάμψη “εθνικής ανάτασης”. Κόντρα σε χούντες που πέρασαν, αμερικάνους που ποτέ δεν νικήθηκαν, κόντρα σε “ό,τι μας φταίει”. **Κάπως έτσι άρχισε να δημιουργείται η υποψία (στην αρχή) και η βεβαιότητα (στη συνέχεια) πως το “πολυτεχνείο” και η “17η νοέμβρη” έχουν επιπλέον μιά ιδιότητα που μπορεί να “μεταβιβάζεται” από γενιά σε γενιά.**

Κάπως έτσι λοιπόν -θα δούμε πιο κάτω περισσότερα - “στο δρόμο που χάραξε ο νοέμβρης” καλλιεργήθηκε η αναμονή των “πολυτεχνείων της γενιάς τάδε”. Για να το πούμε ωμά: η “αγωνιστική, επαναστατική σοδειά” της μιάς και της άλλης χρονιάς. Εν τω μεταξύ, ποτέ δεν αναγνωρίστηκε πως το πρωτότυπο “ηρωικό πολυτεχνείο” ήταν μια εξέγερση ενάντια σε ένα καθεστώς που είχε κοινωνικό έρεισμα: ποτέ δεν ομολογήθηκε πως το “ηρωικό πολυτεχνείο” ήταν εμφυλιοπολεμική πράξη (και καλά έκανε!)· ποτέ δεν ομολογήθηκε πως η χούντα δεν έπεσε εξαιτίας της εξέγερσης αλλά επειδή ήταν, από ένα σημείο και ύστερα, ξεπερασμένο και δαπανηρό καθεστώς για την “οικονομική ανάπτυξη” της χώρας...

Με τούτα και με τ' άλλα το '73 άρχισε να διαστέλλεται στον κοινωνικό χρόνο παγώνοντάς τον. Ξέπλυνε από τη μιά τις ενοχές της πλειοψηφίας για την υποτέλειά της στην δικτατορία, παραχωρώντας από την άλλη στη μειοψηφία το δικαίωμα να “ελπίζει” πως αυτή η εξέγερση μπορεί να επαναληφθεί, και μιά και δύο και πεντακόσιες φορές, μέχρι να φτάσει στον τελικό της προορισμό, το ουτοπικό πέρα-μακρυνά μιάς άλλης κοινωνίας που ασφαλώς θα γεννιόταν κάποια 18η νοέμβρη... **Με δύο λόγια το “πολυτεχνείο του '73”, σαν ημερομηνία και σαν τόπος έγινε ο φάρος στον οποίο οι μεν στρέφονταν για να μην βλέπουν τις σκιές τους, οι δε για να κατευθύνουν με σιγουριά την “έφοδο της μεγάλης νύχτας”...**

Ξεκαθαρίζουμε: χάρη σε αυτήν την άρρητη αλλά πολύ ουσιαστική συμφωνία μιά εξίσου ουσιαστική “ανταλλαγή” έγινε εφικτή, σαν πολλαπλασιαστής του μύθου. Από τη μιά η επέτειος θα έπρεπε να οριοθετεί στην ετήσια “κυκλικότητα” των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων μιά στιγμή και έναν τόπο συμπύκνωσης, κορύφωσης. Από την άλλη θα έπρεπε να περιλαμβάνει πάντα τη πιθανότητα κάποιου είδους βίαιης σύγκρουσης στο δρόμο. Ο μύθος του πολυτεχνείου έπρεπε να έχει πάντα αυτό το διπλό πρόσωπο, και οπωσδήποτε το ένα αφορούσε την συμβολικότητα της βίας.

Γιατί αυτό; Μα επειδή, προφανώς, σε ένα “κορυφαίο πολιτικό γεγονός” οι ιδεολογικές ταυτότητες πρέπει να δηλωθούν καθαρά, διεκδικώντας η κάθε μιά το μερίδιό της από το κατόρθωμα. Αλλά και επειδή η συμβολικότητα και η μυθικότητα αυτού του πολιτικού γεγονότος, σαν μήτρες όλων των ιδεολογιών, επιβάλλουν σε κάθε μιά -εκ βάθρων- τους όρους τους. *Με δύο λόγια: θέαμα η ειρηνική, πλειοψηφική παρέλαση-πορεία, θέαμα και η μειοψηφική, βίαιη εκτροπή της.*

Το μέγεθος (το πολιτικό μέγεθος) αυτής της μυθογένεσης, που κάποια στιγμή ενηλικιώθηκε και έγινε ικανή να δουλεύει μόνη της, ας το δείξουν αυτά τα “μέτρα”: πρώτον, οι τρεις νεκροί – δολοφονημένοι από την αστυνομία διαδηλωτές των τελευταίων χρόνων κτυπήθηκαν σε “επεισόδια”

της 17ης νοέμβρη...η Κανελλοπούλου και ο Κουμής το '80, ο Καλτεζάς το '85... Δεύτερον, ποτέ, κανένα τμήμα των υποτιθέμενων εχθρών του συστήματος δεν αναγνώρισε σαν σημείο πολιτικής αναφοράς κάποιον άλλο τόπο, κάποιον άλλο χρόνο, εκτός από το "ηρωικό πολυτεχνείο". **Ούτε η επίσημη αριστερά ανέβασε στο ύψος ενός συμβόλου την εξέγερση του Ιούλη του '65, ούτε η άκρα αριστερά έκανε κάτι ανάλογο για τις άγριες απεργίες της μεταπολίτευσης, ούτε η αναρχία "τίμησε" ποτέ την "μνήμη" της άγριας κατάληψης του χημείου του '85, ή του πολυτεχνείου το '90.**

Αντίθετα όλοι μαζί, καθεστωτικοί και "αντικαθεστωτικοί", νομιμόφρονες και εξτρεμιστές, αγκάλιασαν και αγκαλιάστηκαν από τον ένα και μοναδικό φάρο... Γιατί άραγε; **Μα επειδή (απαντάμε απερίφραστα) το "ηρωικό πολυτεχνείο" είναι ο γενέθλιος μύθος της εθνικής ενότητας.** Την οποία πολλοί αρνήθηκαν φραστικά, αλλά ελάχιστοι στην πράξη. *Ελάχιστοι που, δίχως άλλο, ποτέ δε διανοήθηκαν ότι μιά οποιαδήποτε εξέγερση μπορεί να "εξελιχθεί" σε τσίρκο, που περιοδεύει στους αιώνες, λανσάροντας κάθε χρόνο νούμερα με ήρεμα και άγρια ζώα...*

Τρίτη και τελευταία προκαταρκτική θέση: είναι δύσκολο να αναγνωριστεί η επιρροή συναισθηματικών και ψυχολογικών αντιδράσεων στη διαμόρφωση πολιτικών και ιδεολογικών συμπεριφορών. Υποτίθεται πως η πολιτική και η ιδεολογία αφορούν υλικές ανάγκες και συμφέροντα.

Εμείς λέμε πως οι εορτασμοί της 17ης Νοέμβρη, είτε "ειρηνικοί", είτε "βίαιοι", εξυπνήτησαν ως τώρα *καθολικές συναισθηματικές και ψυχολογικές ανάγκες της κοινωνίας.* **Γιατί αυτή ακριβώς η επέτειος, αυτός ακριβώς ο μύθος, μπορούσε να συμπεριλαμβάνει τα πάντα. Τα παρελθόντα μπλοκ των πορειών, ο κόσμος στα πεζοδρόμια, οι οργανωτικές προσπάθειες για μια "καλή εμφάνιση", το ρεπερτόριο των συνθημάτων, οι ανταποκρίσεις των εφημερίδων πρώτα και των καναλιών ύστερα, τα "πολιτικά γραφεία" και τα σουβλατζιδικά, η επικεφαλής ματοβαμμένη εθνική σημαία, όλα αυτά είναι η ξεκάθαρη αναπαράσταση του παμφάγου και πολλοσυλλεκτικού τρόπου με τον οποίο "γιορτάζει" ή "αγωνίζεται" ο μικροαστισμός.**

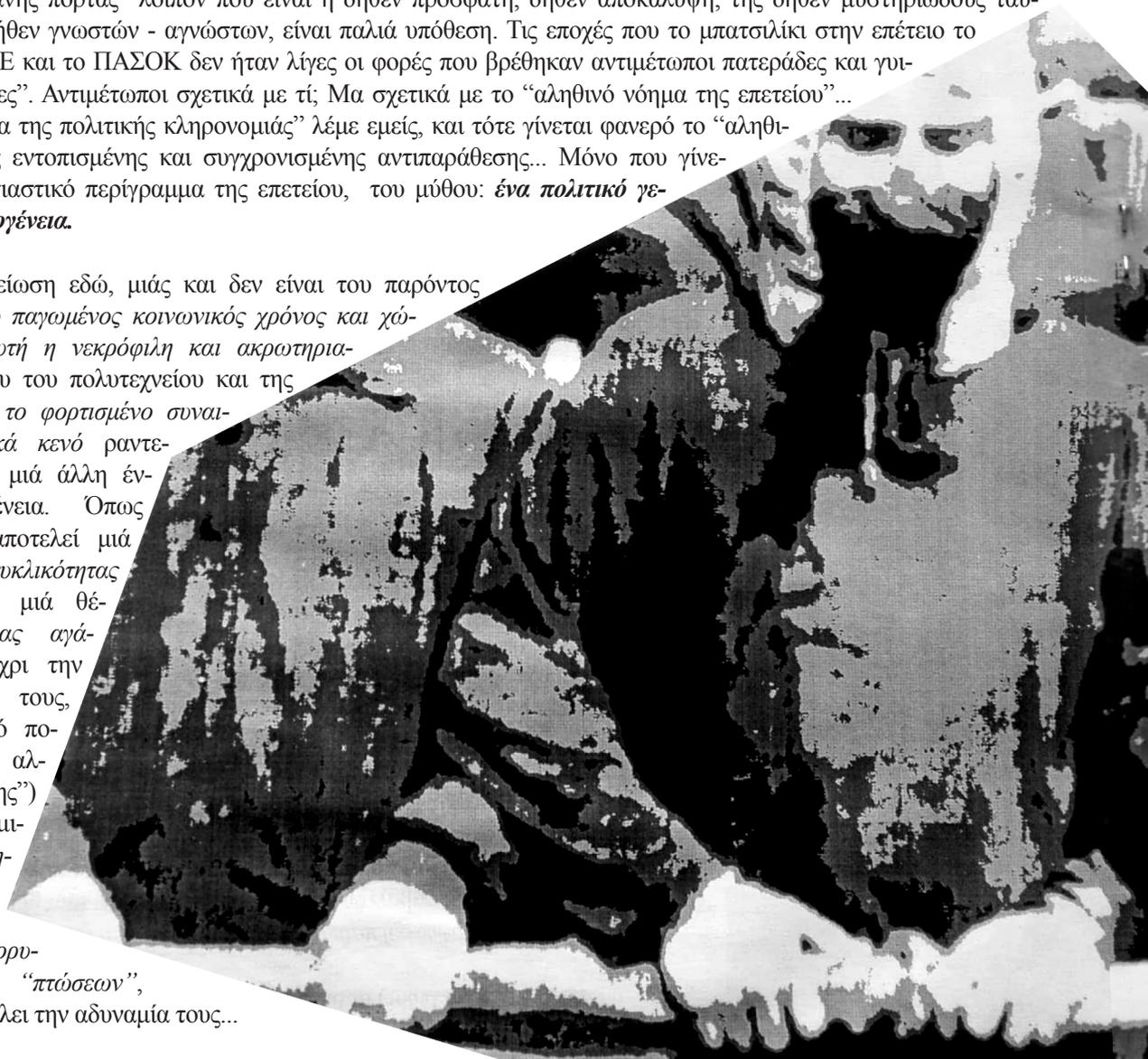
Και η "ουρά της πορείας", αυτοί οι εξτρεμιστές "γνωστοί- άγνωστοι" ή αναρχικοί ή οτιδήποτε άλλο; Μα ήταν (και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς) άρρηκτα συνδεδεμένη με το υπόλοιπο σώμα. Μέσα από την συμβολική "άρνησή" του. Μιλάνε εξάλλου ακόμα και οι λέξεις: ουρά της πορείας... όποιος εννοεί τί ακριβώς είναι αυτή η "πορεία" μπορεί να καταλάβει τί είναι και η ουρά της.

Τα "παιδιά της διπλανής πόρτας" λοιπόν που είναι η δήθεν πρόσφατη, δήθεν αποκάλυψη, της δήθεν μυστηριώδους ταυτότητας αυτών των δήθεν γνωστών - αγνώστων, είναι παλιά υπόθεση. Τις εποχές που το μπασιλίκι στην επέτειο το αναλαμβάνανε το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν λίγες οι φορές που βρέθηκαν αντιμετώπι πατεράδες και γι-οί, στις "πίσω αλυσίδες". Αντιμέτωποι σχετικά με τί; Μα σχετικά με το "αληθινό νόημα της επετείου"...

Με το "αληθινό νόημα της πολιτικής κληρονομιάς" λέμε εμείς, και τότε γίνεται φανερό το "αληθινό νόημα" αυτής της εντοπισμένης και συγχρονισμένης αντιπαράθεσης... Μόνο που γίνεται σαφές και το ουσιαστικό περιγράμμα της επετείου, του μύθου: **ένα πολιτικό γεγονός για όλη την οικογένεια.**

Μία τελευταία σημείωση εδώ, μιάς και δεν είναι του παρόντος περισσότερα: *αυτός ο παγωμένος κοινωνικός χρόνος και χώρος της επετείου, αυτή η νεκρόφιλη και ακρωτηριαστική δομή του μύθου του πολυτεχνείου και της*

17ης νοέμβρη, αυτό το φορτισμένο συναισθηματικά και λογικά κενό ραντεβού, μοιάζει και με μιά άλλη έννοια στην οικογένεια. Όπως αυτή η τελευταία αποτελεί μιά θέσμιση της κυκλικότητας των συναισθημάτων, μιά θέσμιση της συνήθειας αγάπης και μίσους, μέχρι την οριστική ακύρωσή τους, έτσι και το "ηρωικό πολυτεχνείο" (όπως αλλού ο "ηρωικός μάης") απετέλεσε την θέσμιση της κυκλικότητας των κοινωνικών αγώνων, της συνήθειας, "κορυφώσεων" και "πτώσεων", επιβεβαιώνοντας εν τέλει την αδυναμία τους...



πεντακόσιοι είκοσι έξι πολιτικοί κρατούμενοι

Ξαναγυρίζουμε στο παρόν. Στις 18 του μήνα που πέρασε, χάρη στην πιο πετυχημένη ταχυδακτυλουργία του παραμυθιού που περιγράψαμε, η «κοινή γνώμη» έμαθε επιτέλους πως οι γνωστοί- άγνωστοι (αυτός ο ύπουλος χαρακτηρισμός που λάνσαρε η ελευθεροτυπία) δεν είναι ούτε 50, ούτε 200, αλλά πεντακόσιοι και βάλε. Χωρίς καμιά δυσκολία αυτοί που πριν ήταν “λίγοι” και ύποπτοι ασφαλίτικης χειραγώγησης, έγιναν “πολλοί”, έγιναν “φαινόμενο”, στο οποίο απλόχερα αναγνωρίστηκε και η ιδεολογική τους ταυτότητα: αναρχικοί.

Δεν αξίζει να μιλήσουμε για το πώς οργανώνεται κάθε φορά η παραδοχή του “λίγοι” ή του “πολλοί”, του “κοινωνικού φαινομένου” ή του κοινωνικού άφαντου. Δεν θα μιλήσουμε επίσης ούτε για την αναρχία ή τους αναρχικούς... Είναι όμως σίγουρο πως αυτή η βολική (για όλους...) ιδεολογική επένδυση των 526 δεν γίνεται πρώτη φορά. Και πριν από δέκα χρόνια η εξέγερση της μητροπολιτικής νεολαίας στην Ελλάδα είχε χαρακτηριστεί έργο των αναρχικών – μέχρι που πράγματι ορισμένοι απ’ αυτούς ανέλαβαν να την τελειώσουν.

Πώς κι έτσι λοιπόν; Γιατί γίνεται τόσο εύκολα η επίσημη αναγνώριση της αναρχίας; Μα επειδή σε αυτήν αναγνωρίζεται εμμέσως πλην σαφώς -και καθώς ο μύθος πνέει τα λούστια- η *ουρά του*. Η άκρη, δηλαδή, της πολιτικής και ιδεολογικής κουλτούρας της ελληνικής αριστεράς -για να μην πούμε του ντόπιου μικροαστισμού στο σύνολό του. Και γιατί είναι τέτοια άκρη; Για διάφορους λόγους, αλλά για τον θεαματικότερο από όλους: *πήγε και κλείστηκε στο πολυτεχνείο, ανήμερα του αγιο-δεκαεφτανοέμβρη αναπαριστώντας, θέλοντας και μη (θέλοντας, θέλοντας...) το “ήρωικό πολυτεχνείο”, εν έτει 1995. Ποιανού προοδευτικού ή “ευαίσθητου” ανθρώπου δεν θα ραγίσει η καρδιά μ’ αυτούς που τους είχε για τόσο εξτρεμιστές, αλλά που να, τώρα του θυμίζουν τα νιάτα του; Και πώς θα μπορούσαμε εμείς με τη σειρά μας να βρούμε το πολιτικό ανάλογο μιας σχέσης επεισοδιακής που αρχίζει από τα τον πατέρα (αριστερά), προς τον γιό (αναρχία), και ξαναγυρίζει στον πατέρα, με ανακλαστήρα, με διάμεσο το “πολυτεχνείο”, την “17η νοέμβρη”, για να γεμίσει τον ένα με νοσταλγία και τον άλλο με προκαταβολές αναμνήσεων;*

Για αυτό μιλάμε για την “άκρη” της πολιτικής και ιδεολογικής κουλτούρας της αριστεράς: επιτέλους, αν πράγματι αυτό που συνέβη στις 17 του νοέμβρη φέτος είναι πως η από ανέκαθεν υπονοούμενη εξτρεμιστική παράμετρος του μύθου, έχοντας απομείνει μοναχή, πήγε και κλείστηκε στον τόπο και το χρόνο του παραμυθιού περιμένοντας την αστυνομία να την αναδείξει, ή αν αυτή η εξτρεμιστική παράμετρος, συναισθηματική ούσα, αποφάσισε να αυτοκτονήσει πανηγυρικά, ε! αξίζει μίας ιδεολογικής αναγνώρισης.

Ναι... αλλά έγιναν έτσι τα πράγματα;

ένας κόσμος διαφορετικός

Ίσως έγιναν και έτσι, έγιναν όμως κι’ αλλιώς. Κι αυτό μας ενδιαφέρει. Ίσως κι’ εσάς.

Το ψέμα της γενναϊόδωρης αναγνώρισης των “παιδιών της διπλανής πόρτας”, ή ακόμα και των αναρχικών της διπλανής πόρτας, συντονισμένο πάνω σε χώρους και χρόνους ιδιαίτερα πλαστογραφημένους, έχει και έναν άλλο λόγο: την παρουσία αυτών των περιέργων δεκαπεντάχρονων, δεκαοχτάχρονων, εικοσάχρονων, τους οποίους η κρατική ασφάλεια (παρότι ιδιαίτερα παρατηρητική επί των αναρχικών υποθέσεων) αγνοούσε.

Γρήγορα γρήγορα αυτοί που σε άλλες περιπτώσεις λέγονταν χούλιγκανς, αυτοί επίσης που δεν λέγονται έτσι αλλά *δεν λέγονταν και αλλιώς* -που σημαίνει πως διαφεύγουν ακόμα από τις ταξινομήσεις του καθεστώτος (ή του σπιτιού τους) βαφτίστηκαν αναρχικοί- με το αντάλλαγμα να αποδείξουν και πάλι, με την παρουσία τους και μόνο σαν τέτοιοι, πως ο τόπος και η ημερομηνία των πολλαπλών χρήσεων *κρατάει καλά*.

Με το αντάλλαγμα (το συναισθηματικό και ψυχολογικό, αλλά το ξαναλέμε με το **πολιτικό αντάλλαγμα**), της παραδοχής πως ναι, το κοινωνικά “κακό” μπορεί να *εν-τοπίζεται* και να *εν-χρονίζεται*. Άρα δεν είναι τέτοιο!

Είναι αλήθεια πως το “ήρωικό πολυτεχνείο”, με τα “επεισόδια” και τις “φάσεις” του, με το στοργικό και φιλόξενο “άσυλό” του και την επετειακή του κυκλικότητα *ασκεί ακόμα έλξη και γοητεία*.

Είναι αλήθεια πως ο μύθος πέτυχε ακόμα μια φορά στον εκβιασμό του. Στον πολιτικό εκβιασμό του.

Αλλά είναι ακόμα περισσότερο αλήθεια πως αυτός ο χωροθετημένος και χρονομετρημένος εξτρεμισμός ήταν αυτή τη φορά μικρότερος από κάθε άλλη φορά. Ρουτίνα! Με έναν τρόπο δυσδιάκριτο αλλά φανερό *αυτή η ασήμαντη ένταση και έκταση των “επεισοδίων”* μιλάει. Κι’ αν τα μήντια προσπάθησαν με ευσυνειδησία να τα μεγεθύνουν για να παραμείνει μεγάλος ο συμβολισμός της επετείου, κι’ αν η αστυνομία άρπαξε την ευκαιρία που τουλάχιστον ένα χρόνο περίμενε και προετοίμαζε, κι’ αν ακόμα οι λιγούρηδες του επαναστατισμού έμειναν απολύτως ικανοποιημένοι, *ο θυμός έλειπε από το ήρωικό πολυτεχνείο, φέτος*. Έλειπε γιατί φουντώνει αλλού κι’ αλλιώς.

Υποστηρίζουμε πως αυτό που έγινε στις 17-18 νοέμβρη του ’95 θα πρέπει να γίνει κατονητό σαν ο εκφυλισμός του δίπολου ομαλότητα/εκτροπή. Ο εκφυλισμός της ίδιας της διαλεκτικής της επετείου. Υποστηρίζουμε πως δεν υπήρξε καμιά απολύτως ορατή σύγκρουση *επί της ουσίας*, υποστηρίζουμε πως απλά επιβεβαιώθηκαν για μια ακόμα φορά οι ρόλοι, και *υποστηρίζουμε πως αυτή η φορά ήταν η τελευταία: γιατί ήταν η πόζα, η κενή περιεχομένου, μιάς εποχής που έχει τελειώσει*.

Καμιά παρανομία δεν έγινε, και καμιά παράβαση. Οι νεαροί πρωταγωνιστές του περιορισμένου πετροπόλεμου τραβήχτηκαν από την αβάστακτη βαρύτητα του παραμυθιού (που τους υποσχόταν να γίνουν, για ένα βράδυ, απόλυτα κακοί), παίζοντας ξεχάστηκαν, και βρέθηκαν περικυκλωμένοι απ' έξω κι' από μέσα, να ασφυκτιούν σ' ένα τόπο που δεν ήταν δικός τους, γιατί δικοί τους είναι οι δρόμοι, όλοι οι δρόμοι, κι' αυτοί που ξέρουν, κι' αυτοί που θα μάθουν. Υπήρξαν γενναϊοδωροί απέναντι στο παραμύθι, αλλά κάποιοι απ' αυτούς θα μάθουν και να είναι και δύσπιστοι. Όπως και να έχει *δεν υπήρξε κανένα παράπτωμα από τη μεριά τους.*

Οι μπάτσοι μπήκαν στο πολυτεχνείο, γιατί αυτή είναι η χρόνια ψύχωσή τους, και γιατί κανένα άσυλο δεν υπάρχει εδώ και καιρό να τους εμποδίσει. Και δεν υπάρχει άσυλο να τους εμποδίσει, επειδή -αντίθετα από ό,τι εννοεί η σχετική μυθολογία- το άσυλο δεν ήταν (όταν υπήρχε...) μία αφηρημένη ποσότητα χώρου μέσα σε μια περιφραγή. **Το άσυλο ήταν σχέση:** οι πολύ συγκεκριμένοι συσχετισμοί δύναμης, τσαμπουκά, εκ μέρους πολεμικών φοιτητικών μειοψηφιών, που ανάγκαζαν τους πάντα νομιμόφρονες συγκλητικούς να κάθονται σπίτι τους και να μην ανακατεύονται σε αποφάσεις που θα τις πλήρωναν την αμέσως επόμενη μέρα. Άρα και η έφοδος της αστυνομίας ήταν απόλυτα κανονική.

Αυτή ακριβώς η κανονικότητα των γεγονότων είναι που κάνει τις συλλήψεις των καταληψιών πράξεις πολιτικές. Πολιτικές, εννοείται, με την καθεστωτική έννοια της λέξης: με τον τρόπο του ό,τι *απετέλεσαν το τελικό υπόλοιπο σε μια αφαίρεση της οποίας οι όροι ήταν και δημόσια γνωστοί με μαθηματική ακρίβεια και με μαθηματική ακρίβεια παραδεκτοί.* Και επειδή η κανονικότητα της επετείου ήταν πράγματι οριακή (καθώς οι μύθοι πεθαίνουν τελευταίοι) της αντιστοιχεί μια εξίσου ριζική πολιτική θέση: **κανένας από τους συλληφθέντες δεν πρέπει να κάτσει στο σκαμνί, για να δικαστεί για οτιδήποτε.**

Γιατί δεν μπορεί να δικαστεί ο κακός λύκος επειδή το παραμύθι τον πρόβλεψε να είναι τέτοιος, ακόμα κι' αν αυτός σε κάποιο σημείο της αφήγησης ορκίζεται πως υπήρξε πολύ κακός και πολύ λύκος. Αντίθετα μπορούν και πρέπει να κριθούν και οι εμπνευστές, και οι θεατές, και οι οπαδοί του παραμυθιού. Συνιστούν, μαζί με τους φερόμενους σαν "πρωταγωνιστές" μια οργανική πολιτική ολότητα, όσο κι' αν ορκίζονται πως πάντα ήταν πολύ φρόνιμοι και πολύ κοκκινοσκουφίτσες.

Ο επόμενος κόσμος

Θα το πάμε ακόμα μακρύτερα: καθώς από το '73 μέχρι σήμερα έχουν αλλάξει τα πάντα, η προέκταση και η από καιρό σε καιρό παλινόρθωση των πολιτικών και ιδεολογικών συμβολισμών του παρελθόντος είναι μία φυλακή υψίστης ασφαλείας. Κι' αυτό ωφελεί βέβαια πολλούς.

Οι γενιές των ανθρώπων που είναι σήμερα 15, 18, 20, 25 χρονών μεγάλωσαν έχοντας από την μία τις πολύ συγκεκριμένες υποσχέσεις απολαύσεων της κατανάλωσης, και από την άλλη τις πολύ αφηρημένες σχηματοποιήσεις, τα "υποδείγματα" των ανταρσιών. Μιλάμε για κρατούμενους στη μέγγενη της καθεστωτικής διαλεκτικής, για κρατούμενους του no future εκτός καπιταλισμού και κράτους, εκτός τηλεόρασης και οικογένειας, μιλάμε για πολλούς από εμάς, μιλάμε για εμάς, μιλάμε για πολιτικούς κρατούμενους με τη δική μας άποψη περί πολιτικής.

Οι αυθόρμητες, οι συναισθηματικές, οι ενστικτώδεις "ηρωικές νύχτες", στο πολυτεχνείο ή και αλλού, η μαγική και ταυτόχρονα γλυτσερή αίσθηση μίας βίας που χάνει τον στόχο και την αποτελεσματικότητά της γιατί δεν έχει βρει τον λόγο και την μέθοδο που αναλογούν στις αιτίες της, είναι στιγμές μίας μισοπαιχνιδιάρικης μισοφοβισμένης απορίας, στιγμές μίας περιπετειώδους αναζήτησης. Τίνος; Πιθανόν και κάποιου νοήματος ανταγωνισμού.

Όμως ακόμα αυτές τις στιγμές τις κυκλώνουν οι μύθοι. Έτσι κάποιοι απ' αυτούς κι' αυτές που έπαιξαν -όσο έπαιξαν- στο πολυτεχνείο, κάποιοι από αυτούς που καρδιοχτύπησαν αυθεντικά για αυτήν την *ατόματη κατάληψη*, κάποιοι ακόμα που στάθηκαν μακριά της ακονίζοντας την κριτική τους κόντρα στην απογοήτευση, είναι οι καλύτεροι της εποχής τους. Αλλά παραμένουν κρατούμενοι του μύθου.

Κανείς δεν θα μπορούσε να τους κατηγορήσει κατευθείαν για οτιδήποτε, γιατί όλοι όσοι έχουν ένα λόγο *ενάντια στις προθέσεις τους* είναι αυτοί που επωφελούνται από τη κράτησή τους. Γονείς, μπάτσοι, δάσκαλοι, εργοδότες, δικαστές, δημοσιογράφοι, κοινωνιολόγοι, πολιτικοί, βιομήχανοι, παπάδες, έμποροι, διαφημιστές, δημοσιογράφοι, ψυχολόγοι, αθλητές, όλοι ελπίζουν να μείνουν τα πράγματα έτσι: να επιβεβαιώνεται το no future μέσα από τα "πολυτεχνεία κάθε γενιάς", αν είναι δυνατόν μέσα από τα "κούγκια κάθε γενιάς", μέσα από συμβολικά και ουσιαστικά ολοκαυτώματα.

Αλλά κι' εκείνοι που πρόθυμα τους χαιδεύουν γνέφοντάς τους πως ξέρουν τη "λύση" είναι το ίδιο πρόστυχοι, οποιαδήποτε ιδεολογία, "επαναστατική" ή όχι κίαν λανσάρουν. Γιατί εύχονται και τούτοι από τη μεριά τους να μείνουν τα πράγματα έτσι: να τα περιφράζουν, να κλειδώνουν τις πόρτες, μπας και κοινωνικοποιηθεί το δικό τους no future, *έτσι κι' αν αυτό σημαίνει να γίνονται οι πιο άγριες και οι πιο τρυφερές επιθυμίες κρέας για γκλομπς, αποτυπώματα για φακέλους, λάμπες για κάμερες.*



πεντακόσιοι είκοσι έξι πολιτικοί κρατούμενοι

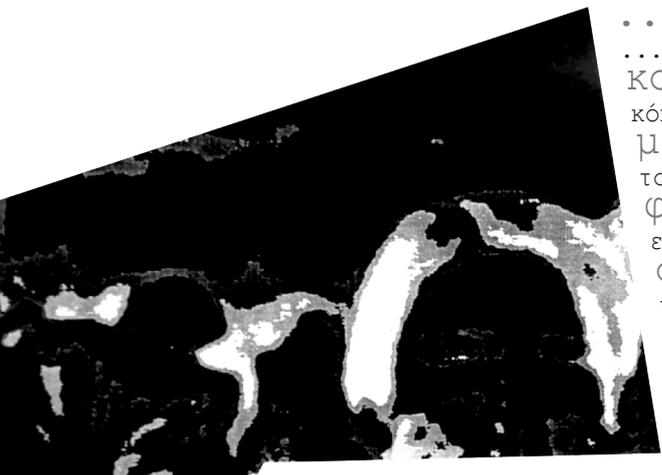
...κι' ανάμεσα τους κάποιοι σφιχταγκαλιασμένοι μ' έναν κόσμο που πιά δεν υπάρχει, κάποιοι που υιοθετούν μαζοχιστικά το τέλος...

...αλλά και κάποιοι που έρχονται από το μέλλον, κάποιοι που αναδύονται αναγκαστικά γκριζαρισμένοι από τις σκόνες των ερειπίων... κάποιοι που θα δραπετεύσουν.

Κανένα δικαστήριο δεν μπορεί να δικάσει ούτε τους μεν, ούτε τους δε.

Και κανένα πολυτεχνείο, καμιά 17η νοέμβρη, καμιά έπαρση, καμιά αισχρά δικαιολογημένη νίκη, καμιά συνήθεια, κανένα παραμύθι, δεν θα μπορέσει να εμποδίσει για καιρό ακόμα να συμβούν εκείνα που τώρα λογαριάζονται για αδύνατα.

Ένας κύκλος έχει κλείσει, αρκεί να έχει κανείς μάτια για να δει, καρδιά για να καταλάβει. Ο κοινωνικός ανταγωνισμός θα χειραφετηθεί από την πολιτική και ιδεολογική του ομηρία -κι' αφού τόσοι πολλοί φροντίζουν για να μετριέται αυτό για "αδύνατο", τόσο το καλύτερο: ο αφηνδιασμός θα είναι ολοκληρωτικός...



...κρύψαμε τα πρόσωπά μας με
...μπάτσοι και ρουφιάνοι, φασίστες και δημο-
κουκούλες και θα το ξανακάνου-
κόποι, πατριώτες και "περίεργοι", "ευαίσθη-
με, κι' αφού η δειλία και η ξε-
τοι" και νομιμόφρονες, ασφαλώς και το άσυλο
φτίλα έχουν αποκτήσει πια τό-
είναι δικό σας, ασφαλώς και η θέση σας, εί-
σα "πρόσωπα" και τόσα "ονόμα-
ναι στο άσυλο, σε όλα τα άσυλα, ασφαλώς και
τα", θα μείνουμε ανώνυμοι και
φροντίζουμε να ψάχνετε για κρυψώνες...
θ' αφήνουμε να μιλάνε μόνο τα
βλέμματά μας...

*Στις 16 νοέμβρη το απόγευμα, έχοντας "προβλέψει" τι θα συνέβαινε στη φετινή επέτειο, κρεμάσαμε ένα πανό στον επι της πατησιών φράχτη του πολυτεχνείου, όπου γράφαμε: **νικητής σε μια σύγκρουση είναι εκείνος που επιλέγει τον τόπο και τον χρόνο της -Κλαούζεβιτς, περί πολέμου και αμέσως μετά ... αλλιώς γίνεται έρμαιο μπάτσων, δημοσιογράφων, ιδεολόγων... υπογραφή 14-4-95.**

Το μεν πανό πρόλαβαν να το κατεβάσουν τα φοιτητικά κομματόσκυλα της περιφρούρησης του πολυτεχνείου, το πρωί της 17ης. Η δε "προειδοποίησή" μας δεν θα είχε και πολλές ελπίδες στα μάτια εκείνων που φανατικά επιθυμούν να βρίσκονται εκτός τόπου και χρόνου. Όσο για το υπονοούμενο της υπογραφής: blowing in the wind...

Μετά από την τραγωδία (ή την φάρσα) της 17ης θέσαμε στους εαυτούς μας το ζήτημα της υπεράσπισης των συλληφθέντων - της πολιτικής υπεράσπισής τους. Στην διάρκεια των συζητήσεων, και αφού ξεκαθαρίστηκε η βασική μας οπτική, κατατέθηκε το κείμενο αυτό. Σαν μια συνολική εκτίμηση.

Αν και δεν υπήρξαν διαφωνίες, διατυπώθηκε ένας σκεπτικισμός για την αποτελεσματικότητα μίας τέτοιας τοποθέτησης. Σκεπτικισμός για την δημόσια αξία απόψεων που ξεφεύγουν και από τον συναισθηματισμό, και από τον εμπειρισμό.

Λόγω της σοβαρότητας των γεγονότων (ή, αν προτιμάτε: λόγω της σοβαρότητας που εμείς αναγνωρίζουμε σε γεγονότα σαν αυτά του φετινού πολυτεχνείου) δεν μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε *φαντάσματα* τόσο γερά εδραιωμένα στα μυαλά και στις καρδιές της πλειοψηφίας της κοινωνίας ώστε η *κριτική* φαίνεται αδύναμη. Από την άλλη μεριά δεν μπορούμε παρά να είμαστε αποφασιστικά *εχθρικοί σε όλο το βάθος του καθεστώτος*, και όχι σε μερικές επιφανειακές εκφάνσεις του.

Το κείμενο αυτό λοιπόν δεν είναι η *τελική θέση* μας. Είναι μάλλον μία από τις στάσεις μας, σε μια εποχή που το "παλιό" (των κοινωνικών αγώνων) έχει τελειώσει οριστικά, και το καινούργιο δεν έχει υπάρξει ακόμα... σε μια εποχή που οι *λέξεις* και οι *πράξεις* της χειραφέτησης περιμένουν τους εφευρέτες τους...

ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ

οι μπάτσοι δηλαδή, αλλά και οι αγανακτισμένοι πολίτες, οι φασίστες, οι καννίβαλοι δημοσιογράφοι, οι απατεώνες πανεπιστημιακοί, και όλοι οι υπόλοιποι “αυτοί”, οι “καλοί του παραμυθιού”, οι καλοί των επετείων και της ανάπτυξης, οι καλοί της ασφάλειας και της κοινωνικής ειρήνης, οι νοικοκυραίοι, οι “ευαίσθητοι” και οι αναισθητοι, οι τηλεθεατές και οι μπανιστηρτζήδες, οι νομιμόφρονες και οι πρώην προβοκάτορες, οι έμποροι και οι βιομήχανοι, οι καβατζωμένοι και οι “χωμένοι”, αυτοί που “έχουν άκρες” και αυτοί που έχουν λαστιχένιες μέσες, αυτοί που για όλα έχουν γνώμη και για τίποτα γνώση, αυτοί που φοράνε κράνος μέσα από το κρανίο για να χειροκροτάνε αυτούς που το φοράνε και απ’ έξω, αυτοί που “πέτυχαν” κι αυτοί που “θα πετύχουν”, αυτοί που φοράνε σα κόσμημα τις αλυσίδες τους

ΕΧΟΥΝ



ένθετο

Ξημέρωσε 17 Νοέμβρη. Θυμάμαι το πρωινό να τριγυρνάμε με τον ψηλό μέσα στους άδειους της φυλακής που φάνταζε σαν δυστοπική κατεστραμμένη πολιτεία, κρατώντας ο καθένας μας από μία μπετόβεργα, καταστρέφοντας, ότι δεν είχε ακόμα καταστραφεί. Και γελάγαμε: «Ρε μαλάκα, τι καρμική φάση είναι αυτή;! Είναι 17 Νοέμβρη. Κρατάμε μπετόβεργες. Σπάμε. Κι είμαστε στη φυλακή!!!»

Έξω οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες ζούσαν από το μεσημέρι τη δική τους 17 Νοέμβρη 1995. Εγώ γαμωσταύριζα όταν στα δελτία ειδήσεων είδα ότι είχε καταληφθεί το Πολυτεχνείο με σημεία αιχμής την απεργία πείνας και την εξέγερση στον Κορυδαλλό. Από αυτά που είχα θέσει ως *must not* στους συντρόφους και συντρόφισσες με τους οποίους μίλαγα ήταν ακριβώς μία τέτοια κατάληψη. Τη συνέχεια την γνωρίζουμε.

Αυτοί που δεν την γνωρίζουν είναι οι νεαροί σύντροφοι και συντρόφισσες που δεν έζησαν την εποχή και η μόνη τους πληροφόρηση είναι όσα γράφει στο *indymedia* ο κάθε πικραμένος για τη «μεγάλη εξέγερση». Δεν την γνωρίζουν αυτοί που επιμένουν να παραμυθιάζουν και να παραμυθιάζονται.

Το μόνο, ίσως, ουσιώδες είναι οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που εξέρχονταν αιχμάλωτοι το επόμενο πρωί, σφιχτά δεμένοι με αλυσίδες, στηρίζοντας η μία τον άλλον. Όσο για την εξέγερση, όπως μου περιέγραψαν αργότερα σύντροφοι και συντρόφισσες που ήταν εκεί δεν ήταν παρά μία ώρα περιορισμένο «καγκελάκι» (σε ακτίνα τριάντα μέτρων από την πύλη της Πατησίων) και μετά ολοκληρωτικός χημικός πόλεμος, με εκατοντάδες δακρυγόνα να πέφτουν μέσα στο Πολυτεχνείο, και μάλιστα σε μια εποχή που το κίνημα δεν είχε ακόμα τον υλικοτεχνικό εξοπλισμό (μάσκες) για την αντιμετώπισή τους. Τα κρατικά *think tank* έστηναν τη σκακιέρα τους για τη μεγαλύτερη αντι-εξεγερτική μεθόδευση της μεταπολίτευσης.

2 ρωγμές στην πόλη
- και κάποια χρόνια πριν -

Από το πολυτεχνείο του στη το Α κάνει ακόμα



Αυτό κείμενο των απόγονων των βανδάλων για τα του πολυτεχνείου του '95, αποτελεί μία άμεση απάντηση στα τότε γεγονότα, αφού κυκλοφόρησε λίγες εβδομάδες μετά. Τόσο από το ύφος όσο και από την ανάπτυξη των περιεχομένων, μας βγάζει ότι είναι ένα κείμενο συναισθηματικά φορτισμένο και δεν το κρύβει ένα κείμενο βιωματικό, από ένα βίωμα στο περιθώριο. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο νιώθουμε να ξεπηδούν ανά σημεία γενικεύσεις, ίσως και υπερβολές, αποτελούν όμως και αυτές κομμάτι της δυναμικής του κειμένου. Ήταν βιωματικό, ήταν συναισθηματικό, ωστόσο ήταν και ένα μία θέση πολιτικά επεξεργασμένη αφού μία πιο μινιμαρισμένη εκδοχή αυτού που ειπώθηκε το '95 είχε βγει και ύστερα από τα γεγονότα του πολυτεχνείου του '94. Πέραν των ιστορικών αναφορών και της καταγραφής μίας συλλογικής εμπειρίας όμως, βλέπουμε σε αυτά που περιγράφει κάτι γνώριμο: το βίωμα του να γράφεις μέσα από μία συντριβή, αλλά να νιώθεις ότι για άλλη μία φορά είσαι στο περιθώριό της και γι'αυτό πρέπει να το προσπεράσεις (πάλι) ή να την καταγράψεις.

Με αυτήν την έννοια - και εδώ είναι η μεγαλύτερη διαφωνία μας με το κείμενο - τη κριτική των απόγονων των βανδάλων δεν την βλέπουμε να περιορίζεται στις πρακτικές των ημερών του πολυτεχνείου. Η συμβολική δράση, η αναμνηστική, μία δράση έξω από εμάς και τις πολύπλοκες επιθυμίες μας, με τις ανακλαστικές πρακτικές της, είναι κάτι το οποίο απλώνεται στις δράσεις του α/α/α χώρου καθόλη τη διάρκεια του χρόνου. Οι μέρες του πολυτεχνείου και η 6 δεκέμβρη, ημερομηνίες κλειδιά για την κυκλικότητα των κοινωνικών αγώνων και τις κεντρικές τους αναμετρήσεις, ικανοποιούν μία ανάγκη βαθιά εγγεγραμμένη στους κύκλους της αντιεξουσίας και της αναρχίας: να παίζουμε σε επίπεδο κεντρικής πολιτικής σκηνής - αλλά όχι τόσο καλά προετοιμασμένα για αυτό όσο νομίζουμε.

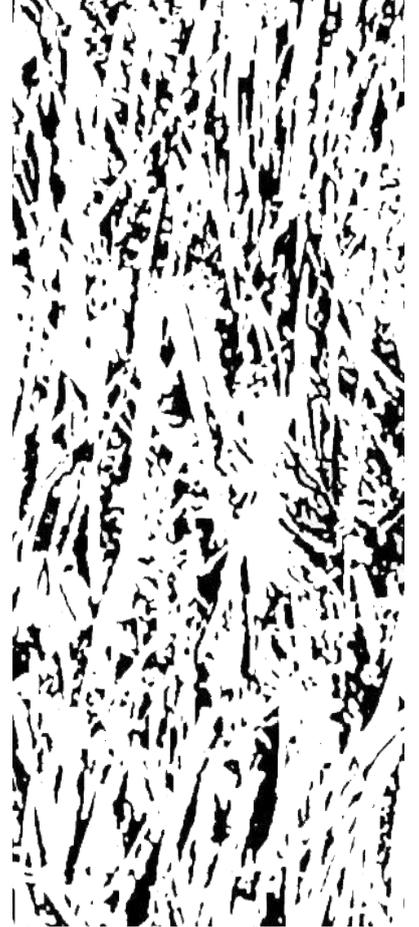
Με έναν αντίστοιχο τρόπο, είδαμε να εξελίσσεται και μία εξέγερση που κράτησε λιγότερο από όσο κρατάει μία συνέλευση, στην κατάληψη της νομικής στις 14/12/22 για τον κώστα φραγκούλη. Σε εκείνη την συνέλευση που κράτησε και σχεδόν μία νύχτα κρίνουμε ότι η απόφαση πάρθηκε από τον α/α/α χώρο συνολικά. Και συλλογικά και συνολικά όλος ο "χώρος" εκείνη την μέρα έκανε λάθος. Ούτε ηγεμονία, ούτε ιεραρχία, μόνο τα όρια των ιδίων μας των πολιτικών προτεραιοτήτων². Δεν θεωρούμε ότι όλα είχαμε τις ίδιες προσδοκίες· σε πολλά όμως, ακόμα και σε εμάς τα ίδια που γράφουμε αυτό το κείμενο, ικανοποίησε μία ανάγκη ή και παραπάνω από μία. Δεν είναι λίγο να καταλαμβάνεις την πάλαι ποτέ δική μας νομική. Εκεί που καθημερινά διέρχονται καριερίστες και

'95, νομική του '22, κύκλους

κάθε λογής καθάρματα, το κτήριο γέμισε με ελπίδες και συνωμοσίες. Από την δράση αυτή όμως έλειπε κάτι βασικό: η γειωμένη καθημερινή πολιτική εμπειρία των προβλημάτων και των προσπαθειών μίας σειράς υποκειμένων που δεν είχαν πλέον καμία σημασία για αυτό που θέλουμε να κάνουμε. Το κτήριο τελεί υπό κατάληψη αναρχικών, και οι αναρχικοί/ες τα βάζουν με το κράτος! Και το κράτος απάντησε. Σιωπηλή, πολιτικο-ψυχολογική πολιορκία.

Η εξέγερση δεν ήρθε τελικά, γιατί εκτός των άλλων από την μαγιά έλειπε το υποκείμενο που πολιορκείται από σύσσωμο τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό 365 ημέρες τον χρόνο, τα ρομά, και από την εξίσωση αγνοήθηκε ότι, ναι, κάποιες κρατικές δολοφονίες έχουν και κοινωνικό έρεισμα. Έτσι, και αυτή η κατάληψη τελείωσε με τον κόσμο να βγαίνει από το κτήριο με ψηλά το κεφάλι και τους μπάτσους να περιμένουν την εντολή να κάνουν αυτό που περιμένανε όλη μέρα απέξω. Αλλά η εντολή δεν ήρθε ποτέ και έτσι ο κόσμος κατηφόρησε την σόλωνος ανοίγοντας πανό και φωνάζοντας συνθήματα. Τι 10, τι 500 άτομα, αυτό που είπαν κάποτε ακόμα ισχύει: Το γεγονός ότι αυτοί έκαναν λάθος, δεν σημαίνει ότι εκείνοι είχαν δίκιο.

Επίσης θα προσθέταμε: Το γεγονός ότι «τουλάχιστον αυτοί έκαναν κάτι», δεν σημαίνει ότι αυτοί είχαν δίκιο.



²Δεν θέλουμε να κατασκευάσουμε μία ομοιογένεια εκεί που δεν υπάρχει. Ειδικά τα τελευταία χρόνια διαφωνίες μέσα στο χώρο έχουν φτάσει στο σημείο της μη-συνάντησης ή ακόμα και τον (αυτο) αποκλεισμό. Ωστόσο οι ανοιχτές συνελεύσεις έχουν (υποτίθεται) έναν συγκεκριμένο χαρακτήρα: τη συνάντηση διαφορετικών απόψεων και τη συνδιαμόρφωση κοινών δράσεων ακόμα και σε πεδία διαφωνίας. Ο τρόπος με τον οποίο έχει δομηθεί η ανοιχτή συνέλευση – με τα ομιλητά, τα παρατηρητά, τα θεατά, κλπ – αντικατροπτίζει σε μεγάλο βαθμό αυτό που ονομάζουμε χώρο σήμερα. Μέσα από τις σιωπές, τις παρεμβάσεις και τις συναινέσεις μας χτίζεται μία συλλογική πορεία όπου όλα τα παραπάνω αποτελούν κομμάτι τους. Ακούμε μία αντίληψη που λέει ότι η αντιδραστικότητα του χώρου στην „άλλη άποψη“ φτάνει στο σημείο της προληπτικής «καταστολής». Κανένα δεν θα πει αυτό που νιώθει όταν μπορεί μετά να καταδειχτεί για αυτό. Από την άλλη, συχνά καλλιεργείται η Μία σωστή άποψη, χωρίς απαραίτητα να φέρεται στη συζήτηση επιθετικά. Μία καλή του διαχείριση είναι ένα διαρκές διακύβευμα στις ανοιχτές και τις κλειστές διαδικασίες μας. Ωστόσο εκείνη τη μέρα δεν μπορούμε να πούμε ότι νιώσαμε κάτι τέτοιο. Υπήρχε μία συλλογική ανάγκη που ερχόταν από διάφορες κατευθύνσεις και συνέκλινε στην κατάληψη της νομικής.



Πως λέγεται η κατάληψη, που οι καταληψίες δεν έχουν πρόσβαση σε αυτό που έχουν καταλάβει;

Την τελευταία δεκαετία βλέπουμε να επιστρατεύονται όλο και πιο συχνά, οι πιο γελοίες αφορμές για την επιβολή μίας στρατο-αστυνομικής διαχείρισης του κέντρου της Αθήνας. Το "παρεμπόριο" των μεταναστ(ρι)ών εργατ(ρι)ών "της ασοεε", οι πορείες, η πανδημία, οι χρήστες "της νομικής", οι καταλήψεις, τα φοιτητά, οι "παραβατικές/οι" και πολλά άλλα έχουν γίνει το μόνιμο πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας στο κυρίαρχο, μιντιακό λόγο. Τακτική που αποσκοπεί στο να επιβληθεί "η μπότα του μπάτσου ως βασικός ρυθμιστικός παράγοντας της ζωής" στις γειτονιές της μητρόπολης, αναπόσπαστο κομμάτι των οποίων είναι οι σχολές και ιδιαίτερα το τρίγωνο: Νομική, Ασοεε, Πολυτεχνείο. Τρίγωνο που γίνεται αντιληπτό κατοπτικά από τις κλύβες των δυνάμεων ασφαλείας που είναι αγκυροβολυμένες σε καθημερινή βάση τριγύρω. Ειδικά Στις μέρες του πολυτεχνείου μπάτσοι όλων των ειδών, τοποθετούνται στις πόρτες των πανεπιστημίων, με σκοπό την αποτροπή της οποιας ανταγωνιστικής τους χρήσης μπορεί να προκύψει εκείνες τις μέρες.

Το κράτος (με όλα του τα παρακλάδια) έχει βαλθεί να μετατρέψει και την τελευταία πτυχή αυτής της πόλης σε πρόβλημα δημόσιας τάξης για να μπορέσει να υπερασπιστεί την καθημερινή βαρβαρότητα που την διέπει και την τελευταία δεκαετία προσπαθεί να εντείνει, με κάθε μέσο.

Όμως αυτό που ζούμε τα τελευταία 7 χρόνια είναι η μεγαλύτερη και η πιο χυδαία αντιστροφή. Αριστερές παρατάξεις και κάθε λογής ευαισθητοποιημένος φοιτητής, οργανώνουν τις αντιστάσεις τους ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, απονεκρώνοντας τους κοινωνικούς τους χώρους και μουσειωποιώντας την εξέγερση στη πράξη, "αποφασίζοντας": κατάληψη για το τριήμερο 15/16/17 και μεταφορά της κατάληψης (sic!) στο πολυτεχνείο. Με αυτό το τρόπο νομιμοποιείται κοινωνικά το Lock-out της πρυτανείας και της γαδα, όπου δεν επιβλήθηκε με το ζόρι... Αλλά δεν βαριέσαι, στο πολυτεχνείο γιορτάζεται αυτή η επέτειος!

Αυτό είναι το πλέον εξόφθαλμο παράδειγμα όπου η πολιτική θεολογία μίας παράδοσης της αριστεράς έρχεται σε πλήρη σύγκρουση με το διακύβευμα μίας ταξικά προσδιορισμένης θέσης - ακόμα και αν αυτή μετουσιώνεται ως τέτοια μόνο σε επίπεδο διακηρύξεων.



ΝΟΜΙΚΗ

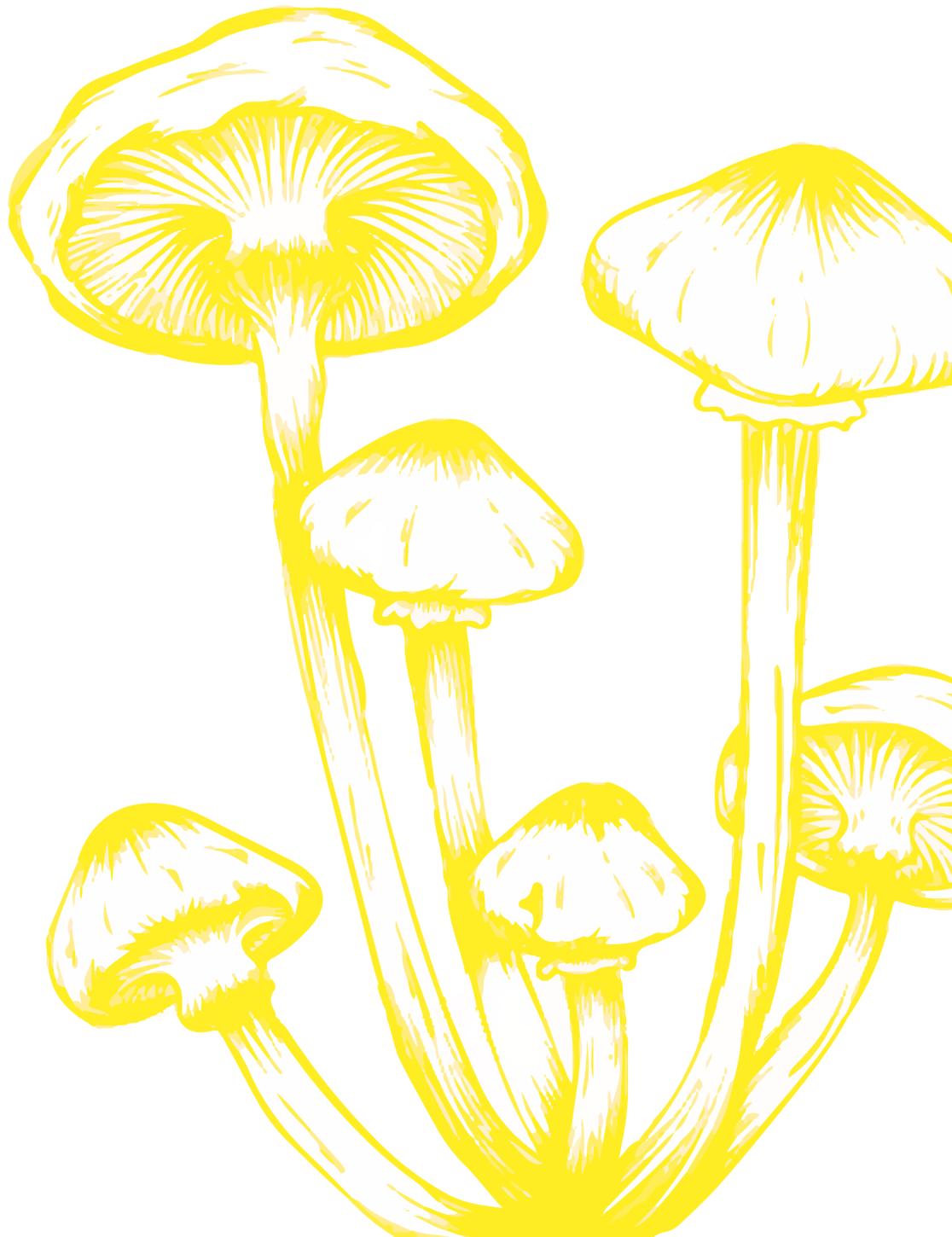


ΑΣΟΕΕ

...Lock-out

με την ευγενική χορηγία των φοιτητών
(ή μάλλον, της οργανωμένης αριστεράς)

Η αφίσα στα αριστερά είναι η πρώτη αφίσα που βγήκε τον νοέμβρη μετά το τριήμερο του πολυτεχνείου. Οι δύο αφίσες στις επόμενες σελίδες είναι οι αφίσες που κυκλοφόρησαν μετά τα γεγονότα της κατάληψης της νομικής. Κολλήθηκαν σε σχολές και γειτονιές αλλά και στις καταλήψεις που ξεπήδησαν σε όλο το κέντρο από τον αγώνα των καλλιτεχνών. Η τελευταία αφίσα αποτελεί αφίσα bonus, που βγήκε με αφορμή τις καταλήψεις των σχολών και της πρωτανείας κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων για τις κρατικές-καπιταλιστικές δολοφονίες στα τέμπη.



ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΕΛΙΚΟΊ;

Κατάληψη δεν σημαίνει απλώς οχύρωση. Δεν σημαίνει περιχαράκωση.

Κατάληψη δεν είναι η βουτιά στο φόβο που πρέπει να διαχειριστούμε ατομικά.

Ούτε να τον διαχειριστούμε γενικώς.

Η κατάληψη είναι η ανοιχτή ανάπτυξη του σπασίματος του φόβου.

Κατάληψη είναι οι πολλοί τρόποι που εξελίσσονται οι ελεύθερες σχέσεις και απαντάνε σε αυτό που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Κατάληψη σημαίνει επανανομηματοδότηση.

Κατάληψη σημαίνει χρήση, ελεύθερη χρήση και ανοιχτή στις δυνατότητές της που πολλαπλασιάζονται.

Κατάληψη σημαίνει σαμποτάζ, παρακώλυση της παραγωγικής-εύρυθμης λειτουργίας της πόλης-δουλειάς-σχολής/είου.

Η κατάληψη είναι μέσο, είναι οι τρόποι της οργής, είναι σχέσεις που δημιουργούνται ανταγωνιστικά.

Κατάληψη σημαίνει αποστάσεις που μειώνονται.

Κατάληψη σημαίνει συνάντηση.

Όχι εμάς με εμάς.

Ούτε «εμάς» με τους «άλλους».

Αλλά με όλα τα παραπάνω.

Η κατάληψη είναι:

ΣΤΟ ΕΛΑΦΟΣ

Αλλά το έδαφος αλλάζει και είναι στην συνάντηση της καταστολής με την αντίσταση που πρέπει να κοιτάξουμε.

Είναι σε αυτή την τομή που το έδαφος δεν επανανομηματοδοτείται μόνο, αλλά γυρίζει ανάποδα. Το έδαφος όμως δεν είναι τα κτήρια (μόνο), δεν είναι οι δρόμοι (μόνο), το έδαφος είναι:

ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Το έδαφος είναι οι σχέσεις, σχέσεις ανταγωνιστικές, σχέσεις σε κίνηση.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΕΛΙΚΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΡΟΠΟΥΣ ΝΑ ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΣΤΟ ΦΟΒΟ

ΠΩΣ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΝΕΤΑΙ LOCK-OUT;

Τη τελευταία δεκαετία «η στρατηγική αντιμεξέγερσης που αναπτύχθηκε από το κράτος μετά τον Δεκέμβρη έχει περάσει σε μία νέα φάση ολοκλήρωσης. Αν μιλάμε για αντιμεξέγερση και όχι για καταστολή είναι επειδή η πρώτη σε αντίθεση με την τελευταία δεν αποτελεί τόσο μια στρατιωτικού τύπου επέμβαση αλλά μια συνολική πολιτική και κοινωνική τεχνολογία παραγωγής συναίνεσης, φόβου και παραίτησης. Στοχεύει όχι στην άμεση εξολόθρευση των εξεγερμένων μα την στέρηση του ζωτικού τους χώρου, του νοηματικού, συναισθηματικού και πολιτισμικού πεδίου της εξέγερσης. Πρόκειται για μια προληπτική στρατηγική που το αντικείμενό της είναι ο πλούτος των δυνατοτήτων που εξακοντίστηκαν μέσα από το εξεγερτικό συμβάν. Ένας πόλεμος χαμηλής έντασης, ένας πόλεμος πολιτικο-ψυχολογικός υπό την έννοια ότι στόχος του είναι η διάβρωση της πολιτικής, κοινωνικής και ψυχολογικής συνοχής της εξέγερσης. Βασική αρχή της αντιμεξέγερσης είναι από τη μία να «κερδίσει καρδιές και μυαλά», κι από την άλλη «όχι να βγάλει τα ψάρια από τη θάλασσα μα να στερέψει την θάλασσα όπου κολυμπούν σαν ψάρια» οι εξεγερμένοι.

Αυτό το κάνει με το να «χωρίζει και να ενώνει»: να χωρίζει τους εξεγερμένους από τις πολιτικές και κοινωνικές τους συνάψεις, να χωρίζει τους εξεγερμένους στο εσωτερικό τους. Και παράλληλα να ενώνει την κοινωνική δυσaráσκεια με το κάλεσμα της μεταρρύθμισης, εμφανίζοντας την εξέγερση ως αιτία καθυστέρησης.

Να ενώνει τις διωκτικές αρχές με ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού, παρουσιάζοντας μια ανθρωπινή, φιλολαϊκή και ταυτόχρονα αποτελεσματική εικόνα.»

Με αυτήν την έννοια η αντιμεξέγερση караδοκεί πίσω από κάθε μας επιλογή - ενίοτε εκεί είναι που φωλιάζει και υποστασιοποιείται, πίσω από τις γραμμές των εξεγερμένων. Αυτό που βάζει η αντι-εξέγερση ως στρατηγική του κράτους είναι (1) η επανατοποθέτηση της εξέγερσης στη σφαίρα του πολιτικού. Όχι ότι για εμάς έφυγε ποτέ από αυτή. Επισημαίνουμε για άλλη μία φορά ποιο είναι το κέντρο σε εκείνους που το μετατόπισαν σε μία ηθικολογική, ιεραρχική διάκριση καλών- κακών, έμπειρων- άπειρων, γενναίων- δειλών αγωνιστών. Μία διάκριση με ξεκάθαρες μιλιταριστικές απολήξεις τόσο σε επίπεδο πρακτικής, όσο και σε επίπεδο συγκρότησης. Ούτως ή άλλως, το ένα (πρακτικές) φέρνει το άλλο (συγκρότηση).

Αυτό που ακόμα βάζει είναι (2) η ρευστότητα μέσα στην οποία κινείται ο κοινωνικός ανταγωνισμός. Τόσο το κράτος όσο και τα εξεγερμένα, καλούνται συνεχώς να επαναπροσδιορίσουν τις κινήσεις τους- ακόμα και τις «πετυχημένες». Αλλά η λογική της ροής, του πολλαπλού, σπάει τις άκαμπτες ηθικολογικές διακρίσεις (δες παραπάνω), και επισημαίνει κάτι ακόμα. Τους τρόπους. Μία κατά τα άλλα, «σωστή» κίνηση, μία κριτική, μπορεί να ενσωματωθεί μέσα σε μία συνολικότερη δυναμική όπου τελικά η κίνηση να στραφεί στον ίδιο της τον (συλλογικό) εαυτό.

ΜΕ ΤΟ,
ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ,
ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΜΑΓΙΚΟ
ΡΑΒΔΙ
ΤΗΣ

ΑΝΤΙ-ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

ΑΚΟΝΙΤΟ // σύντροφα



ΥΓ

1 Μιλώντας και καλώντας για όλα όσα συνέβησαν και για την αντι-εξέγερση αναγνωρίζουμε ότι κινούμαστε πάνω σε ένα τεττωμένο σκοινί' οι ισορροπίες είναι λεπτές και για αυτό κοφτερές. Δεν θέλουμε να κλείσουμε μία συζήτηση με μία θέση, αλλά να την ανοίξουμε γιατί μας αφορά. Το έχουμε ανάγκη για τους αγώνες που (δεν) ανοίχτηκαν αλλά κυρίως το χρωστάμε σε όσα βιώσαμε.

2 Η αντιμεξέγερση μετατρέπει τον αγώνα σε ένα παιχνίδι εντυπώσεων (τελικά η νομική ήταν κατελιημμένη ή «κλειστή από την πρυτανεία για λόγους ασφαλείας»), αλλά ταυτόχρονα αποτελεί ένα παράγοντα που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την διάχυση του παιχνιδιού.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΟΙ ΚΑΡΙΕΡΙΣΤΕΣ ΝΑ ΑΝΟΙΞΟΥΝ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗ;

Ο.Π.Κ.Ε

Για άλλη μία φορά η πρυτανεία και η γαδα κλείνουν την νομική για λόγους δημόσιας τάξης. Ακόμα και αν παλιότερα επιστράτευαν τις πιο γελοίες δικαιολογίες (πχ, διαρροή αερίου στον 7ο, ή παλιότερα την κυκλοφορία ίωσης στην ασοεε) πλέον δεν τους ενδιαφέρει να κρατήσουν ούτε τα προσχήματα. Η ανακοίνωση των σχεδίων της αστυνομίας από τα συμβούλια των καθηγητών θα έπρεπε να προκαλεί αγανάκτηση και την δημόσια κατακραυγή τους. Παρόλα αυτά με τόσα χρόνια μικροαστισμού, ρουφιανιάς και απάθειας, τόσα χρόνια ατομικού δρόμου, τα φοιτητά έχουν μάθει το ρόλο τους: παραπονιούνται για το χάσιμο μαθημάτων μόνο όταν την σχολή την κλείνουν οι αγώνες μας. Δεν υπάρχουν δικαιολογίες πια. Η πορεία των εξελίξεων είναι τέτοια που οι ρόλοι έχουν μοιραστεί: πρυτάνεις, καθηγητές και καριερίστες έχουν ταχθεί με την επιλεκτική αγανάκτηση, την σιωπή και την συνενοχή τους, στην απέναντι μεριά του οδοφράγματος.

Ειδικά τις τελευταίες εβδομάδες τα επιτελεία της αντιεξέγερσης εφαρμόζουν τα κατασταλτικά εργαλεία τους με τρόπο μηχανιστικό και αυτοματοποιημένο: η πολιτικο- ψυχολογική πολιορκία και ένας πόλεμος αορατοποίησης στα κατελιημμένα κτήρια είναι η πλέον «λογική» αντίδραση από την μεριά του κράτους.

Η ευθραστότητα αυτής της επιλογή, ενός σιωπηλού πολέμου φθοράς, θα εξαρτηθεί καθαρά από την συνάντηση και την συλλογικοποίηση της προλεταριακής αντί-δράσης.

Αν δεν μπορούμε να βρεθούμε στους χώρους που περικυκλώνουν και καταλαμβάνουν η γαδα και τα τσιράκια της, να βρεθούμε στους δρόμους και τις πλατείες. Αυτό τρομάζει τα επιτελεία της αντι-εξέγερση. Και είναι αλήθεια, αυτό τρομάζει και εμάς. Να κάτι που πρέπει να συζητήσουμε.

Πόσο εύκολα και πόσο γρήγορα τα άβαρα γίνονται κρυψώνες; Πόσο δύσκολη η απόφαση να ανοιχτείς στον κόσμο σε όλα του τα επίπεδα: στους μπάτσους, στους ρουφιάνους, στα άλλα και τις άλλες, στα φίλα και στις φίλες, στις άγνωστες και τους αλλοπρόσαλλους, σε όλα αυτά που μας γεμίζουν ελπίδα – και φόβο;

Το διακύβευμα πάντα είναι η συνάντηση – και κανένας μπάτσος κανένας πρύτανης δεν μπορεί να την αποτρέψει άμα την επιδιώξουμε. Οι δρόμοι μας ανήκουν, αρκεί να βγούμε από τα σχυρά και τις κρυψώνες μας. Είτε αυτά καλλιεργούνται συστηματικά (οικογένεια, σπίτι, νόμοι, εργασία, κατανάλωση) είτε αυτά απειλούνται (από όλα τα παραπάνω).

Η μπροσούρα «Η Αλίκη στην χώρα των πολυτεχνείων» εκδόθηκε και τυπώθηκε σε 1.200 αντίτυπα τον Μάη του 2023 από την συλλογικότητα ΑΚόΝιτο που στεγάζεται στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής, έναν κατειλημμένο πολιτικό χώρο. Τα κείμενα και το υλικό του εντύπου μπορούν να χρησιμοποιηθούν ελεύθερα αλλά αυστηρά για κινηματική χρήση. Μοιράζεται χωρίς αντίτιμο, χέρι με χέρι, σε στέκια και καταλήψεις ενώ μπορεί να βρεθεί ηλεκτρονικά και στο aknomiki.wordpress.com. Ευχαριστούμε την Κ για το στήσιμο και τη μορφοποίηση του κειμένου, την Ε για το σχέδιο του εξωφύλλου και την Κ για τα γραφιστικά. Οι γραμματοσειρές που χρησιμοποιήθηκαν είναι οι American Typewriter, Arial Narrow και Times New Roman. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με την ομάδα στο aknomiki@riseup.net



Σαν να κωπηλατούμε σε μια βάρκα

Μπαίνουμε στο μέλλον ανάποδα

Το μόνο που βλέπουμε είναι οι σκηνές του παρελθόντος

Και κανείς δεν μπορεί να δει τη θέα τού αύριο.



ΑΚΟΝΙΤΟ

